

ANN BRASHARES

Mereu în albastru

A patra vară a
Frăției Pantaloniilor Călători

ANN BRASHARES

Mereu în albastru

Ann Brashares este una dintre cele mai fericite autoare: cartea pe care v-o prezentăm astăzi, *Pantalonii Călători*, este romanul său de debut, unul care s-a bucurat de un uriaș succes, cum puține romane cunosc. El s-a înscris vreme de săptămâni bune pe primul loc în lista de bestselleruri a celebrului *New York Times*.

Ann Brashares locuiește în prezent în New York cu soțul ei și cei trei copii ai săi. Și încă mai are în șifonier o pereche de blugi pe care a primit-o când era în clasa a X-a. Nefiind însă magici, acești blugi n-o mai încap.

ANN BRASHARES

Mereu în albastru

Al patrulea volum din seria
Frăția Pantaloniilor Călători

Pentru draga mea Susannah,
...pentru când va fi pregătită.

Mulțumiri

Înainte de toate, îi mulțumesc cu admirație lui Jodi Anderson.

După patru cărți publicate și șase ani petrecuți împreună, le mulțumesc prietenilor mei de la Random House cu și mai multă căldură și recunoștință: Wendy Loggia, Beverly Horowitz, Chip Gibson, Judith Haut, Kathy Dunn, Marci Senders, Daisy Kline, Joan DeMayo și mulți alții, care s-au implicat din toată inima în acest proiect. Îi mulțumesc dragei mele prietene, totodată și agentul meu, Jennifer Rudolph Walsh. Ce vremuri frumoase au fost!

Le mulțumesc părinților mei, Jane Easton Brashares și William Brashares, și fraților mei, Beau, Justin și Ben Brashares. Se spune că familia nu ți-o alegi, însă eu i-aș alege pe ei oricând.

Cu multă dragoste și bucurie, îi mulțumesc soțului meu, Jacob Collins și celor trei copii ai noștri, Sam, Nate și Susannah.

Și iată că ea zboară

Și este peste tot

– NICK DRAKE

Prolog

Au fost odată ca niciodată patru fete. Am putea să le numim chiar tinere femei. Și, cu toate că viețile lor își urmau cursul în direcții diferite, ele se iubeau foarte mult.

Odată ca niciodată, înainte de asta, aceste fete au găsit o pereche de pantaloni, magici și înțelepți, pe care i-au botezat Pantalonii Călători.

Pantalonii aveau în ei magia de a le învăța pe aceste fete cum să supraviețuiască departe una de alta. Ei le-au învățat cum să fie patru persoane, în loc de una singură. Cum să fie împreună, oriunde s-ar afla. Cum să se iubească pe sine, tot atât de mult cât se iubeau între ele. Iar la un nivel mai practic, Pantalonii erau magici pentru că le încăpeau pe toate, lucru greu de crezut, dar adevărat, mai ales dacă luăm în considerație faptul că una dintre ele (blonda) avea o constituție de fotomodel.

Gata. Adevărul adevărat. Eu sunt una dintre aceste fete. Port Pantalonii. Am aceste prietene. Cunoscut această magie.

De fapt sunt chiar blonda, deși am glumit la partea cu fotomodelul.

Dar, oricum, problema e că, așa cum se întâmplă mai întotdeauna cu acest gen de magie, Pantalonii și-au făcut treaba un pic prea bine. Iar aceste fete, fiind niște fete extraordinare (dacă nu vă supărați că le numesc așa), și-au învățat lecția un pic prea bine.

Astfel că, atunci când viețile fetelor s-au schimbat în acea ultimă vară, Pantalonii, înțelepți fiind, au trebuit să se schimbe și ei.

Și așa a început această poveste a frăției, și nu s-a mai terminat.

Singurul paradis adevărat este
paradisul pierdut.

MARCEL PROUST

La Gilda's era la fel. Întotdeauna era. Și ce ușurare că era așa, se trezi Lena gândind. Slavă Domnului că se putea conta pe vanitatea umană și pe faptul că nu se demoda fitnessul cu oglinzi și covorașe.

Dar nu era chiar totul la fel. Unele lucruri erau diferite, alte lucruri lipseau. Carmen, de exemplu, lipsea.

– Nu văd cum am putea face asta fără Carmen, spuse Tibby.

Așa cum era obiceiul, își adusese camera video pentru posteritate, dar nu o pornise. Nici una nu era sigură când începea posteritatea sau dacă nu cumva începuse deja.

– Păi, poate n-ar trebui să încercăm acum, zise Bee. Poate ar trebui să așteptăm până o să putem face asta împreună.

Lena adusese lumânările, dar nu le aprinsese. Tibby adusese muzica proastă de aerobic din anii '80, dar nu îi dăduse drumul. Bee întinsese curajoasă castronelele

cu jeleurile în formă de viermișori și pufuleții cu gust de brânză, dar nimeni nu mânca.

— Păi, și când va fi asta? întrebă Tibby. Pe bune, de anul trecut din septembrie ne tot chinuim să ne reunim și n-am reușit nici măcar o dată.

— Dar de Ziua Recunoștinței? interveni Lena.

— Nu ții minte că a trebuit să plec la Cincinnati pentru aniversarea de o sută de ani a bunicii Felicia? spuse Tibby.

— A, da, și a făcut comotie cerebrală, comentă Bee.

— Asta a fost după petrecere.

— Iar Carmen s-a dus în Florida de Crăciun, zise Lena. Iar voi două v-ați dus la New York de Anul Nou.

— Bine, bine, dar ce-ați spune să ne vedem de azi în două săptămâni? Carmen se întoarce până atunci, nu?

— Da, însă eu încep cursurile pe 20 iunie.

Lena își strânse genunchii cu mâinile, iar tălpile ei mari și goale atingeau podeaua lipicioasă din lemn de pin.

— Nu pot să pierd primele zile de pozat, altfel o să ajung într-un colț sau o să mă holbez la rotula modelului timp de o lună.

— Bine, atunci pe 4 iulie? propuse Tibby, înțelegătoare. Nimeni nu merge la școală sau în altă parte în vinerea aia. Am putea să ne întâlnim aici pentru un weekend prelungit.

Bee își desfăcu șireturile.

— Plec la Istanbul pe 24 iunie.

— Așa de repede? Nu poți pleca mai târziu? o cheamă Tibby.

Fața lui Bridget se întunecă de tristețe.

– Programul ne-a pus pe toți în zborul ăsta charter. Altfel, mai dai o mie de dolari și trebuie să te duci singură la sit.

– Cum de a putut Carmen să lipsească azi? întrebă Tibby.

Lena știa ce voia Tibby să zică. Nici una n-avea voie să lipsească de la acest ritual, cu atât mai puțin Carmen, pentru care acesta contase atât de mult.

Bee se uită împrejur.

– Să lipsească de la ce, totuși? spuse ea, mai mult împăciuitoare decât combativă. Doar nu e adevărata lansare, nu? Arată spre Pantaloni, împăturiți frumos în mijlocul triunghiului format de corpurile lor. Adică, vreau să zic, nu oficial. I-am purtat tot anul școlar. Nu e ca în celelalte veri, când ăsta era marele eveniment și așa mai departe.

Lena nu era sigură dacă se simțea alinată sau iritată de această afirmație.

– Da, poate că e adevărat, răspunse Tibby. Poate că nu avem nevoie de o lansare în vara asta.

– Ar trebui măcar să decidem rotația în seara asta, zise Lena. Carmen va trebui s-o accepte așa cum e.

– De ce nu păstrăm rotația de până acum? sugeră Bridget, întinzându-și picioarele în față. N-are sens s-o schimbăm doar pentru că e vară.

Lena își mușcă pielița de la unghia degetului mare și se gândi la partea practică a situației.

Vara fusese întotdeauna altfel. Era anotimpul când plecau de acasă, când se despărteau, duceau vieți separate timp de zece săptămâni lungi și se bazau pe Pantaloni să păstreze legătura până când se reîntâlneau. Dar, de data asta, vara nu mai era atât de diferită. Lena își dădu seama că despărțirea nu mai era excepția, ci regula.

„Când vom fi din nou toate acasă?“ Asta era ceea ce voia să știe.

Dar, dacă se gândea logic, știa: nu se schimbaseră doar răspunsul, ci și întrebarea. Ce mai însemna acasă? Care era starea de fapt? Acasă era un timp și acesta trecuse.

Nimeni nu mânca jeleurile în formă de viermișori. Lena simțea că, dacă nu mănâncă unul, o să izbucnească în plâns.

– Deci vom păstra rotația de până acum, repetă ea cu voce stinsă. Cred că eu vin la rând.

– Am eu scris pe undeva, spuse Tibby.

– În regulă.

– Bine.

Lena se uită la ceas.

– Ar trebui să plecăm, nu?

– Așa cred, zise Tibby.

– Vreți să ne oprim la Tastee Diner¹ în drum spre casă? sugeră Bridget.

¹ Tastee Diner, restaurant amenajat în stilul unui vagon de tramvai (n.tr.)

– Da, răspunse Tibby, adunând recuzita unui ritual care nu mai avusese loc. Poate mergem și la un film după aceea. Nu mă simt în stare să îi suport pe părinții mei în seara asta.

– Voi la ce oră plecați mâine? întrebă Bee.

– Mi se pare că avem tren la zece, spuse Tibby.

Lena și Tibby luau trenul împreună: Tibby cobora la New York să înceapă cursurile de cinematografie și serviciul la Movieworld¹, iar Lena se îndrepta spre Providence să își aranjeze camera de cămin pentru vară. Bee avea să petreacă puțin timp acasă înainte să plece în Turcia.

Lena își dădu seama că nici ea nu voia să se ducă acasă. Ridică Pantalonii de jos și îi strânse puțin în brațe. Avea un sentiment pe care nu îl putea numi, dar pe care nu-l mai avusese niciodată în legătură cu Pantalonii. Simțise recunoștință, admirație, încredere. Ce simțea acum cuprindea toate astea, dar astă-seară aveau un gust slab de deznădejde.

„Dacă nu îi aveam, nu știu ce m-aș fi făcut“, se trezi ea gândind, în timp ce Bee trăgea ușa de la Gilda's după ele și începură să coboare încet scările întunecoase.

¹ Movieworld, studio de închiriat filme în Statele Unite ale Americii (n.tr.)

*Viața adevărată a cuiva e, deseori, viața pe
care acesta n-o trăiește.*

OSCAR WILDE

— Carmen, e așa de frumoasă! Abia aștept
să o vezi.

Carmen dădu din cap în receptor. Mama ei părea
atât de fericită, încât și Carmen trebuia să fie fericită.
Cum putea să nu fie fericită?

— Când crezi că o să vă mutați? întrebă ea, încercând să își păstreze tonul vesel.

— Păi, va trebui să facem niște reparații. Să ten-
cuim, să zugrăvim, să refacem podelele. Apoi mai
trebuie verificate instalațiile sanitare și cele electrice.
Vrem să o punem la punct înainte de a ne muta. Sper
să terminăm până la sfârșitul lui august.

— Uau! Așa de repede?!

— Draga mea, are cinci dormitoare. Nu e incredi-
bil? Are și o curte superbă în care Ryan poate alerga.

Carmen se gândi la frățiorul ei. Abia dacă putea să
meargă, darămite să mai și alerge. Va avea o viață atât
de diferită de cea pe care o dusesese Carmen!

– Deci gata cu apartamentul, nu?

– Gata. A fost un loc bun pentru noi două, dar nu ne-am dorit întotdeauna o casă? Nu asta ai spus mereu că îți dorești?

Își mai dorise și un frățior sau o surioară, și ca mama ei să nu mai fie singură. Dar nu era întotdeauna ușor să primești ceea ce îți dorești.

– Va trebui să îmi strâng lucrurile din cameră, spuse Carmen.

– Vei avea o cameră mai mare în noua casă, se grăbi mama ei să adauge.

Da, va avea. Nu era însă cam târziu pentru asta? Să aibă o casă cu grădină și o cameră mai mare? Era prea târziu să își trăiască din nou copilăria. O trăise pe cea pe care o trăise și totul se întâmplase în camera ei mică din apartamentul lor. Era trist și ciudat să o piardă, și prea târziu să o înlocuiască.

Care mai era locul ei? Departe de vechea ei viață și fără să izbutească să înceapă una nouă. Se afla între, plutind în derivă niciunde. Într-un fel, situația asta părea că i se potrivește.

– Lena a trecut ieri pe aici să ne salute și să îl vadă pe Ryan. I-a adus un disc zburător, menționează mama ei, un pic tristă. Aș vrea să vii și tu acasă.

– Da, dar am atâta treabă aici!

– Știu, draga mea.

După ce termină conversația cu mama ei, telefonul sună din nou.

– Carmen, unde ești?

Julia Wyman părea enervată. Carmen aruncă o privire la ceasul din spatele ei.

— Ar fi trebuit să facem o verificare a decorurilor peste... acum!

— Vin, spuse Carmen, trăgându-și ciorapii în timp ce ținea receptorul cu umărul. Vin imediat.

Ieși în fugă din camera de cămin și se îndreptă spre teatru. Pe drum, își aminti că avea părul murdar și că intenționase să își schimbe pantalonii, pentru că aceia pe care îi purta o făceau să se simtă deosebit de grasă. Dar ce mai conta? Nimeni nu se uita la ea.

Julia o aștepta în spatele scenei.

— Mă poți ajuta cu asta?

Pentru rolul din piesă, Julia purta o fustă lungă de tweed, care era prea largă în talie.

Carmen se aplecă să îi potrivească fusta cu un ac de siguranță.

— Cum e acum? întrebă ea, prinzând betelia la spate.

— Mai bine. Mersi. Cum arăt?

Julia arăta bine în ea. Julia arăta bine cam în orice și nu avea nevoie de Carmen să îi spună asta. Dar Carmen îi spunea oricum. Într-un mod ciudat, era treaba Juliei să arate bine pentru amândouă. Și era treaba lui Carmen să o aprecieze pentru asta.

— Cred că Roland te așteaptă pe scenă.

Carmen păși pe scenă, însă Roland nu părea s-o aștepte. Nu reacționează în nici un fel când o văzu. În ultima vreme, simțea că prezența ei avea același efect ca a unei fantome — nimeni n-o observa, dar aerul se

răcea brusc. Carmen strânse din ochi și încercă să se facă mică-mică. Nu îi plăcea să fie pe scenă atunci când luminile erau aprinse.

– Aveai nevoie de ceva? îl întrebă pe Roland.

– A, da. Încercă să își amintească. Poți să fixezi perdeaua din salon? Cade pe jos.

– Sigur, se grăbi ea să zică, întrebându-se dacă să se simtă vinovată. Oare ea pusese ultima dată perdeaua?

Puse scara, urcă trei trepte și îndreptă un capsator de tâmplărie spre peretele din placaj. Decorurile de teatru erau ciudate, în sensul că întotdeauna contau aparențele, felul în care se vedeau din diferite unghiuri, și nu durabilitatea. Existau în spațiu și în timp nu ca niște obiecte, ci ca niște trucuri.

Îi plăcea sunetul pe care îl scotea capsatorul când înfidea capsele în perete. ăsta era unul dintre lucrurile pe care le învățase la facultate: cum să folosească un capsator de tâmplărie. Tatăl ei plătea o groază de bani pentru asta.

Mai învățase și alte lucruri. Cum să se îngrășe cu opt kilograme mâncând la cantină și înfulecând ciocolată noaptea când se simțea singură. Cum să fie invizibilă pentru băieți. Cum să nu se trezească pentru cursurile de psihologie de la ora nouă dimineța. Cum să poarte hanorace aproape în fiecare zi pentru că îi era rușine de corpul ei. Cum să se ascundă de oamenii pe care îi iubea cel mai mult pe lumea asta. Cum să fie invizibilă pentru toți, inclusiv pentru ea însăși.

Norocul ei că o cunoscuse pe Julia. Carmen știa că e foarte norocoasă. Pentru că Julia era unul dintre cei mai vizibili oameni din campus. Se completau una pe alta. Fără Julia în campusul Colegiului Williams, Carmen bănuia în secret că ar fi dispărut cu totul.

Către: Carmabelle

De la: Beezy³

Avem perturbări carmice pe aici.

Știu că ești în hibernare și eu înțeleg

foarte bine despre ce e vorba.

Dar, scumpo, e iunie. E timpul să ieși la soare

și să fii cu prietenele tale, care te iubesc.

Am încercat să mergem la Gilda's,

însă fără tine n-am putut să continuăm.

N-am putut.

Albinuța¹ bâzâitoare

Era diferit să fii fată cu prieten.

Bridget medita la asta în timp ce mergea de-a lungul străzii Edgemere dinspre casa Lenei spre casa ei. Începuse să mediteze cu câteva clipe în urmă, când un tip pe care îl știa vag de la liceu se aplecase pe geamul mașinii, îi strigase: „Hei, frumoaso!“ și îi trimisese un sărut.

În trecut, i-ar fi strigat și ea ceva. Poate că i-ar fi trimis un sărut. Sau poate că i-ar fi arătat degetul mijlociu, în funcție de dispoziție. Dar, dintr-un motiv oarecare, totul părea diferit acum că era fată cu prieten.

Petrecuse aproape un an încercând să se obișnuiască cu asta. Era mult mai greu atunci când îți vedeai prietenul doar o zi sau două pe lună, pentru că el mergea la

¹ Prescurtarea numelui lui Bridget (Bee) înseamnă albină în limba engleză. (n. tr.)

școală în New York, iar tu mergeai la școală în Providence, Rhode Island. Statutul tău era mai mult teoretic. La fiecare tip care îți striga ceva pe geamul mașinii, la fiecare tip care se uita la tine când te îndreptai spre cursul de psihologie pentru anul întâi, îți spuneai: „Ce, nu își dă el seama este că am prieten“.

De fiecare dată când vedea chipul deosebit al lui Eric, de fiecare dată când apărea la ușa camerei ei de cămin sau venea să se întâlnească cu ea în față la Autoritatea Portuară din New York, își aducea aminte de tot. Felul în care o săruta. Felul în care își purta pantalonii, felul în care stătuse cu ea toată noaptea să o ajute să învețe pentru parțialul la spaniolă.

Însă totul deveni din nou teoretic când Eric îi spuse de Mexic. Se angajase ca asistent al directorului de la vechea lor tabără din Baja.

— Plec în ziua în care se termină cursurile, îi zisese el la telefon în aprilie.

Nu era nici o umbră de nesiguranță în vocea lui, nici o întrebare sau pauză plină de speranță. Nu era nimic pentru ea.

Își încleștă mâna pe receptor, dar nu voia să își trădeze sentimentele haotice. Nu se pricepea să fie părăsită.

— Când te întorci? întrebă ea.

— La sfârșitul lui septembrie. O să petrec o lună la bunicii mei, în Mulegé. Bunica mea a început deja să gătească.

Râsul lui era dulce și vesel. Se purta de parcă și ea trebuia să fie la fel de încântată de asta ca și el. Nu îi simțise supărarea.

Uneori, ți se întâmplă să închizi telefonul și să simți cum ți se sfâșie inima. Te doare atunci și te doare și mai târziu. Conversația a fost prea nesatisfăcătoare ca să o continui și totuși nu poți suporta să se termine. Lui Bridget îi venea să arunce telefonul și să se dea cu capul de pereți.

Își închipuisse că își vor face împreună planuri pentru vară. Se gândise că, dacă ai un prieten, îți plănuiești viitorul în armonie. Îi era așa de ușor să plece pentru că era sigur de ea sau pentru că îi era indiferentă?

Se duse să alerge și se liniștise singură. Nu era ca și cum ar fi fost căsătoriți sau ceva de genul ăsta. N-ar trebui să se simtă jignită. Știa că nu era ceva personal. Postul de asistent al directorului era noroc chior – era bine plătit și îl ducea aproape de familia lui îndepărtată.

Nu se simțea chiar jignită, dar în zilele de după ce aflase vestea, o apucase iar acea energie debordantă care o puneă în mișcare. Nu avea chef să umble fără rost și să-i fie dor de el. Dacă n-ar fi fost luată prin surprindere, prinsă într-o infatuare dureroasă, poate că nu s-ar fi înscris la săpăturile din Turcia chiar atât de repede.

Eric sigur nu credea că ea o să stea degeaba, așteptându-l. Era unul dintre lucrurile pe care nu le putea face... Cât timp putea să se bazeze pe faptul că avea prieten, când acel prieten avea de gând să fie plecat din mai până în septembrie? Cât timp puteau ei să mai fie considerați un cuplu? Ea nu era genul de persoană care să gândească teoretic.

Nu începuse să se gândească serios la astfel de lucruri decât după conversația despre Mexic. Apoi la fiecare tip pe care îl vedea în drum spre cursuri, i se părea că statutul de fată cu prieten era ceva mai degrabă exterior, decât ceva ce venea dinăuntru ei.

* * *

Tibby se uită la ora de pe casa de marcat. Mai erau patru minute din tura ei și cel puțin doisprezece oameni la rând.

Scană un teanc de șase filme pentru o fată preadolescentă, dată cu fard de pleoape de un argintiu strălucitor și purta o eșarfă strânsă prea tare în jurul gâtului. Îi ieșeau cumva ochii din cap fetei ăsteia sau doar i se părea?

— O să te uiți la toate astea? întrebă Tibby, absentă.

Era vineri. Taxele pentru întârziere intrau în vigoare luni. Guma de mestecat a fetei mirosea puternic și fals a pepene verde. În timp ce fata înghițea, Tibby se gândi la pelicanii pescarilor, cu inele în jurul gâtului, ca să nu își poată înfuleca prada.

— Păi, dau o petrecere în pijama. O să fim vreo șapte. Asta dacă vine și Callie. Iar dacă nu vine, atunci n-ar trebui să îl iau pe ăla, că toate celelalte îl urăsc.

„Oare am fost și noi așa?“ se întrebă Tibby, în timp ce fata pălăvrăgea în continuare despre preferințele prietenelor ei în materie de filme.

Tura ei se terminase deja de două minute. Tibby trase în gând o înjurătură pentru că începuse această

conversație. Întotdeauna uita consecința enervantă a faptului că punea întrebări: oamenii aveau tendința să răspundă.

Mai avea unsprezece clienți de servit, până să poată închide casa de marcat, și pentru aceștia nu mai era plătită.

— Casa se închide, strigă ea spre clientul numărul doisprezece, înainte ca acesta să apuce să se așeze bine la coadă.

Următoarea persoană era un tânăr cu barbișon, cu o geacă peste uniforma de portar. Când i se desfăcu geaca, Tibby văzu că îl cheamă Carl. Ar fi vrut să îi spună că filmul pe care îl alesese era bun, numai că finalul era groaznic, iar continuarea era o insultă adusă inteligenței umane, dar se obligă să gândească acest comentariu, fără să îl spună cu voce tare. Aceasta avea să fie regula ei de acum înainte. Trebuia să recunoască, totuși, că îi plăcea mai mult să vorbească decât să asculte.

Închise casa, își luă la revedere și apucă pe strada Broadway, după care coti pe Bleecker și apoi ajunse la intrarea în cămin. Dezavantajul de a lucra la Movieworld era că se plătea cu puțin peste salariul minim. Avantajul era că muncea la trei străzi depărtate de casă.

Holul căminului era rece și gol, cu excepția agentului de pază care stătea la biroul lui. Totul era diferit acum că era vară. Nu se auzea pălăvrăgeala studenților și nici simfoniile telefoanelor mobile. Acum o lună,

panoul mare de anunțuri era încărcat cu bilețele puse pe douăzeci de rânduri. Acum era gol până la plută.

În timpul anului, mersul cu liftul era un eveniment social. Prea mult timp să te holbezi la alții, să îi evaluezi și să îi judeci. În spațiul de obicei aglomerat, simțea nevoia de a fi ceva pentru fiecare din pasagerii din lift, chiar și pentru cei pe care nu îi cunoștea. Acum, în liftul gol, simțea că se contopește cu peretele din imitație de lemn.

În seara asta, coridoarele erau goale. Programele de vară nu începeau decât după patru iulie. Și, chiar și atunci, vor fi doar oameni noi, în trecere, nu prieteni de-ai ei, nu genul de oameni despre care îți faci griji în lift. Iar aceștia vor pleca până la jumătatea lui august.

Un lucru era ciudat la facultate. Simțea că parcă ar trebui să îți găsești viața aici. La fiecare persoană pe care o vedeai, te gândeai: „O să însemni ceva pentru mine? O să ne găsim loc una în viața alteia?” Își făcuse câțiva prieteni buni pe etaj și la cursurile de film, dar majoritatea oamenilor pe care îi vedea, știa din start că nu o să însemne nimic pentru ea. Ca, de exemplu, fetele din echipa de înot, care își pictau fețele cu vopsea violet ca să arate că au spirit de echipă sau tipul cu păr creț pe față care purta un tricou Warhammer¹.

Dar, stai puțin, zise cealaltă voce a ei, pe care ajunsese recent s-o numească Meta-Tibby (eul ei mereu corect, niciodată grăbit sau nervos) cine ar fi

¹ Warhammer, serie de jocuri video războinice (n. tr.)

ghicit din prima zi la 7-Eleven că Brian va deveni atât de important?

În cei patru ani care trecuseră de când îl cunoscuse pe Brian, se schimbaseră multe lucruri. Deși Brian insistă că se îndrăgostise de ea la prima vedere, ea îl considerase multă vreme un fraier de primă clasă. Se înșelase. Ca întotdeauna, se înșelase. Acum simțea o furnicătură puternică în stomac de fiecare dată când se gândea la el. Trecuseră nouă luni de când... de când ce? Ura termenul „se cuplaseră“. Nouă luni de când înotaseră în piscina publică, după program, numai în lenjerie intimă și se sărutaseră cu ardoare și se lipiseră unul de altul, până când li se încrețise pielea de pe mâini și de pe picioare, iar buzele li se învinețiseră.

Încă nu făcuseră dragoste. Nu oficial, în ciuda rugăminților lui Brian. Dar, din noaptea aceea de august, simțea că trupul ei îi aparținea lui Brian, iar trupul lui îi aparținea ei. Chiar din noaptea aceea de la piscină, felul în care se iubeau se schimbase. Înainte de asta, fiecare ocupa propriul spațiu. După aceea, ocupau spațiu împreună. Înainte de noaptea aceea, dacă el îi atinge glezna pe sub masă, în timp ce luau cina, se înroșea la față, mintea îi zbura aiurea și transpira prin tricou. După noaptea aceea, întotdeauna se atingeau cumva unul pe altul. Citeau împreună pe un pat dublu, lipiți unul de celălalt, concentrându-se asupra cărților. Mă rog, concentrându-se puțin asupra cărților.

În seara aceasta era liniște în cămin. Într-un fel, îi era dor de Bernie, care își exersa talentele de cântăreață

de operă de la nouă la zece, și de Deirdre, care gătea mâncare adevărată în bucătăria comună de pe etaj. Dar, pe de altă parte, era relaxant să fie singură. O să le scrie e-mailuri prietenelor ei și o să se radă la subraț și pe picioare înainte să vină Brian mâine. Poate o să comande mâncare thailandeză de la localul din colț. O să se ducă s-o ia singură, ca să nu mai plătească bacșiș pentru livrare. Ura să fie zgârcită, dar nu-și permitea să mai cheltuie încă cinci dolari.

Băga cheia în broasca largă. La cât de proastă era broasca aia, Tibby bănuia că s-ar fi deschis ușor cu orice cheie din cămin. Poate cu orice cheie din lume. Era o broască tare ușuratică.

Împinse ușa, bucurându-se încă o dată că stătea singură în cameră. Ce conta că aceasta n-avea decât doi metri pe trei? Sau că era mai bună de șifonier decât de dormitor? Era a ei. Spre deosebire de camera de acasă, aici lucrurile rămâneau exact unde le lăsa.

Privirea îi fugi spre luminița care clipea sub butonul de aprindere al calculatorului. Apoi spre beculuțel verde al camerei video, care arăta că bateriile sunt încărcate. Apoi spre licărul din ochii unui băiat înalt și brunet, de nouăsprezece ani, care stătea pe patul ei.

Simți din nou furnicătura. În stomac, în picioare, în coaste, în creier. Simți din nou bubuiturile în inimă.

— Brian!

— Salut! spuse el pe mutește.

Își dădea seama că încerca să nu o sperie. Își aruncă geanta și se repezi spre el, cuibărindu-se imediat în brațele lui nerăbdătoare.

– Credeam că vii abia mâine.

– Nu pot rezista cinci zile, zise el, cu fața lipită de urechea ei.

Era așa de bine să îi simtă brațele împrejurul ei! Adora această senzație. Era un lucru cu care nu avea să se obișnuiască niciodată. Era prea bine. Nedrept de bine. Nu putea să nu creadă că pe lumea asta totul se echilibra până la urmă. Plătești pentru ceea ce primești. În termeni de fericire, asta semăna cu o raită la cumpărături.

Majoritatea tipilor îți zic că te sună mâine și te sună sâmbăta viitoare sau deloc. Majoritatea tipilor îți spun că vor fi acolo la opt și apar la nouă și un sfert. Te lasă neconsolată, visătoare și neîmplinită, și supărată pe tine însăși pentru fiecare moment pe care îl petreci în felul ăsta. Brian însă nu era așa. Brian promitea să vină sâmbătă și venea, de fapt, vineri.

– Acum sunt fericit, murmură el, sărutându-o pe gât.

Tibby se uită în jos la profilul feței lui, la brațele lui masculine. Era atât de chipeș și totuși nu făcea mare caz de asta. Nu se îndrăgostise de el din cauza felului în care arăta, dar nici nu putea să nu observe.

Brian o rostogoli pe pat. Ea își scoase tenișii cu degetele de la picioare. Îi trase cămașa în sus și își așeză capul pe stomacul ei gol, cu brațele în jurul șoldurilor ei, și cu genunchii îndoiți spre perete. Camera era prea micuță și pentru Tibby, dar Brian abia dacă avea loc atunci când se întindea. Nu avea cum să nu se lovească de perete din când în când. În seara asta

era bucuroasă că nu trebuia să se simtă vinovată față de tipul din camera 11-C.

Era un fel de miracol, asta era. Camera lor. Fără ascunzișuri și minciuni. Fără părinții cărora trebuiau să le dea socoteală pentru fiecare minut din timpul lor. Fără ora de culcare pe care o încălcau.

Timpul se întindea în fața lor. La cină aveau să mănânce ce voiau – sau ce își puteau permite. Își aminti de seara în care mâncaseră fiecare câte două batoane de ciocolată Snickers și înghețată la desert. Aveau să adoarmă împreună, el cu mâna pe pieptul sau pe talia ei, și să se trezească împreună când intra soarele pe fereastra ei orientată spre răsărit. Era așa de bine! Prea bine. Cum își putea permite acest lucru, oare?

– Te iubesc, murmură el, în timp ce mâinile îi urcau pe sub cămașa ei.

Nu stătu să aștepte acea pauză, acel gol momentan în care ea trebuia să răspundă la fel. Mâinile lui îi ajunseseră deja sub umeri, iar el se întinse peste ea, pentru un sărut adevărat. N-avea nevoie ca ea să îi răspundă.

Tibby crezuse mereu – o părere neverificată, de altfel – că iubeai pe cineva într-un fel de dans în oglindă. Iubeai ca răspuns precis la cât de mult era persoana cealaltă dispusă să te iubească pe tine.

Brian nu era așa. El iubea deschis și fără a aștepta nimic în schimb. Era ceva care o speria, dar care îl făcea să fie ieșit din comun, de parcă ar fi vorbit chineza sau ar fi înscris mereu la baschet.

Își strecură și ea mâinile sub tricoul lui, mângâindu-i spatele cald, coastele.

— Te iubesc, spuse ea.

El nu îi ceruse să spună aceste cuvinte, însă ea le rosti din toată inima.

Nu încerca niciodată să înveți un porc să cânte. Îți pierzi timpul și enervezi porcul.

Proverb popular

Există atât de multe lucruri pe care le iei de bune! Atât de multe lucruri pe care nu le observi decât atunci când nu mai sunt. În cazul lui Carmen, unul din aceste lucruri era identitatea ei.

Avusese o identitate odinioară, se gândea ea, în timp ce termina de aranjat recuzita în teatrul gol și întunecat.

Cândva fusese copilul unic al unei mame singure. Fusese un sfert dintr-un cvartet faimos și inseparabil. Fusese o elevă foarte bună la matematică, mereu îmbrăcată la modă, o dansatoare pricepută, o maniacă după control, o amețită. Locatara apartamentului 4F. Acum toate aceste lucruri dispăruseră sau – cel puțin pentru moment – se făcuseră invizibile. Și nu avea cu ce să le înlocuiască. Poate doar cu Julia. Era norocoasă s-o aibă pe Julia.

În mod normal, crești într-o casă și apoi te duci la facultate. Îți lași casa și familia în urmă, ca și cum te-ar aștepta. Lași o gaură cam de dimensiunea și forma ta. Te duci acasă și o umpli din când în când.

Poate că asta este doar o iluzie. Nimic nu rămâne la fel. Nu te poți aștepta ca familia ta să stea acolo, împietrită, până te întorci tu. Ar trebui să dai dovadă de un narcisism infantil, și nici măcar Carmen nu se putea face vinovată de așa ceva. (Ei, poate că se făcea puțin vinovată.) Și ce dacă era o iluzie? Iluziile te pot ajuta uneori.

Cel mai important lucru este că tu te miști, dar casa rămâne acolo unde este. Întotdeauna poți să îți stabilești locația în funcție de casă. „Sunt așa departe de casă“, poți spune, dacă ești, de exemplu, în China. „Sunt așa de aproape“, spui atunci când cotești pe stradă și o vezi din nou.

Așa cum îi plăcea mamei lui Carmen să sublinieze, adolescenții și copiii mici sunt la fel. Le place să își părăsească mama, atât timp cât mama nu se mișcă deloc.

Păi, mama lui Carmen se muta. Era o țintă în mișcare. Acasă nu mai era un loc, ci un timp. Carmen nu se mai putea întoarce acasă.

Din punctul de vedere al lui Carmen, acest lucru făcea plecarea mai anevoioasă. Făcea și stabilirea locației foarte problematică.

În primele șapte luni de școală, nimic nu i se părua familiar sau real. Poate doar mâncarea. Se simțea de parcă pășise într-un spațiu aflat în afara cursului normal al timpului. Privea cum se scurge, dar nu era parte din el. Pur și simplu aștepta, întrebându-se când va începe să-și trăiască din nou viața.

Înainte de asta, trăise frumos. Chiar așa. Fusesse ambițioasă, drăguță. O tânără hispanică. Acum se

simțea ca o fantomă. Mâncarea insipidă și incoloră de la cantină o făcea și pe ea insipidă și incoloră. Îi estompa trăsăturile.

Ajunsesese să aibă nevoie de context ca să știe cine este. Fetele prietenilor și a mamei ei funcționau ca niște oglinzi pentru ea. Fără ele nu se putea vedea; se simțea pierdută. Prima oară își dăduse seama de acest lucru în Carolina de Sud, când își cunoscuse familia vitregă.

Ea și cu Win Sawyer, tipul pe care îl cunoscuse vara trecută, ieșiseră împreună de vreo câteva ori în toamnă, dar ea o lăsase moartă intenționat. Nu se cunoștea și nu se plăcea destul pe sine însăși ca să fie deschisă și prietenoasă cu el. Nu avea nimic de oferit.

Până la urmă s-a dovedit că nu se pricepea prea bine nici să-și facă prieteni. Asta era problema atunci când aveai trei tovarășe de-a gata, așteptând practic să te naști ca să se împrietenească cu tine. Nu trebuise să își pună în mișcare mușchiul de făcut prieteni. De altfel, se îndoia că avea acel mușchi.

Prima ei greșeală fusese să creadă că ea și colega ei de cameră, Lisa Grecco, aveau să devină prietene instantaneu, și că relația dintre ele va fi un punct de plecare pentru viața ei socială. Lisa o pusese la punct destul de repede. Venise la Williams cu cele două prietene din liceu. O privea de sus pe Carmen și se purta urât cu ea. Nu căuta o altă prietenă și chiar o acuzase că i-ar fi furat haine.

La început, Carmen se simțise dezorientată din pricina singurătății și dorea cu disperare să le vadă pe

Tibby, Bee și Lena. Dar, pe măsură ce trecea timpul, începuse să le evite în mod subtil. Nu voia să recunoască în fața lor sau în fața ei însăși că la facultate nu era așa de super pe cât se așteptase.

Odată se dusesse în Providence și o văzuse pe Bee în toată gloria ei: cu prietenii de la fotbal, încântătoarea ei colegă de cameră, prietenii cu care mânca, cei cu care mergea la petreceri, cei cu care studia la bibliotecă. O văzuse și pe Lena, înconjurată de un alt fel de glorie, liniștită în atelier, în mijlocul frumoaselor ei desene. Într-un weekend fusese în vizită la Tibby, în New York, și stătuseră în camera ei, cu tot cu Brian, iar Tibby câștigase un premiu departamental pentru primul ei film de scurt metraj.

Carmen nu voia ca ele să vină s-o vadă aici, unde nu avea nici un fel de glorie. Nu voia ca ele s-o vadă în halul ăsta.

Prima oară o întâlnise pe Julia astă-iarnă la secția de teatru, unde Carmen se înscria pentru un curs de dramaturgie. Julia o confundase cu o persoană de teatru.

— Ai lucrat la decoruri? o întrebase ea pe Carmen.

Carmen nu își dădea seama cu cine vorbea.

— Eu? zisese ea într-un final.

Nu știa ce era mai uimitor: că Julia o confundase cu o persoană care construiește decoruri sau simplul fapt că i se adresa.

„Cât am decăzut“, se gândi Carmen, deprimată. Nimeni de la liceu n-ar fi luat-o drept o persoană care construiește decoruri. Fusese una dintre fetele drăguțe,

mai ales către sfârșitul liceului. Își arătase buricul de sub tricouri minuscule, flirtase cu nerușinare, își dăduse cu ruj roșu ca să treacă la bacalaureat. Carmen încercase să adune un pic de demnitate.

– Nu, de fapt nu mă pricep la decoruri, spusese ea.

– Ei, hai! Toată lumea se pricepe la decoruri. Jeremy Rhodes regizează o piesă după *Făcătoarea de Minuni*¹ pentru cei din ultimul an și suntem cam disperați, explicase Julia.

Carmen o recunoscuse pe Julia, căci o vedea des la cantină. Era una dintre puținele studente din anul întâi pe care le știa toată lumea. Era frumoasă și avea o înfățișare cumva dramatică, cu tenul ei alb și palid, și părul lung și negru. Purta jachete de modă veche și fuste boeme, lungi, și făcea zgomot cu toate acele de păr, măgelele și brățările ei. Era slabă și mică de statură, dar făcea gesturile exagerate ale unei persoane care se știe privită.

– Păi, îmi pare rău, răspunsese Carmen.

– Anunță-mă dacă te răzgândești, OK? Suntem un grup de oameni de treabă. Și foarte apropiați.

Carmen dăduse din cap și fugise, dar se tot gândise la asta. Visătoare, își imaginase cum ar fi să aibă lucruri de făcut și oameni „de treabă” cu care să le facă.

Julia o abordase din nou la cantină, câteva săptămâni mai târziu.

¹ *The Miracle Worker*, piesă de teatru scrisă de dramaturgul american William Gibson (n. tr.)

— Hei, ce mai faci?

Carmen se simțise prost pentru că mânca singură. Era sfâșiată între nefericirea că Julia o vedea în halul acela și fericirea că toți ceilalți o vedeau stând de vorbă cu Julia.

— Bine, zisese Carmen.

— Ai fost acceptată la cursul de dramaturgie?

— Nu, răspunsese Carmen. Cum merge piesa?

— Destul de bine. Zâmbi mulțumită. Încă mai căutam oameni.

— A, da?

— Da. Ar trebui să te gândești la asta. Jeremy e super tare. Nu sunt decât trei reprezentații și toate încep după examene. De ce nu vii diseară? Avem o repetiție la ora șapte. Doar să vezi despre ce e vorba.

— Mersi, zisese Carmen, simțindu-se absurd de recunoscătoare. Recunoscătoare că Julia o remarcase, că își amintise de ea, că i se adresase și o invitasese la ceva. Oare Julia știa cât de singură era? Poate că o să vin, adăugase ea.

Era atât de recunoscătoare, că probabil ar fi fost de acord și să bea suc otrăvit, dacă ar fi invitat-o Julia.

Așa că, o săptămână mai târziu, Carmen se trezi stând pe o scară și purtând o centură cu unelte. Dacă ar fi văzut-o prietenele ei, n-ar fi știut că e ea. Nimeni din clasa ei de liceu n-ar fi știut. Sau, cel puțin, spera să fie așa. Nici măcar ea nu se mai recunoștea. Cine era ea? Cine?

Dacă ar fi cunoscut răspunsul la această întrebare, probabil că nu s-ar fi aflat pe o scară, purtând o centură cu unelte.

Iar acum, șase săptămâni mai târziu, Carmen făcea exact același lucru, doar că nu mai părea absurd. Simțea că acolo îi era locul. Te obișnuiești cu aproape orice.

Și îi părea bine că avea ceva de făcut, un loc unde să se ducă după cină, în afară de camera ei de cămin. Aprecia faptul că Julia se purta frumos cu ea. Îi făcea cunoștință cu toată lumea. Se asigura mereu că venea și Carmen dacă actorii și echipa mergeau la un cappuccino după repetiție. Carmen se amuzase teribil când Julia o imita într-un mod răutăcios pe Lissa, ca să o înveselească pentru că aceasta se purtase urât cu ea.

În grupul de teatru, din care făceau parte și mulți băieți din anii mai mari, Carmen se simțea ca o anexă a Juliei, o prietenă-parazit, cu buget redus. Prea des trebuia să le amintească oamenilor cum o cheamă. Dar totuși. Era mai bine să iasă în lume ca prietena Juliei decât să stea în camera ei ca un nimeni și să se îndoape cu dulciuri.

Câteodată îi era milă de ea însăși. Se simțea ca prințul din *Print și cerșetor*, fiind confundată cu cineva neimportant. „Măcar aveți vreo idee cine sunt eu? se gândea ea. Știți cine sunt prietenele mele?”

Pe bune, dacă i-ar fi cerut cineva să răspundă la aceste întrebări, ce ar spune? Poate că la a doua întrebare ar găsi un răspuns, însă nici măcar ea nu putea răspunde la prima.

„Ție ce îți iese din asta?“ o întrebă în gând pe Julia, trei săptămâni mai târziu, în timp ce îi prindea fusta cu ace a treia oară, iar Julia o îmbrățișă în semn de mulțumire. Asta era partea pe care nu o pricepea.

În aprilie, când Julia venise la ea cu pliante de la Festivalul de Teatru de Vară din Vermont, Carmen se speriasă, dar se și bucurase, în același timp.

– Sunt producții de mare anvergură, cu mulți actori cunoscuți, îi explicase Julia. Nu vrei să mergi și tu? Începe la mijlocul lui iunie și ține până în a doua săptămână a lunii august. E greu să fii ales ca actor, însă au mereu nevoie de ajutor pe platouri. Ar putea fi o experiență nemaipomenită.

Carmen era așa de fericită că fusese invitată, că ar fi spus da, pentru simplul motiv că fusese invitată. Mai târziu, se strădui să își convingă părinții să plătească.

– Carmen, de când te preocupă pe tine teatrul? o întrebase tatăl ei atunci când îl sunase să îi ceară bani.

Îl sunase pe telefonul din mașină; tatăl ei se întorcea acasă de la serviciu.

– De... nu știu... De acum.

– Păi, bănuiesc că ai fost tot timpul mai teatrală, gândi el cu voce tare.

– Da, mersi mult, tată.

Astea sunt chestiile pe care trebuie să le suporti atunci când ceri bani.

– Am spus-o în sensul bun al cuvântului, dragă. Sincer!

– Da, mă rog, răspunse ea cam înțepată.

– Și mi te amintesc ca pe un morcov fioros în salata din piesa ta din clasa întâi.

– Era o roșie. Oricum, eu nu o să joc.

– Și atunci ce-o să faci?

– Chestii în spatele scenei.

– Chestii *în spatele scenei*?

Se purta de parcă l-ar fi anunțat că o să își mănânce urechile sau ceva de genul ăsta.

– Da.

Începea să se simtă în defensivă.

– Carmen, iubito, tu n-ai făcut ceva în spatele scenei în viața ta.

„Era într-o dispoziție de conversație cam veselă, nu?“ își spuse ea posomorâtă.

– Păi, poate e timpul, replică ea.

Îl auzi oprind motorul mașinii. Se făcu liniște.

– Draga mea, dacă asta este cu adevărat ceea ce vrei, atunci sunt dispus să plătesc, zise el.

Era mai ușor atunci când era enervant. Când era amabil, se trezea că o pune pe gânduri.

Chiar era ceea ce voia? Se gândi la Julia. Sau își dorea doar să fie dorită?

Își trecu în revistă opțiunile. Bee urma să plece în Turcia, Tibby era la cursuri în New York, iar Lena în Providence. Mama ei și David părăseau apartamentul – căminul ei – și puneau la punct o casă în suburbii, pe o stradă de care nici nu auzise.

– Da, e ceea ce vreau cu adevărat.

Bridget stătea în baie căutând o periută de dinți în dulăpiorul de medicamente aflat în dezordine, gândindu-se că trecuse mult timp de când nu mai petrecuse o noapte acasă.

Nu fusese o chestie intenționată. Se întâmplase ba una, ba alta. De Ziua Recunoștinței, stătuse de vorbă cu Lena până noaptea târziu, așa că se prăbușise pe canapeaua ei. În vacanța de Crăciun mersese la New York, mai întâi cu Eric la periferie, și apoi cu Tibby în centrul orașului. În vacanța de vară, o vizitase pe Greta în Alabama. În februarie, când venise acasă, luase autobuze de noapte.

Iar acum, în ajunul plecării în expediția arheologică, într-un loc îndepărtat, la capătul celălalt al lumii, era din nou acasă.

Se uită drept înainte pe coridor. Nu voia să vadă că era mare nevoie să aspire covorul. Nu intenționa să își petreacă puținul timp în această casă idioată făcând curățenie.

În camera ei, răscoli din nou, nerăbdătoare, prin sacul de voiaj. Nu avea chef să își pună lucruri de-ale ei pe etajere. Avea mormane de rufe de spălat, dar nu voia să le spele aici. Păstra contactul la minim: tălpile picioarelor și bucățica de podea pe care stătea fundul sacului ei de voiaj. Așezatul sau dormitul lărga în mod neplăcut zona de contact.

Își aminti de excursia cu cortul din clasa a șaptea, când pădurarul îi învățase principiile campatului cu

impact minim. „Când părăsiți sălbăticia, să pară că n-ați fost vreodată acolo.“ Așa locuia ea în casa ei. Locuire cu impact minim. Mâncase mai mult, băuse mai mult, râsese mai mult, respirase mai mult, dormise mai mult în casa oricărei prietene decât într-a ei.

Bătu la ușa camerei lui Perry. Bătu din nou. Știa că este înăuntru. Într-un final, deschise ușa. Acesta se uita fix în ecranul calculatorului. Avea niște căști mari pe urechi, de aceea nu o auzise.

Ce era cu tatăl și cu fratele ei, și cu căștile lor nenorocite? Casa era tăcută ca un mormânt.

– Hei! spuse ea, de la vreo treizeci de centimetri de el.

Perry ridică privirea, dezorientat. Își scoase căștile. Nu era obișnuit să fie întrerupt.

Era în mijlocul unuia dintre jocurile acelea războinice online, pe care le juca de când intrase la liceu. Nu voia să stea la palavre cu ea. Voia să se întoarcă la joc.

– Ai vreo periută de dinți de rezervă pe undeva? Credeam că am luat-o pe a mea, dar nu o mai găsesc.

Întotdeauna se simțea agresivă și zgomotoasă în casa asta.

– Poftim?

– O periută de rezervă. Ai?

Scutură din cap, fără măcar să se gândească.

– Nu. Îmi pare rău.

Își întoarse din nou privirea spre ecran.

Bridget se holbă la fratele ei. Din nu se știe ce motiv, se gândi la Eric, și totodată la situația de față.

Da, se înstrăinaseră. În zilele bune erau excentrici. Nu erau fericiți; nu erau uniți. Dar totuși. Iată că stătea în fața lui Perry, propriul frate – geamănul ei, ce Dumnezeu – pe care abia dacă îl văzuse anul acesta.

Împinse un teanc de reviste de IT din drum și se urcă repede cu fundul pe birou. Voia să aibă o discuție cu fratele ei. Nu purtaseră o singură conversație adevărată de la Crăciun încoace. Se simțea vinovată și avea de gând să îl tortureze.

– Cum merge cu școala?

Perry meșterea la ceva în spatele monitorului.

– Ce cursuri faci semestrul ăsta? Ai făcut cursul de natură sălbatică?

El continuă să meșterească. Se uită o singură dată la ea, absent.

– Hei, Perry?

– Da. A, scuze, spuse el. Lăsa calculatorul în pace. De fapt mi-am luat liber semestrul ăsta.

Vorbea cu ochii în jos, spre scaun.

– Ce?

– Da. Nu m-am înscris la nici un curs semestrul ăsta.

– De ce nu?

Privirea îi era goală. Nu era obișnuit să trebuiască să răspundă la întrebări. Nu era obișnuit să trebuiască să vorbească despre viața lui sau să își justifice deciziile.

– Ce-a zis tata? întrebă ea.

– Tata?

– Da.

– N-am prea discutat despre asta.

– N-ați prea discutat despre asta.

Bridget vorbea un pic prea repede și un pic prea tare. Perry făcu o față de parcă îl dureau urechile.

– Măcar știe despre asta?

Perry îi evită privirea. Bridget simțea că vorbește printr-un sistem de difuzoare și nu direct cu el.

Nu îi păsa că el nu voia să o privească. Se uită ea atent la el. Voia să îl vadă cu un ochi obiectiv.

Părul lui fusese întotdeauna mai închis la culoare decât al ei, iar acum se făcuse complet șaten, probabil și din cauza faptului că stătea în casă mai tot timpul. Avea un puf neîngrijit pe buza superioară, dar în rest arăta de parcă tocmai ar fi ajuns la pubertate. Își întoarse privirea, cu o strângere de inimă.

El era atât de scund, iar ea atât de înaltă, încât era de mirare că erau rude, darămite gemeni. Poate că, la urma urmei, nu era chiar așa de surprinzător. Poate că asta făcea parte din dualitatea dură de a se fi născut împreună. Ce primise unul, îi lipsea celuilalt. Iar Bridget fusese întotdeauna puternică. Nu se putea abține să nu-și imagineze cum arătau ei doi, ascunși în burta mamei lor, trăgând fiecare ce resurse putea.

Cu gemenii era mereu problema plus-minus. Dacă unul era deștept, celălalt era prost. Dacă unul era autoritar, celălalt era supus. Ecuația era prea simplă.

Bridget știa că întotdeauna luase mai mult decât i se cuvenea. Era oare datoria ei să rămână mică pentru a-l încuraja pe el să crească mare? Dacă ea ar face un

pas înapoi, oare el ar face un pas înainte? Era vina ei că el ajunsese așa?

– Bănuiesc că tata știe, răspunse Perry într-un final.

Bridget se ridică. Se simțea frustrată. Ce făcea Perry dacă nu se ducea la școală? Nu avea serviciu. Oare avea prieteni? Oare ieșea vreodată din cameră?

– Ne vedem mai încolo, zise ea rece.

– Ai putea să îl întrebi pe el, spuse el.

Bridget se întoarse.

– Pe cine să întreb?

– Pe tata.

– Despre ce?

– Despre periuța de dinți.

Umple ce este gol, golește ce este plin și
scarpină acolo unde te mănâncă.

TALLULAH BANKHEAD

Lena nu se simțea singură așa ușor. Cumva, simplul fapt că știa că are prietene era de ajuns să o facă fericită. Nu trebuia neapărat să le vadă sau să discute cu ele tot timpul. Era ca și în cazul celorlalte lucruri: atâta timp cât avea o aspirină în dulăpior, n-avea nevoie să ia una. Atâta timp cât toaleta era la îndemână, putea aștepta până în ultima secundă. Atât timp cât existau resursele de bază, nevoile îi erau mici.

Se gândea la acest lucru în prima zi a cursurilor de pictură de la școala de vară. Instructorul era nou, supraveghetorul era nou. Studenții îi erau necunoscuți. Folosea un tip nou de pensulă. Probabil că îi vor plăcea toate aceste lucruri odată ce se va obișnui cu ele.

Și în tot acest timp, Tibby și Carmen erau la celălalt capăt al firului de telefon. Pantalonii Călători urmau să ajungă la ea în curând. Annik, fosta ei profesoară, era gata s-o ajute în situațiile de criză legate de artă, chiar și în cele mai puțin importante. Pensula ei cea veche

era la îndemână, în caz că ar fi avut nevoie. Acestea erau lucrurile care o făceau curajoasă.

Dar oare se putea considera curajoasă când era mereu așa în gardă?

— Acolo. Este un loc liber, îl auzi pe instructor, Robert, spunându-i unui întârziat.

Speranța principală a Lenei nu era ca toți ceilalți studenți să îi ofere prietenie sau înțelegere. Tot ce își dorea era să nu se așeze prea aproape de ea și să îi blocheze unghiurile de observație. Se încordă când nou-venitul se apropie de ea și se relaxă din nou când fata sau băiatul trecu mai departe și merse până în spatele atelierului. Pericolul trecuse. Nu trebuia să își ia ochii de la model.

Când sună soneria și modelul abandonează poza, Lena își ridică în sfârșit privirea. Văzu niște păr negru ridicându-se deasupra pânzei nou așezate, un păr ondulat și nu foarte bine pieptănat. O persoană înaltă, probabil de sex masculin. Se uită repede în altă parte. Era un păr negru care îi era cunoscut. Încercă să își amintească. Se uită în pământ până ajunse în coridor.

Lena își dezvoltase de mulți ani obiceiul de a-și feri privirea. Era o capitulare tristă, într-un fel, pentru că îi plăcea să se uite la fețele celorlalți. La urma urmelor, își dorea să fie artistă. Avea ochi buni, pătrunzători și îi plăcea să îi folosească. Necazul era că, de fiecare dată, persoana la care se uita îi întorcea privirea. Și deși îi plăcea să privească, nu îi plăcea să fie privită. Ca fată serioasă, era candidatul perfect pentru

invizibilitate. Ca fată frumoasă, însă, știa că nu poate fi așa. Întotdeauna fusese izbitor de frumoasă. Din cauza asta capta atenția tuturor.

Acesta era unul din lucrurile care îi plăceau cel mai mult când desena și picta după model. Era singura dată când putea să se uite cât dorea și nimeni nu se uita la ea.

După pauza de cinci minute se duse înapoi la șevalet, adunându-și forțele pentru următoarele douăzeci și cinci de minute de lucru intens. Persoana cu părul era încă la lucru. Asta o făcu oarecum curioasă. Văzu o mână și o paletă. Era o mână de bărbat.

În primele minute ale pozei, se gândi la părul și la mâna din spatele ei, și nu la ce desena. Asta era ciudat din partea ei. Da, poate că evita privirile oamenilor, însă, din câte se părea, se lăsa atrasă de mister ca un om obișnuit.

La pauză, așteptă ca fața lui să apară din spatele pânzei. Așteptă să îi remarce fața și să se uite la ea. Apoi totul avea să revină la normal. Se va uita la ea câteva secunde în plus și, după aceea, ea putea să și-l scoată din minte.

Îl cunoștea oare? Simțea că e posibil.

Mai trecu o pauză, iar el nici măcar nu își ridică ochii din pânză. Ce frustrant! Lena chiar se așeză în așa fel încât îl vadă bine. Se amuză singură de eforturile ei de a-și întinde gâtul spre el. Râsul o făcu să inspire miros de ulei de in și vopsele de pictură, ceea ce îi induse o stare de fericire viscerală.

Dorința era cel mai tâmpit lucru. Îți doreai ceva până când acel lucru era al tău. Apoi nu-l mai voiai. Luai de bun ce aveai până nu mai era al tău. Acesta, crede ea, era unul dintre cele mai crude paradoxuri ale naturii umane.

Își aminti de o pereche de cizme maro cu talpă ortopedică. Le văzuse la Bloomingdale și nu le luase pentru că erau vreo două sute de dolari. „Probabil că mai au multe perechi în depozit“, își spusese ea. Cu siguranță că aveau în stoc și mărimea mare care îi trebuia ei. Se putea întoarce oricând.

Și totuși, când se duse înapoi, două zile mai târziu, nu mai era nici o pereche. O întrebase pe vânzătoare, care îi zisese:

– A, cizmele acelea cu talpă ortopedică s-au vândut imediat. Au fost foarte căutate. Nu, nu mai primim altele.

Din acel moment, Lena deveni obsedată. Nu conta că le voiau și alții. Conta că ea nu le putea avea. Nu, nu era numai asta. În parte, cel puțin, era și faptul că erau niște cizme cu adevărat superbe. Căută pe internet. Întrebă la producător, pe eBay¹. Ar fi licitat trei sute de dolari pe cizmele acelea de două sute de dolari, însă nu le găsea deloc. „Cizmele care au scăpat“, spusese Carmen odată, în glumă, auzind-o pe Lena vorbind iar despre ele.

¹ eBay, site pe internet unde se vând diverse produse (de obicei la mâna a doua), în cadrul unei licitații online. (n. tr.)

Așadar, care era legătura dintre dorință, așa ciudat de înșelătoare cum era, și dragoste? Nu erau unul și același lucru. (Spera că nu era unul și același lucru.) Erau două lucruri total diferite. Erau cu siguranță legate între ele. „Dar era oare o legătură de sânge sau una prin alianță?” se întrebă ea.

Și în cazul lui Kostos ce era? Era dorință, fără îndoială. Și ce altceva? Ar mai fi continuat ea să îl iubească dacă ar fi fost disponibil? Da. Răspunsul îi veni pe buze chiar înainte de a termina de gândit întrebarea. Fusesse un moment când el o iubea pe ea și ea îl iubea pe el, și amândoi credeau că pot fi împreună. Într-adevăr, fusesse un moment atât de frumos, încât distrusese efectiv toate celelalte momente din viața ei.

Oare ar fi reușit să îl uite pe Kostos dacă nu ar fi fost smuls atât de violent de lângă ea? Dacă i s-ar fi permis, de-a lungul lunilor sau anilor, să descopere că sforăie sau că e predispus să facă coșuri pe spate, sau că îi put picioarele din cauză că are unghiile încarnate?

Se opri. Stai un pic. Obiecție. Îi ceru minții ei să reformuleze întrebarea. Oare ar fi reușit să îl uite pe Kostos *mai ușor* dacă nu ar fi fost smuls atât de violent de lângă ea? Pentru că îl uitase acum. Da, încă se mai gândea la el, însă nu chiar atât de mult. Nu, nu fusese încă cu altcineva, dar...

Tot restul cursului, Lena se trezi că se uită iar și iar la mâna din diagonală, care se vedea în dreapta pânzei, și la smocul de păr care se ȋtea deasupra ei. Era stângaci, își dădu ea seama. Kostos era stângaci.

El lucra și în pauze. Nu izbuti nici măcar să tragă cu ochiul la el.

Ultima poză luă sfârșit, iar Lena își împachetă încet lucrurile. Mai stătu pe acolo, prefăcându-se că se gândește (de fapt, chiar se gândea, nu-i așa?). Într-un final, se îndreptă spre coridor.

Și ca să spunem adevărul, Lena (căreia nu prea îi păsa) zăbovi timp de paisprezece minute în hol până când el ieși în cele din urmă din sala de curs și putu să se uite bine la el.

Chiar îl știa. Mă rog, nu, nu-l știa. Dar auzise de el. Nu era din an cu ea. Probabil că era cu un an sau doi mai mare. Cu siguranță îl observase.

Nu era genul de persoană pe care o uiți ușor, arăta foarte bine. Era înalt, cu părul aspru, pielea bronzată și niște pistrui foarte drăguți.

Numele lui era Leo și îl știa după reputație. Nu pentru că era sportiv, ci pentru că știa să deseneze. Iar din toate lucrurile, acesta era cel care o excita cel mai mult pe Lena Kaligaris, grecoaica virgină.

Cei din micul ei cerc de prieteni și de cunoștințe de la RISD¹, împătimiți în ale artei cum erau, îi bârfeau foarte des pe cei care puteau sau nu puteau, pe cei care reușeau sau nu reușeau. Să deseneze, adică. Iar acest tânăr cu mâna și părul lui se afla printre puținii, aproape legendarii oameni, care puteau.

¹ RISD, Rhode Island School of Design – Școala de Artă din Rhode Island (n. tr.)

Îl privea cu un fior surprinzător în stomac, așteptând ca el s-o remarce. Cât de des își dorea asta? Nu prea des. „Ceea ce își dorea cu adevărat, își spuse ea, era ca el să se uite la ea într-un anume fel. Nu conta dacă avea o relație stabilă sau dacă nu-i plăceau deloc fetele.“ Voia ca el să se uite la ea cu privirea aceea care evaluează un pic mai mult decât ar trebui și care îi va îndepărta aura de mister, transformându-l într-o persoană normală. (Asta era ceea ce-și dorea, nu?) Acea privire evaluatoare îi confirma mereu puterea ciudată pe care o avea asupra altora, o putere pe care o obținuse ușor, dar pe care nu și-o dorea aproape niciodată.

Acestea erau lucrurile care o eliberau. Acestea erau lucrurile care o făceau curajoasă.

Dar el nu se uită la ea în acel fel. Nu se uită la ea deloc. Privi drept înainte și merse mai departe, amintindu-i Lenei pentru a doua oară în acea după-amiază de cizmele maro cu talpă ortopedică.

* * *

— Am intrat.

Brian strecură vestea între mâncarea de porc mușu și plăcințelele cu răvaș.

— Ai făcut ce? întrebă Tibby, nefiind sigură că a auzit bine.

— Am intrat.

— Serios?

Brian arăta cam timid. Își rupse plăcinta cu răvaș în sferturi și apoi în optimi, până deveni un morman de firimituri.

– E așa de grozav! Știam eu că o să reușești. Cum să nu fi reușit?!

De când Brian venise cu ideea să se transfere la NYU de la Universitatea din Maryland, notele îi fuseseră fără cusur.

– Pur și simplu, vreau să dorm lângă tine în fiecare noapte, îi zisese el în decembrie. Asta e tot ce vreau.

Tibby știuse că o să între. Știuse că o să reușească. Așa era el.

– Ce scrie? se interesă el, arătând spre răvașul din mâna ei.

– „Ferește-te de dominația ideilor“, citi ea. Își ronțai plăcintica. „Numerele mele norocoase sunt 4 și 237.“ Pe al tău ce scrie?

– „Ești foarte sexy“, spuse el.

– Ba nu! Nu scrie asta. Dă-mi să văd.

El zâmbi sugestiv și îi întinse răvașul.

Chiar asta scria. Ce nedrept!

– Și cu banii cum e? întrebă ea, aruncând răvașul în ce mai rămăsese din sosul de prune.

– Păi...

– Nu prea bine, nu?

Tibby simți cum tăietei cu susan i se urcă înapoi pe gât.

– Am primit șase mii.

– O! Înghiți în sec. De dolari?

– De dolari.

Încercă să gândească. Chelnerul le trânti nota de plată pe masă, fără să se oprească.

- Din douăzeci și două de mii.
- Vai!
- Fără masă și cazare.
- Vai! Gesticulă cu bețișoarele. De ce nu mai mult?
- Tatăl meu vitreg are mai mulți bani decât crezi.
- Dar ție nu-ți dă deloc, izbucni Tibby.

În lumea ei, părinții plăteau facultatea, iar dacă nu-și permiteau, te ajutau să ieși credite ca să plătești diferența.

Brian nu părea deloc supărat. Nu părea nici măcar iritat. Ceea ce lui Tibby i se părea un drept, Brian nici măcar nu spera să primească.

- Da, știu. Dar așa stau lucrurile.
- Nu e corect că au luat în calcul banii lui când ți-au dat bursa. Nu le poți explica faptul că el nu o să plătească *nici un ban*?

Brian ridică din umeri.

- Fac economii.
- Cât ai adunat până acum?
- O sută șaptezeci și nouă.

Brian luă nota de plată. Tibby i-o smulse din mână.

- Plătesc eu.
- Nu, vreau să plătesc eu.
- Dar tu faci economii.
- Știu. Dar pot să fac economii și să te scot la masă în același timp.

– Și să vii cu autobuzul până aici aproape în fiecare weekend și să îmi cumperi CD-uri?

Nu intenționase să pară supărată pe el.

Brian își scoase portofelul. Tibby văzu un colț din prezervativul pe care îl pusese acolo în urmă cu vreo trei sau patru luni. „Suntem pregătiți pentru când vom fi pregătiți“, îi explicase el când îl observase prima oară. Pescui o bancnotă – una de douăzeci de dolari, mototolită și uzată, de parcă era ultima de felul ei.

– Hai, lasă-mă pe mine. Își scoase și ea portofelul.

– Data viitoare, zise el, ridicându-se și lăsând-o cu mâna încheștată pe portofelul inutil.

Întotdeauna spunea așa. Imediat ce pășiră pe trotuar, brațele lui se închiseră împrejurul ei. O surprindea faptul că puteau să meargă așa îmbrățișați.

În lift, profitară de faptul că erau singuri. Imediat ce ajunseră în cameră, Brian se duse către sacul lui de voiaj, trase fermoarul și scoase o sticlă de vin.

– Ca să sărbătorim, zise el.

– De unde ai făcut rost de asta? întrebă ea, căci Brian nu era genul care umblă cu acte false de identitate.

El încercă să pară misterios.

– Am găsit-o undeva.

– Ca, de exemplu, la tine acasă?

Brian râse.

– Era pe acolo. E foarte veche.

Tibby ridică sticla și se uită la ea. Era un vin roșu din 1997.

– Foarte amuzant.

– Stai așa.

Dispăru la capătul holului și se întoarse cu un tirbușon și două cani de plastic din bucătăria comună.

Nici unul nu știa cum să folosească tirbușonul. Într-un final, împinseră dopul în sticla de vin, râzând. Brian turnă mai întâi vin în cele două cani, apoi puse un CD de Beethoven, *Concertul pentru pian numărul cinci*, pe care Tibby îl adora.

— E prea tare muzica, spuse ea.

— Nu e nimeni aici.

— A, da.

Se așezară turcește pe podea, față în față. Când ciocniră canile, plasticul moale nu scoase nici un sunet.

— Pentru noi doi, rosti ea, simțind că este fericit după felul în care se înroșise.

Tibby se simți dintr-odată timidă. Voia să spună ceva ironic, dar nu îi veni nimic în minte. Luă o gură de vin.

— E bun? întrebă el, trăgând-o de picioare, ca s-o aducă mai aproape de el.

— Nu știu. Tu ce zici?

Mai luă și el o înghițitură.

— Are gust de vechi.

— Cred că îmi place, spuse ea.

Îi plăcea tot ce se întâmpla în acel moment, iar vinul se încadra în peisaj.

— Mai ia.

— Mai bea și tu.

Se întoarse și se așeză cu spatele în brațele lui, cu vinul în sânge și muzica în urechi. Bănuia că există oameni care trăiesc o viață întreagă fără să ajungă să fie atât de fericiți. Acest gând era singura notă de nefericire din fericirea ei.

Brian fluieră odată cu viorile timp de câteva măsurii.

– Cred că e cea mai frumoasă noapte din viața mea, zise el încet, gând la gând cu ea, așa cum se întâmpla de cele mai multe ori.

– Cu excepția nopții de la piscină, poate.

– Exact. Apoi se mai gândi. Dar pe atunci nu te cunoșteam atât de bine. Credeam că te cunosc, însă acum știu că nu era așa. Și imaginează-ți cum o să fie peste un an sau peste doi!

Lui Brian nu îi era teamă să se gândească la viitor, crezând că vor fi împreună. Vorbea despre cum o să fie când o să aibă treizeci de ani cu la fel de multă ușurință cum vorbea despre când o să aibă douăzeci. Vorbea despre copii și despre care din ei va moșteni degetul lung de la picioare al lui Tibby. El își dorea toate astea și nu îi era frică s-o recunoască.

Îi plăcea să îi împărtășească visele lui și întotdeauna visa la plural.

– Care *noi*? întrebuse ea prima oară când îi povestise un scenariu lung și complicat.

– Tu și cu mine, răspunsese el, uitându-se la ea, perplex, de parcă glumea cu el fără motiv.

Nu putea să le meargă mai bine, hotărî Tibby. Pur și simplu, nu se putea. Erau legi ale fizicii care interziceau așa ceva. Pe bune, era un fel de lege. Conservarea bucuriei. Pentru fiecare bucurie care se adăuga la suma universului, o alta trebuia să dispară. Își luaseră o porție mai mare de bucurie decât se cuvenea.

Brian mai turnă niște vin. Tibby își dădu vag seama că se îmbăta. Era conștientă de acest lucru la un nivel și îl simțea la altul.

Sticla și cănile de plastic fuseseră împinse la o parte, iar acum se sărutau pe podeaua acoperită cu linoleum.

Începuse partea a doua a concertului, mai frumoasă ca orice.

— Ce-ar fi să mergem în pat? sugeră ea cu voce slabă.

De obicei, ea era cea care se ținea în gardă în situații din astea. Luase decizia că nu trebuiau să facă dragoste încă. Erau amândoi virgini. El era mai mult decât pregătit, însă ea tot nu era sigură. Și, chiar dacă el își pleda cauza, nu insista niciodată; era un adevărat domn.

Acum ea se lipi el, iar șoldurile ei păreau că știu ce să facă fără să mai comunice cu creierul. Cămașa îi dispăruse fără ca măcar să observe. Cu ceva vreme în urmă, Brian prinsese șmecheria sutienului ei cu închizătoare în față.

Tibby reuși să îi scoată cămașa. Nu era nimic mai plăcut decât senzația pielii lui pe a ei și cele câteva fire de păr fin de pe pieptul lui.

„Dacă el făcea asta, se întrebă ea vag, și ea făcea asta, atunci cine mai gândea dintre ei doi?”

Se lipeau unul de altul, făcând lucrurile pe care le făcuseră deseori, doar că mai repede și mai mult. Corpul ei nu o mai asculta deloc. Voia să fie aproape de el; îl voia înăuntrul ei.

Intenționase să se oprească. Să spună stai așa, așteaptă. Măcar să se gândească. Să se adune un pic. Dar nu putea să se oprească. Nu voia să se oprească. Voia să îl simtă înăuntru. Era atât de aproape acum!

– Avem...? întrebă ea încet.

– Da, răspunse el, aproape înainte ca ea să termine întrebarea.

Brian bâjbâi mai puțin de o secundă până localizează prezervativul și îi desfăcu ambalajul.

– Vrei să...?

– Nu știu...

Îl iubea. Știa că îl iubește.

Și apoi, peste o clipă se uniră, simplu și pur, într-un mod în care nu o mai făcuseră niciodată.

O, viața e un ciclu de cântece glorioase.

Un amestec de improvizatii;

Iar dragostea e un lucru care nu poate da greș
niciodată; Iar eu sunt Regina Maria a României.

DOROTHY PARKER

Seara premierei veni și se duse. Carmen purta haine închise la culoare și se speti schimbând decoruri și manevrând recuzita. Se concentra foarte puternic; nu era loc de greșeli. Deși făcea treabă bună, era genul de slujbă unde oamenii observau ceva doar dacă greșeau.

Dintre toți cei pe care Carmen îi aplaudă, cel mai tare o aplaudă pe Julia în rolul lui Annie Sullivan. Se asigurase că va primi pe scenă un buchet de trandafiri. Era mândră de prietena ei. Cu Julia, chiar și mândria avea o tentă de recunoștință.

Carmen muncise din greu. Învățase lucruri noi. Își răspunsese la întrebări, fără să aibă nevoie de ajutor. În general era invizibilă, într-adevăr, dar se putea spune că se descurcase foarte bine.

După aceea, îi dăruie Juliei o brățară de argint. Julia contracara cu un platou de negrese, pe care i le aduse seara târziu în cameră.

— Hei, ai primit repartiția camerei pentru Festivalul de Teatru? întrebă Julia, ținând hârtia ei în mână.

— Cred că da, răspunse Carmen, găsind pe birou scrisoarea care sosise în acea dimineată din Vermont.

— Forte House, camera 3H, citi Julia. Ne-au pus în aceeași cameră?

— 3H. Da.

— Ce bine!

Încă o dată, Carmen se simți norocoasă și totodată ușurată. Ce baftă avea că Julia voia să împartă camera cu ea! Când primise repartiția, îi fusese puțin teamă că Julia ar fi preferat o străină.

— Fratele meu a spus că mă duce el cu mașina. Se duce în vizită la o fată în Dartmouth și e oarecum în drumul lui. Vrei să vii cu noi sau ai aranjat deja altceva?

Thomas, fratele Juliei, era în ultimul an la Williams și din cale-afară de chipeș. Carmen era prea copleșită de prezența lui ca să mai poată scoate vreun cuvânt. Nu era numai invizibilă, mai era și mută.

— Ar fi grozav. N-am cu cine merge.

— Ce bine, zise din nou Julia, părând foarte mulțumită. Mergi la o cafea? îi propuse.

— Sigur, încuviință Carmen și, mergând alături de o Julia exuberantă, se simți impresionată de fusta mexicană a Juliei, de bluza ei de un roșu-închis foarte deosebit, de silueta ei și de curajul de a purta o șapcă de tweed care ar fi arătat aiurea pe aproape oricine altcineva. Din nou, Carmen se simți bucuroasă că are pe cineva cu care să facă diverse lucruri. Și nu pe

oricine, ci chiar pe una dintre cele mai atrăgătoare fete din școală.

Carmen stătu la rând la cantina studențească ca să cumpere cafele cu lapte pentru amândouă și se întoarse la masă, unde o găsi pe Julia în mijlocul unor băieți din anul al doilea. Carmen se strecură în liniște lângă ea. Râse la glumele Juliei și o admiră pentru ușurința cu care vorbea cu ei.

Pentru a suta oară, Carmen se întrebă ce văzuse Julia la ea. Această prietenie era mană cerească pentru ea, dar ce câștiga Julia din asta? Mai erau în campus și alte fete la fel de atrăgătoare ca ea. I s-ar fi potrivit mai bine Juliei ca prietene, totuși ea stătea cu Carmen cea plictisitoare, mută și invizibilă.

Carmen privea fix în ceașca de cafea, în timp ce Julia povestea o istorioară amuzantă despre cum o luase razna sistemul de sunet în timpul actului doi al piesei. Carmen se simțea prost că nu era o prietenă mai bună. Ar fi trebuit să se gândească la ceva de spus, în loc să stea acolo ca o idioată. Ar fi trebuit să aibă ceva de oferit.

Julia nu avea de ce să stea cu o ratată îmbrăcată cu un hanorac prea mare. Carmen hotărî să se adune — dacă nu din alt motiv, măcar de dragul Juliei.

* * *

Întinsă peste Brian, cu obrazul lipit de pieptul lui, Tibby simți cum lacrimi calde, ușoare i se preling din colțurile ochilor, peste rădăcina nasului și picură pe

pielea lui. Erau cele mai sincere și misterioase lacrimi pe care le vărsase vreodată. Când îi puse palmele pe față, își dădu seama că și genele lui erau umede.

Ar fi vrut să stea așa pentru totdeauna. Ar fi vrut să se scufunde în corpul lui și să locuiască acolo. Își dădu seama și că trebuia neapărat să facă pipi.

La un moment dat, Tibby se rostogoli pe spate, iar Brian se ridică în capul oaselor. Ea își prinse în palme obrajii îmbujorați.

– Ce...

Un sunet ciudat se auzi din gâtul lui.

Tibby se ridică și ea în fund, simțind că era ceva în neregulă.

– Ce e? spuse ea, uimită.

– Eu... a fost... nu sunt sigur...

– Brian?

– Prezervativul – cred că era... nu era...

– Nu era cum? Nici măcar nu voia să se uite.

– Nu era... pus.

– Ce vrei să spui?

Vocea ei era perfect calmă, dar mușchii îi erau încordați.

– Doamne, Tib! Nu sunt sigur. Poate că s-a rupt. Cred că s-a rupt.

– Crezi?

Brian se uita în jos, cu părul căzut peste ochi. Înținse mâna spre ea, însă Tibby se ridicase deja, înfășurându-se în cuverturi.

– Ești convins?

Tibby vorbea din ce în ce mai tare. Grijile se iveau și se răspândeau în creierul ei, stârnind tot felul de alte griji, ca într-un film de urmărire.

– O să fie în regulă. Noi o să... eu o să...

– *Ești convins că s-a rupt?*

Tibby își strânse cuverturile în jurul ei cu amândouă mâinile. Se gândi cu ură la prezervativul incompetent, care locuise în portofelul lui Brian toate aceste luni.

Brian stătea ca *Gânditorul* lui Rodin pe patul fără așternuturi.

– Da, sunt destul de convins. Nu știu când s-a întâmplat.

Putea să rămână însărcinată. Putea să fie însărcinată chiar în acest moment. Dar cum rămânea cu BTS¹? Herpes? Doamne sfinte, dar SIDA?

Nu, el fusese virgin. Spusese că era virgin. Trebuia să fie așa. Fusese, nu?

– Păi, s-a întâmplat când făceam sex, răspunse ea tăios.

Brian ridică privirea spre ea, încercând să îi înțeleagă tonul ciudat al vocii.

Putea să rămână însărcinată! Cu ușurință! Așa se întâmplase! Avea nevoie să se gândească. Când îi venea de obicei ciclul? Astea erau chestii care se întâmplau fetelor care nu erau nici pe departe la fel de precaute și de cu picioarele pe pământ ca Tibby.

Ce-ar trebui să facă? Ce însemnau toate astea? Tot timpul cât fusese în locuri ciudate din viața ei, găsise

¹ BTS, Boli cu transmitere sexuală (n.tr.)

cumva o alinare în faptul că măcar era încă virgină. Cel puțin acea categorie de temeri nu îi era destinată și ei. Era singura barieră pe care nu o depășise încă.

Nu mai era virgină! De ce își permisesese să uite că acest lucru conta foarte mult?

Se uită la Brian, care era acum cât se putea de departe într-o cameră atât de mică. Ar fi trebuit să se îngrijoreze cu voce tare, alături de el, nu de una singură. Dar nu se putea abține.

Și-ar fi dorit să se poată îmbrăca fără ca el s-o vadă. Se întoarse cu spatele.

— Tibby, îmi pare rău. Îmi pare rău că s-a întâmplat asta. Eu nici măcar n-am știut...

— Nu e ca și cum ai fi făcut ceva... șopti ea, aproape fără suflu, iar cuvintele se pierdură în spațiu.

— Aș vrea... spuse el.

* * *

Stomacul lui Bridget dăduse semne de foame încă de când se trezise, dar când tatăl ei îi puse pe masă o farfurie cu ouă, ea continuă să se învâртеască prin bucătărie, în loc să se așeze să mănânce.

— Tată, știi că Perry a abandonat școala? întrebă ea.

Tatăl ei era îmbrăcat în niște pantaloni informi de stofă și un sacou de tweed, hainele pe care le purta dintotdeauna la lucru. Era profesor de istorie și administrator la un liceu privat, și era amețit, exact așa cum își imagina Bridget că poate fi doar un vechi administrator de liceu. Făcuse carieră ignorându-i pe

adolescenți. Și se pricepea să facă același lucru și când era vorba de ai lui.

– N-a abandonat-o. A luat o pauză.

– Așa a zis el?

Tatăl ei adoptă privirea lui specifică de renunțare tăcută. Nu îi plăcea să fie chestionat. Opunea rezistență într-un mod pasiv.

– Ar trebui să mănânci dacă vrei să te las în drum când plec la școală, spuse el încet.

Întotdeauna era dornic s-o lase pe undeva.

– De ce ia o pauză? L-ai întrebat? Trei cursuri la Colegiul Comunitar Montgomery nu sunt chiar atât de solicitante.

El își turnă cafea.

– Nu toată lumea are stofă de Ivy League¹, Bridget.

Bridget îl privi cu atenție. Încerca s-o facă să bată în retragere. Știa că ea nu era nici savantă, nici snoabă și că era în defensivă pentru că mergea la Brown². Probabil, crezuse că asta o să îi închidă gura, dar ea n-avea de gând să se lase prinsă în capcană.

– Deci, se reîntoarce la școală în toamnă? continuă ea.

Tatăl ei puse furculița pe masă. Se așeză să mănânce.

– Așa sper.

Bridget încercă să îi prindă privirea.

¹ Ivy League, Grup de opt facultăți din Statele Unite ale Americii, asociate cu excelența academică, selectivitatea la admitere și elitismul social (n. tr.)

² Brown, una dintre cele opt facultăți din grupul Ivy League (n. tr.)

— Asta speri cu adevărat?

El își puse sare pe ouă. Făcu o pauză și o așteptă și pe ea să se așeze. Bridget nu voia să se așeze. Când era vorba de el, și ea opunea rezistență pasivă. Era unul dintre puținele lucruri pe care le aveau în comun.

Faptul că pregătise ouăle era un gest. Le făcuse pentru ea. Și totuși, când le vedea i se întorcea stomacul pe dos. De ce nu putea să accepte puținele gesturi amabile pe care le făcea?

El refuza să îi dea ceea ce își dorea ea. Ea refuza să accepte ceea ce îi dădea el.

Bridget se așeză și luă furculița. Tatăl ei începu să mănânce.

— Îmi fac griji pentru el, spuse ea.

El dădu vag din cap. Își îndreptă privirea spre ziarul de pe masă. În majoritatea diminetilor, ziarul *Washington Post* era compania lui la micul dejun, iar Bridget simțea că nu era încântat de această încălcare a rutinei.

— Mi se pare că... pur și simplu putrezește acolo în camera lui.

Tatăl ei se uită în cele din urmă la ea.

— Pasiunile lui sunt diferite de ale tale, dar măcar le are. De ce nu mănânci?

Nu voia să mănânce. Nu voia să facă nimic din ce spunea el. Simțea că, dacă mânca, însemna că se apropie de el, de lumea lui interioară, și nu era dispusă să facă asta.

— Vede pe cineva? Iese din casă? Pasiunile lui mai includ și altceva decât holbatul la calculator zi și noapte?

– Nu fi așa dramatică, Bridget! Va fi bine.

Dintr-odată, Bridget se înfurie. Se ridică în picioare, iar furculița căzu zdrăngănind pe podea.

– Va fi bine? strigă ea. Așa cum și cu mama a fost bine?

El încetă să mai mestece. Puse furculița jos. Își ridică privirea, dar se uita peste ea, prin ea, și nu la ea.

– Bridget, zise el cu voce tare.

– De ce nu te uiți în jurul tău?! Nu e bine! De ce nu vrei să vezi asta?

– Bridget, repetă el.

Cu cât îi repeta numele, cu atât avea din ce în ce mai puțin sentimentul că se află în aceeași cameră cu el.

– Nu așa se trăiește! Nu pricepi?

Bridget simți cum i se adună lacrimile în ochi și în gât, dar refuză să plângă. Nu era bine să plângă în fața lui, de multă vreme nu mai era bine. „Mă simt părăsită“.

El scutură din cap. Bineînțeles că nu putea să priceapă. Pentru că exact așa trăia și el.

– Bridget. Tu duci viața pe care ți-ai ales-o. Lasă-l și pe Perry să facă același lucru.

„Și pe mine. Lasă-mă și pe mine în pace“, părea că ar fi vrut să adauge.

Nu voia să stea jos. Nu voia să mănânce ouăle făcute de el. Dar voia să ducă viața pe care și-o alesese. O să facă asta pentru el.

Își luă sacul de voiaj și rucsacul, și ieși din bucătărie și din casă. Asta era alegerea ei.

– Așa că atunci când m-a sunat, i-am spus că nu pot vorbi, explică Julia, stând turcește pe patul dublu al lui Carmen din micul lor dormitor din Vermont. M-am simțit cam prost. Nu știu cum să îi spun că nu putem fi împreună vara asta.

Era amuzant. Decorul era nou – campusul unui centru de artă care adăpostea Festivalul de Teatru – însă situația era aceeași – Julia stătea pe patul de cămin, în toiul nopții, povestindu-i lui Carmen ultimul episod din relația ei din nou destrămată cu Noah Markham, savant și armăsar.

Carmen dădu din cap. Terminase de despachetat toate lucrurile, așa că acum începuse să le împăturească.

– Păi, dacă întâlnesc pe cineva aici, înțelegi? Te-ai uitat în jur? Sunt o groază de tipi arătoși. Probabil că jumătate dintre ei sunt homosexuali, dar oricum.

Carmen dădu din nou din cap. De fapt, nu se uitase încă în jur.

– Se poate întâmpla orice într-un loc ca ăsta. Știi cum actorii din filme se îndrăgostesc întotdeauna pe platourile de filmare și își distrug relațiile?

Carmen citea *Us Weekly*¹ destul de des ca să știe că era adevărat. Puse o sticlă din șamponul care le plăcea amândurora pe măsuta de toaletă a Juliei. Văzu fotografia alb-negru a mamei Juliei într-o ramă

¹ *Us Weekly*, revistă americană despre viața vedetelor de film, muzică și televiziune (n. tr.)

de argint. La școală, Julia o ținea în camera ei de cămin. Era o fotografie fermecătoare, făcută de un fotograf al cărui nume Carmen mințea doar că îl știe. Julia îi spusese că mama ei fusese fotomodel. Era cu siguranță frumoasă, dar Carmen observase și că mama Juliei nu suna aproape niciodată.

Carmen nu expusese nici o fotografie cu familia ei, dar, lipită de coperta interioară a mapei, ținea o fotografie micuță cu Ryan în acea zi deosebită în care se născuse. Mai lipise și o poză cu Tomnaticile pe plaja Rehoboth, făcută ultima dată când se adunaseră toate. Cândva, în iarnă, o mutase de pe coperta din față pe coperta din spate, pentru că, de fiecare dată când o vedea, era fericită, dar fericită în cel mai trist fel posibil.

Julia o urmărea pe Carmen cum făcea ordine în cameră.

– Hei, ai cumpărat balsam de păr Teramax?

Carmen ridică din sprâncene.

– Nu cred. Era pe listă?

Julia încuviință.

– Sunt sigură că l-am trecut pe listă.

Carmen cotrobăi prin sacoșele de la farmacie, dar nu găsi balsam de nici un fel.

– Cred că mi-a scăpat.

Se simțea vinovată, deși nici măcar nu-l folosea.

– Nici o problemă, spuse Julia.

– O să cumpăr când mergem în oraș, zise Carmen, scuzându-se.

– Pe bune, nu-i nici o problemă, o asigură Julia.

La un moment dat, Julia adormi, însă Carmen stătea trează în pat. Trebuia să își reamintească unde era.

După o vreme, se ridică și verifică lista pe care o făcuseră împreună înainte de a pleca la farmacie. Balsamul Teramax nu era notat.

Ieși pe coridor și o sună pe Lena. Aceasta nu răspunse, așa că îi lăsă un mesaj. Nici Tibby nu răspunse, iar Bridget plecase deja spre Turcia.

Deși era târziu, o sună pe mama ei.

– Bună, draga mea. E totul în regulă? o întrebă mama ei cu o voce adormită.

– Bine. Ne instalăm.

– Cum ți se pare?

– Bine, răspunse Carmen, fără să se gândească la asta cu adevărat. Ce face Ryan?

Mama ei râse.

– Și-a aruncat pantofii pe fereastră.

– Vai, nu! Pantofii noi?

– Da.

Carmen și-l imaginează pe Ryan și tenișii lui mici, și pe mama ei alergând să îi caute.

– În stradă sau în curte?

– În stradă, bineînțeles.

Carmen râse.

– Și ce altceva se mai întâmplă pe acolo? întrebă ea, un pic tristă.

– Ne-am întâlnit cu zugravii astăzi, zise mama ei, de parcă s-ar fi întâlnit cu președintele.

– A, da?

— I-am angajat să ne tencuiască toți pereții. Începem să alegem culorile.

Carmen căscă. Nu avea prea multe de spus despre tencuit.

— OK, mama, somn ușor.

— Și tu, draga mea. Te iubesc.

Carmen se întoarse în vârful picioarelor în cameră și se strecură cu grijă în pat, să n-o trezească pe Julia, care dormea foarte ușor.

Carmen știa că mama ei o iubește. Acest lucru îi oferea de obicei o anumită siguranță. Odinioară, acest lucru era de ajuns ca s-o facă să se simtă cineva.

Pe vremuri, i se părea că ea și mama ei erau o singură persoană, că trăiau o singură viață. Acum viețile lor erau separate. Acum nu mai putea duce după ea identitatea mamei sale.

Asta nu însemna că mama ei n-o mai iubea. Îi dăduse viață, dar nu se putea să i-o tot dea în continuare. Și totuși, Carmen nu prea știa cum să trăiască de una singură.

Își băgă mâinile sub pernă și, deși auzea respirația Juliei la câțiva pași, se simțea teribil de singură.

* * *

Când Lena se întoarse în cameră în seara aceea, o sună pe Carmen, sperând să nu fie prea târziu.

— Trebuie să te întreb ceva și sper să nu-mi sari în cap, spuse ea, după ce îi dădu lui Carmen răgaz să iasă pe coridor.

– De parcă aş face așa ceva, răspunse Carmen, prea curioasă ca să se prefacă jignită mult timp.

– Crezi că m-am vindecat de Kostos?

– Ai întâlnit pe altcineva? vru să afle Carmen.

Lena se uită în tavan.

– Nu.

– Ai văzut pe altcineva?

Lena simți că roșește și era bucuroasă că n-o vedea Carmen. Aceasta combinase întotdeauna o capacitate neobișnuită de a fi de o inteligență aproape paranormală și de o prostie totală, dar le folosea rareori în același timp.

– De ce întrebi?

– Pentru că mă gândesc că vei fi oficial vindecată de Kostos atunci când vei vorbi despre altcineva – chiar și dacă te vei uita numai la altcineva.

– Nu-i o gândire cam simplistă?

– Nu, zise Carmen.

Lena râse.

– Într-una din zilele astea o să te îndrăgostești și o să îl uiți total. Trebuie să se întâmple mai devreme sau mai târziu. Speram să fie mai devreme.

Lena se așază turcește pe pat. Oare îl putea uita pe Kostos? Oare asta trebuia să își dorească? Până acum se străduise să se „vindece” de el, orice ar fi însemnat asta, și se mândrea deseori că făcuse progrese. Dar era greu să își imagineze că îl va uita. Nu era genul de persoană care să uite.

– Nu știu dacă acest lucru este posibil.

– Cred că este. Cred că se va întâmpla. Și știi ce altceva mai cred despre Kostos?

Lena scoase un oftat. Nu mai suporta să spună cu voce tare numele Kostos, și depășise de mult pragul până la care suporta să îi audă pe alții rostindu-i numele.

– Nu, deșteapto. Ce?

– Am presimțirea asta ciudată că, de îndată ce îl vei uita pe Kostos, îl vei vedea din nou.

Lena simți niște tulburări stranii în stomac. Era un fel de greață amestecată cu un strop de încântare. Era bucuroasă că baia era la îndemână.

– Zici tu?

Lena încercă să își potrivească tonul astfel încât să aibă o nuanță de sarcasm ușor, dar nuanța era mai degrabă neagră ca noaptea.

– Da, așa zic eu, răspunse Carmen solemn.

Lena închise telefonul cu bănuiala, poate chiar speranța că prietena ei se prostise.

E inocență atunci când ne încântă;

altminteri, e prostie.

MIGNON MCLAUGHLIN

Ultima oară îi venise ciclul când se întoarce de la școală spre casă, în Bethesda, nu? Tibby încercă să își amintească lucrurile care însoțeau de obicei acest eveniment – lenjeria pătată, lipsa tamponanelor, pe care iar uitase să le cumpere sau să le împacheteze, nevoia de a opri la o benzinărie pentru a se ocupa de toate aceste probleme urgente.

– Tibby Rollins?

Se întorcea împreună cu Bee. Bee închiriasse o mașină în Providence și o luase și pe ea din New York. Tibby își aminti că se opriseră cel puțin de două ori la benzinărie. O dată chiar pentru benzină, iar a doua oară pentru o urgență mai personală. Dar urgența era că își pătase pantalonii sau că îi era poftă de gogoși Krispy Kremes? Nu-și mai amintea. Pe atunci era virgină, iar virginele aveau dreptul la o ignoranță binecuvântată cu privire la momentele când le venea sau li se termina ciclul.

– Tibby Rollins?

Se întoarse nervoasă când auzi vocea șefului ei. Charlie o striga întotdeauna cu prenumele și cu numele de familie, de parcă mai erau încă vreo trei de Tibby în încăpere.

– Charlie Spondini? răspunse ea.

El îi aruncă o privire încruntată.

– Cutia de retururi este atât de plină, încât nu mai încap nimic prin fantă. Te superi?

– Chiar mă supăr. Clienții noștri sunt foarte nesimțiți și la fel și dependența noastră financiară de taxele de întârziere.

Uneori îl făcea să râdă, dar astăzi știa că este pur și simplu obraznică. Aproape își dorea s-o concedieze.

– Tibby Rollins...

Părea mai degrabă obosit decât supărat.

– Bine, bine, zise ea.

Se îndreptă spre cutia imensă de carton pentru retururi de sub tejghea și începu să scoată casetele.

Ea și cu Bee merseseră acasă pe 4 iunie. Dacă i-a venit ciclul atunci, asta însemna că... Ce însemna asta? Trebuia să știe când se află la ovulație? Ura cheștiile alea. Trecuse, alături de mama ei, prin tratamente de fertilitate, termometre și tot felul de truse. Nu voia să trăiască în aceeași lume.

– Mă scuzați?

Tibby își ridică privirea. Era un client. Avea ochelari cu lentile fumurii și părul cărunt, pieptănat cu cărare pe o parte.

– Știți cumva dacă aveți filmul *Striptease*?

– Poftim?

Se uită la el cu dezgust.

– *Striptease?*

Îh!

– E în secțiunea Dramă, dacă îl avem.

– Mersi, spuse el și se întoarse spre culoare.

– E o porcărie totală, adăugă ea în spatele lui.

Când ajunse acasă, văzu că luminița de la robotul telefonic clipea. De obicei, mesajele dulci și romantice ale lui Brian îi dădeau curaj. În seara asta, trebui să se forțeze să le asculte.

– Tib, am aflat de niște pastile pe care le poți lua.

Vocea lui suna încordată și îngrijorată.

– Nu cred că este prea târziu. Dacă vrei, vin în seara asta și merg cu tine. Am adresa unui centru de planificare familială. Nu e departe – chiar pe strada Bleecker. Pot să...

Tibby apăsă pe butonul de ștergere a mesajelor și în cameră se făcu liniște. Nu voia să știe adresa centrului de planificare familială. Nu voia să ducă felul acesta de viață. Nu voia să se lase examinată de un ginecolog, care să îi scrie o rețetă. Voia să își păstreze experiențele sexuale strict sub cearșaf.

De ce o făcuse? De ce îl lăsase pe Brian s-o convingă? „Păi nu prea te-a convins el“, îi răspunse vocea lui Meta-Tibby. Nu prea se discutase în seara aceea.

Dar el era cel care își dorise atât de mult. El era cel care își dorise și o rugase timp de atâtea luni. El era cel care purtase prezervativul acela ieftin în

portofel. El era cel care credea că, dacă o fac, vor deveni și mai apropiați.

Fiecare gând negru pe care îl avea era legat de prezervativul acela idiot și de Brian, pentru că îl purtase la el atât de mult timp și cu atâta nerăbdare.

Tibby schimbă canalele de la micul ei televizor. Pe canalul șapte erau știrile locale. Tibby rămase pe acest post, pentru că era o prezentatoare pe care o plăcea. Era mai în vârstă, probabil avea în jur de șaizeci de ani, și se numea Maria Blaquette. Avea pielea smeadă și trăsături inteligente, imperfecte și, spre deosebire de cei mai mulți crainici care purtau măști groase de machiaj, Maria arăta ca o persoană normală. Avea o rubrică intitulată „Momente din Manhattan“, în care se presupunea că arată ce fac vedetele în New York. Dar, în loc să aduleze celebritățile, cum era obiceiul în majoritatea emisiunilor de divertisment, Maria râdea de ele, cu un râs diferit de orice altceva care apărea la televizor. Era un râs relaxat, răgușit și total necizelat. Tibby aștepta ore întregi de știri pentru aceste momente.

Tibby se uită la televizor plină de speranță, dar Maria nu râse azi. Tibby bănuie că producătorii o avertizaseră să se mai abțină.

* * *

De obicei, lui Bridget îi plăcea mâncarea din avioane. Era unul dintre puținii oameni care nu avea nimic împotriva ei.

Dacă o dădeai pe gât repede, cât era fierbinte, avea un gust destul de bun. Dacă te gândeai prea mult la ea și o lăsaai să se răcească, nu mai era atât de apetisantă, își dădu ea seama acum. Această teorie era valabilă pentru multe lucruri în viață.

În seara asta, mâncarea rămase pe tavă. Eric era în Baja. Și-l imagina cum se aruncă în Marea Cortez. Era aproape ora cinei, iar el înota întotdeauna înainte de cină. Și iat-o și pe ea, la treizeci de mii de metri deasupra Atlanticului. Amândoi suspendați deasupra apei, nici unul cu picioarele pe pământ.

— Eric se poartă de parcă n-aș avea nevoie de nimic, îi spusese ea lui Tibby la telefon, cu câteva zile în urmă.

— Poate tu te porți de parcă n-ai avea nevoie de nimic, îi răspunsese Tibby.

Zisese asta cu blândețe, dar cuvintele își croiseră drum spre creierul lui Bee.

Simți un fior de neliniște, pentru că se afla atât de departe de pământ și se îndrepta atât de repede în direcție opusă față de locul în care se aflau Eric și casa ei, și toate lucrurile de care avea nevoie.

Era întuneric în avion și întuneric dincolo de ferastră. Nu era complet singură. Dispersați prin avion, erau o mulțime de oameni din programul ei. Urma să își petreacă vara cu ei. Acum îi erau străini, dar, teoretic, îi erau prieteni. Păcat că Bridget nu era o persoana mai teoretică.

Îi plăceau mai mult zborurile scurte, fără mari schimbări de fus orar. O deranja faptul că se îndepărtau de soare.

Își puse mâinile reci pe Pantaloni, simțind alinarea cusăturilor inegale și moliciunea vopselei de textile pe care o folosisese Carmen.

Și totuși, de ce avea ea nevoie? Avea nevoie de prietenele ei, însă avea Pantalonii Călători. Era ca și cum prietenele ei ar fi fost cu ea. Pantalonii îi permiteau să se agate de ele indiferent ce se întâmpla.

Greta era acasă la ea, în Burgess, unde fusese întotdeauna. Dacă Bridget ar fi calculat ora locală de acolo, și-ar fi dat seama cu exactitate ce făcea Greta. Marțea la ora șapte era la bingo. Miercurea dimineața era la cumpărături. Oricât de repede sau de departe mergea Bridget, Greta rămânea pe loc.

Și mai era și Eric. O dată în viața ei avusese nevoie de Eric și el fusese lângă ea. Știuse exact ce să facă. Bridget nu uita asta niciodată.

Și casa ei. Din punct de vedere tehnic, casă însemna o clădire mizerabilă din lemn, care îi conținea pe fratele și pe tatăl ei. Înghiți în sec. Îi dădu tava cu mâncarea rămasă unei însoțitoare de bord care trecea pe acolo. Aveau ei nevoie de ea? Avea ea nevoie de ei?

Acestea nu erau întrebări puse corect. Erau întrebări la care se răspundea cu N/C. Își aminti că primise trei de N/C pe carnetul de note din clasa întâi și se îngrijorase, crezând că rămăsese corigentă la acele materii. Când îi spusese tatălui ei, acesta râsese și se jucase cu părul ei.

— Asta înseamnă Nu este Cazul, Beezy. Nu înseamnă că ai rămas corigentă.

Era în stare s-o aline pe vremea aceea. Și ea se străduia mai mult pe atunci.

Acum nu mai era o casă unde nevoile erau exteriorizate sau satisfăcute. Dacă Perry sau tatăl ei aveau nevoie de ea, nu era deloc important, pentru că nu voiau oricum să îi accepte ajutorul. Dacă ea avea nevoie de ei... păi, n-avea. Nu aveau nimic de oferit de care ea să aibă nevoie.

Nu-i putea ajuta. Nu avea nevoie de ei. Acesta era adevărul. Nu toată lumea avea o familie unită. Nu toată lumea avea nevoie de una.

Se îndepărta de soare, dar acesta urma să fie acolo la sosire, s-o întâmpine. Pur și simplu, urmau trasee diferite pentru a ajunge în același loc.

Simți că se relaxează în scaunul de avion, dezlipindu-și gândurile de la continentul pe care îl lăsa în urmă și gândindu-se la cel spre care se îndrepta. Nu putea să îi ajute pe tatăl ei și pe Perry. Nu putea. Treaba ei era să privească înainte, să își trăiască viața cât de bine putea. Nu trebuia să se mai uite în urmă.

Își scoase tenișii și își strânse picioarele sub ea. Își încrucișă brațele și își puse mâinile la subsuoară ca să se încălzească. Când se va trezi, va fi în Turcia. Pe alt continent, în altă emisferă, la altă mare.

Simți din nou fiorul. Dar acesta era un fior de încântare, nu de frică. Acel fior care îți provoacă foame, și nu greață. Acel fior care vine din privitul înainte, și nu înapoi.

Într-un fel, era același fior, doar că o făcea să se simtă mult mai bine.

* * *

Carmen mângălea pe pliante, în timp ce aspiranții la o carieră în teatru – cunoscuți aici ca învățăcei – din toată țara stăteau în clădirea principală a teatrului, ascultând prezentarea. Julia își dădea cu lac unghiile de la picioare, ceea ce părea un lucru prostesc, dar le dădea cu lac negru, ceea ce i se părea lui Carmen foarte actoricesc.

Carmen se uită în jur la puștii aranjați. Julia nu era singura în haine de modă veche și machiată cu tuș negru. Aproape îi venea să râdă la gândul că, deși la școală Julia ieșea în evidență printre studenții banali, aici ea ieșea în evidență printre reginele sclipitoare ale teatrului.

Directorul mult râvnitei producții pe scena principală, Andrew Kerr, fu primul care prezentă.

– În acest an, punem în scenă *Poveste de iarnă*. Sunt sigur că știți că din zece în zece ani, la aniversarea teatrului, montăm o vară întreagă numai piese de Shakespeare, iar în acest an suntem la a treizecea aniversare. Avem alături de noi niște actori profesioniști foarte talentați. Iată cum stau lucrurile.

Tuși ca să atragă atenția tuturor.

– Pe scena principală se va juca o producție profesionistă Equity¹. Dar, prin tradiție, avem un rol, unul

¹ Equity, sindicatul actorilor profesioniști (n. tr.)

singur, pentru un învățăcel. Un singur rol și, de obicei, unul secundar. Așa se întâmplă în fiecare an. Sunteți bine-veniți la probele inițiale, dar foarte puțini vor ajunge la cele finale. Nu vă irosiți energia. Sunt multe roluri grozave pentru voi pe scena secundară și în producțiile colective. Toți veți avea câte un rol în ele.

Majoritatea celor prezenți știau asta deja. Dar nu puteau să nu spere. Carmen bănuia că mulți dintre ei vor irosi foarte multă energie, indiferent de ceea ce spunea Andrew Kerr. Începu să își dea seama că actorii, ca o categorie generală, erau plini de speranță și aveau și o părere foarte bună despre ei înșiși.

– Probele încep la un loc. Apoi vom continua cu liste de audii finale pentru fiecare dintre cele trei producții.

„Oare mai e cineva din sală care intra direct în echipa tehnică?” se întrebă Carmen. Oare era ea singurul învățăcel din America învins din start?

– Probele nu încep mâine, ci poimâine. Formula-rele de înscriere sunt în hol. Mult noroc tuturor!

Carmen se întrebă dacă va avea șansa să lucreze pe platoul marii producții. Bănuia că nu. Erau constructori de platouri și decoratori profesioniști care veneau acolo. Ei, va fi fericită să lucreze la unul din celelalte spectacole.

După întâlnire, Julia se simți inspirată.

– Hai, înapoi în cameră, să ne punem pe treabă.

– Nu cred că am la ce lucra deocamdată, zise Carmen, rămasă un pic în urma valului de entuziasm al Juliei.

– Speram că o să mă ajuți să repet textul, spuse Julia.

Unele corpuri suportă schimbarea mai bine decât altele. Toți ceilalți din grupul lui Bridget adormiseră pe cele trei rânduri de scaune din vechiul autobuz, unul din cele câteva vehicule mari și vai de capul lor, deținute de Consorțiul pentru Arheologie Clasică. Bee stătea dreaptă ca o prăjină, studiind peisajul dintre Izmir și Priene. Acum că se aflau îndeajuns de aproape de coastă, vedea Marea Egee pe ferestrele din dreapta.

– Efes e la câțiva kilometri spre stânga, o informă Bob Cumva, un doctorand, care conducea mașina. Vom petrece măcar o zi acolo vara asta.

Bridget se uită în zare, spre est, amintindu-și pozele cu Efes de la cursurile de arheologie. Soarele ajunsese într-adevăr odată cu ea.

– De asemenea, Aphrodisias, Milet și Halicarnas. Sunt unele din cele mai bune ruine pe care le-ați putea vedea vreodată.

Era bucuroasă că era trează, altfel Bob n-ar fi avut cui să îi spună lucrurile astea și ea nu le-ar fi auzit.

– Dar Troia? întrebă ea, simțind cum i se taie răsufierea.

Iat-o aici, în acest loc incredibil, mult mai departe de casă decât fusese vreodată. Era mai multă istorie în acest pământ decât în orice altă parte a lumii.

– Troia e la nord, sus, lângă Dardanele. E fascinant să citești despre ea, dar nu prea ai ce vedea. Nimeni din grupul nostru nu merge acolo, din câte știu eu.

Bob purta o cămașă de un portocaliu decolorat, cu model ce imita pielea de crocodil, și avea o față rotundă. Se gândi că probabil tocmai se răsese, pentru că bărbia și maxilarele erau palide, în timp ce restul feței era roz.

— Am citit *Iliada* la școală în ultimul semestru, spuse Bridget. Mare parte din ea.

Pe lângă cursul de arheologie veche, se înscrișese și la un curs de literatură greacă veche în traducere. La momentul respectiv nu își dăduse seama, dar, privind înapoi, îl considera cea mai captivantă experiență academică. Niciodată nu știai ce va conta pentru tine în viață.

Când opriră în tabără, Bridget fu surprinsă de cât de mică și de rudimentară era. Două corturi foarte mari și vreo câteva mai mici și, în spatele lor, locurile de excavație, prăfuite și înconjurată cu gărdulețe de frânghii. Tabăra se afla pe un deal înalt, la poalele căruia era o câmpie și, dincolo de ea, Marea Egee.

Își lăsă bagajele într-unul din corturile făcute dintr-o platformă de lemn și pereți din pânză groasă. Înăuntru se aflau patru paturi de campanie și niște rafturi neacoperite, dar ei i se păru destul de romantic. Ce era ea, dacă nu o veterană a taberelor rustice de vară?

Nou-sosiții se adunară somnoroși pentru o întâlnire de bun venit, iar Bridget își exersă prostul obicei de a-i privi pe toți și a decide care era cel mai arătos tip din cameră. Era un obicei pe care îl căpătase înainte să fie o fată cu prieten și încă nu reușise să renunțe de tot la el.

În această situație, camera era, de fapt, un cort mare, deschis pe laterale, care urma să servească drept sală de consiliu, sală de curs și cantină. Cea mai bună priveliște era cea a Mării Egee, dar erau și câteva fețe frumoase.

— Este o tabără destul de izolată, oameni buni. Instalațiile sunt rudimentare. Avem patru latrine și două dușuri. Asta-i tot. Împrieteniți-vă cu transpirația vara asta, spuse Alison Cumva, director asociat, într-un mod nu foarte prietenos.

Avea o mentalitate de tabără militară, hotărî Bridget. Era încântată de lipsuri.

Păi, Bridget putea și ea să fie încântată de lipsuri.

— Avem un generator care deservește laboratorul portabil, dar zonele de dormit nu au electricitate. Sper că nu și-a adus nimeni uscător de păr.

Bridget râse, însă câteva dintre femei păreau speriate.

Bridget își dădu seama că era vorba de o tabără mică și destul de recentă. Cam treizeci de oameni cu toții, un amestec de studenți, profesori, oameni de știință și câțiva voluntari civili. Era greu să identifici, printre tricouri, pantaloni safari, salopete și șlapi, care erau doctoranzii, care profesorii, care studenții sau civilii. Majoritatea erau americani sau canadieni; câțiva erau turci.

— Tabără este împărțită în trei părți și toți vom petrece un timp în fiecare dintre ele. Dacă ești student și vrei credite, trebuie să participi la cursuri în fiecare marți, de la trei la cinci. Vom face patru excursii la

alte tabere. Orarul e la avizier. Toate excursiile sunt obligatorii pentru credite. Asta e partea legată de școală. Asta-i tot. În rest, aici se muncește și se muncește în echipă. Aveți întrebări?

„De ce erau organizatorii atât de lipsiți de entuziasm? se întreabă Bridget. Cine n-ar vrea să vadă Templul lui Artemis din Efes?”

Într-un fel, era bine că Universitatea Brown era așezată într-un decor relativ urban, și nu într-un cort, cu marea făcându-ți cu ochiul de la distanță, unde era greu să te concentrezi. O ignoră pe Alison, în favoarea obiceiului ei. Era un tip arătos, care probabil era student. Avea părul negru și ondulat, și ochii foarte întunecați. Era pesemne din Orientul Mijlociu, se gândi ea. Poate turc, dar îl auzise vorbind engleza.

Mai era unul care arăta oarecum bine. Părea destul de mare ca să fie deja doctorand. Avea părul roșcat și atât de multă loțiune de protecție solară pe față că îi dădea o nuanță albăstruie. Asta nu era chiar așa de sexy.

– Tu ești Bridget, nu? întreabă Alison, întrerupând-o din observații.

– Da.

– Ești la camera mortuară.

– Bine. Ce înseamnă cameră mortuară? o întreabă Bridget pe o fată înaltă, pe nume Karina Itabashi, pe drumul spre laboratorul portabil.

– Înseamnă oameni morți.

– O!

* * *

După prânz, Bridget se duse la primul curs și descoperi un lucru interesant: cel mai arătos tip nu era nici presupusul turc, nici roșcatul uns cu loțiune de protecție. Cel mai arătos tip era cel care stătea în fața ei, ținând cursul despre artefacte.

— Bine, oameni buni.

Tipul cel mai arătos ținuse un obiect la spate și acum li-l arăta.

— Este acesta un tehnofact, un sociofact sau un ideofact?

Tipul cel mai arătos se uita direct la ea, dorindu-și ca ea să răspundă la întrebare.

— Este o roșie, zise ea.

Spre meritul lui, acesta râse în loc să arunce cu roșia în ea.

— Ai dreptate...?

— Bridget.

— Bridget. Alte păreri?

Se ridicară câteva mâini.

Îl crezuse doctorand când îl văzuse mai devreme, pentru prima oară, mâncând un sendviș sub un măslin. Nu părea deloc să aibă treizeci de ani. Dar se prezentase ca fiind profesorul Peter Haven, așa că, dacă nu mințea, chiar era profesor. Preda la Universitatea din Indiana. Bridget încercă să situeze Indiana pe hartă.

În seara aceea, la apusul soarelui, după cina din cortul mare, câțiva oameni se adunară pe o faleză din

vârful dealului să privească asfințitul. Pe jos erau câteva zeci de sticle de bere. Bridget se așeză lângă Karina, care avea o bere în mână.

– Vrei și tu una? o întrebă pe Bridget, arătând spre bere.

Bridget ezită, iar Karina păru că îi înțelege șovăiala.

– Nu există limită de vârstă pentru băut aici, din câte știu eu.

Bridget se aplecă și luă o bere. Fusese la destule petreceri în ultimul an, așa că dezvoltase o relație solidă cu berea, dacă nu chiar o prietenie.

De partea cealaltă a Karinei, Bridget îl recunoscuse pe unul dintre directori și fu din nou uimită, cum fusese și la cină, de amestecul din echipă. Grupul nu era împărțit pe ierarhii, cum era la școală. Nici din punctul de vedere al vârstei nu era prea omogen. Oamenii se adunau mai degrabă în funcție de zona în care lucrau decât după vârstă sau statut profesional. Își dădu seama cât de obișnuită era să caute figuri cu autoritate, însă aici nu erau de găsit.

– Unde sapi? o întrebă pe o femeie care stătea lângă ea.

O recunoscuse ca fiind Maxine, care stătuse în avion alături de ea.

– Nicăieri. Sunt la conservare. Lucrez la olărie în laborator. Dar tu?

– La camera mortuară. Cel puțin pentru început.

– Ooo! Și cum stai cu stomacul?

– Bine, cred.

Îl văzu pe Peter Haven la celălalt capăt al grupului. Și el bea și râdea cu cineva. Era ceva drăguț la el.

Soarele apusese. Ieșise luna. Maxine ridică sticla de bere și ciocni cu Bridget.

– Pentru camera mortuară! spuse Maxine.

– Pentru olărie, adăugă Bridget, care nu mai băuse niciodată bere cu cineva de la conservare.

Era bine să fii adult. Chiar și berea avea un gust mai bun.

Durerea este inevitabilă:
Suferința însă este opțională.

GRETA RANDOLPH

Dacă Leo s-ar fi uitat la ea în felul acela, Lena nu ar fi fost nevoită să se gândească la el de câteva ori pe noapte sau să încerce să îi ghicească numele de familie, ca să-l poată căuta pe Google.

Și, cu siguranță, nu ar fi simțit nevoia să se ducă la atelierul gol într-o sâmbătă dimineată, când toți studenții de la arte care se respectă erau încă în pat. Se duse acolo să arunce o privire la tabloul lui, sperând în secret că talentul lui artistic nu era pe măsura reputației pe care o avea.

Se uită mai întâi la tabloul ei. Era imaginea unei femei plinuțe care stătea în picioare, pe nume Nora. Lena era convinsă de frumusețea Norei numai dacă Nora stătea nemișcată. Imediat ce își schimba expresia feței sau deschidea gura, conceptul de frumusețe se ducea naibii și Lena trebuia să-l construiască din nou la începutul fiecărei ședințe de pozat.

Dar coapsele Norei aveau într-adevăr farmecul lor și, mai mult, îi dădeau Lenei o subtilă viziune a masei,

atât de greu de recreat în două dimensiuni. Lenei îi plăcea cum evolua partea aceea a tabloului.

Acum se plimbă rușinată, deși era singură, de-a lungul linoleumului zgâriat. Observă locul gol al modelului, șevaletele părăsite, ferestrele înalte și scârțâitoare, feriga pe care n-o uda nimeni, mirosurile de la resturi. Un atelier gol îi amintea Lenei de lumea pe timp de noapte. Era greu de crezut că lumea din timpul nopții era aceeași cu cea din timpul zilei.

Lena își aminti de o furtună de vară cu fulgere, pe vremea când era la gimnaziu. Era trează de-a binelea la miezul nopții și coborâse curajoasă scările, în cămașă de noapte, ca să se așeze pe veranda din fața casei să se uite afară. A fulgerat puternic, miezul nopții a devenit miezul zilei, iar Lena a fost dezamăgită să vadă că toate lucrurile din lumea misterioasă a nopții erau exact la fel cum erau în timpul unei zile vesele și obișnuite, numai că de obicei nu puteai să le vezi.

După aceea Lena petrecu mult timp încercând să se convingă că tot ce vedeai, chiar și ceea ce simțai avea o legătură incertă cu ceea ce era de fapt acolo. Ceea ce era de fapt acolo era realitatea, indiferent cum o vedeai sau cum o simțai tu.

Apoi însă începuse să deseneze și să picteze, și trebuise să-și clarifice toate convingerile. Nu exista nici o cale de a pătrunde într-o realitate vizuală dincolo de ceea ce se vede. Realitatea era ceea ce vedeai.

— Suntem prizonierii simțurilor noastre, îi spuse odată fosta ei profesoară, Annik. Nu percepem lumea decât cu ajutorul lor.

„Și astfel ele devin lumea“, își aminti Lena că își zisese în acel moment și în multe altele.

Nu puteai să pictezi o coapsă pe baza felului în care știai că este, pe întuneric sau la lumină. Trebuia să pictezi o coapsă exact la lumina în care o vedeai și în felul în care o percepeai din acel unghi, în acea cameră, în acel moment.

De ce își petrecea atâta timp din viață în ignoranță? Era mult mai greu decât să înveți, medită ea pe măsură ce se îndrepta timidă spre pânza lui Leo.

Aproape că îi era teamă să se uite – teamă că tabloul ar putea fi mai prost decât credea, dar și mai teamă că ar putea fi mai bun.

Așteptă până ajunsese cu totul în fața tabloului și se uită la el.

După trei zile în atelier, tabloul lui era de-abia început. Mai mult sugestie decât pictat efectiv. Și totuși, era cu mult superior tabloului ei și îi veni să plângă. Nu doar fiindcă al ei părea de amator prin comparație, dar și fiindcă al lui avea o expresie și o calitate, chiar și în stadiul acesta incipient, nespus de tristă și de încântătoare.

Își dedica viața școlii de artă, știa că putea învăța multe lucruri acolo, dar își dădu seama într-o clipă că asta nu se putea învăța. N-ar fi putut să spună de ce tabloul lui o impresionase atât de mult, care era acea intuiție specială a sentimentelor Norei, însă asta simțea. Și își mai simțea propriile standarde și ambiții ducându-se pe apa sâmbetei. Aproape că auzea sunetul apei.

Își duse degetele la ochi și fu descurajată când simți udeală. Sperase să fie lacrimi abstracte, nu chiar lacrimi ude.

Se gândi la Leo. La părul lui și mâna lui. Încercă să asocieze imaginea lui cu tabloul acesta.

Și, brusc, se simți rușinată de jocul ei stupid și își dădu seama că se va gândi la el indiferent dacă sau când, sau cum se va uita la ea vreodată.

Lennyk162: Saluuut, Tibby. Ești acolo? Nu răspunzi la telefon și prietenele tale sunt îngrijorate. Bee scrie raportul pentru persoane dispărute, iar eu am sarcina să o sun pe Alice. Te rog, răspunde.

Tibberon: Sunt aici, măi, haioasă ce ești.

— Te rog să mă suni înainte de ora cinci, dacă poți, Tib, spunea Brian.

Tibby se întinse în pat în timp ce asculta sfârșitul mesajului. Nu voia să-l sune. Dacă ar fi vorbit propriu-zis cu el, în loc să îi lase mesaje când știa că e la serviciu, probabil că nu ar fi putut să fie supărată pe el.

— O să fie bine, Tib, zise el la urmă.

De ce spunea asta tot timpul? Ce putere avea el să facă să fie bine? Poate că nu o să fie bine. Poate că era într-adevăr însărcinată.

Și oricum, bine pentru cine? Pentru că era corpul ei, și nu al lui.

Și dacă ar fi însărcinată? Ce-ar spune el atunci? Dacă voia ca ea să păstreze copilul? Mai vorbise și

înainte de copii. Dacă voia în secret să se întâmple chestia asta?

Meta-Tibby ar fi avut ceva de zis la asta, dar Tibby îi închise repede gura.

Brian probabil romanțase ideea de a avea un copil. Probabil că se gândise că ar fi un lucru frumos pentru ei. Ei bine, Tibby văzuse procesul de aproape și nu era deloc drăguț. Văzuse burta imensă a mamei sale, cu toate dilatațiile alea roșii și înspăimântătoare când era însărcinată cu Nicky. Știa cât de puțin apuci să dormi și cât de mult plângeau bebelușii. Și, într-una dintre cele mai supranaturale experiențe ale vieții ei, fusese martoră la toată nenorocita aia de chestie pe post de partener de travaliu fără voie al Christinei. Cunoștea puterea nașterii în ambele sensuri, frumusețe și teroare. Era ultima fată din lume care putea s-o considere dragălașă și sexy.

Nu avea cum să fie însărcinată. Dar dacă era?

Dacă ultimul ei ciclu se terminase pe cinci, să spunem... sau poate că era șase? Și apoi aduni douăzeci și opt de zile. Nu, erau douăzeci și una de zile, așa-i? Din ultima zi? Din prima zi?

Tibby se chinuise cu problema asta de cel puțin o sută de ori, și totuși se încurca în aceleași locuri.

Miercuri seara, Brian lucra ca piccolo la un restaurant mexican din Rockville. Așteptă până știa că începe tura lui ca să-l sune.

— Nu cred că ar trebui să vii weekendul asta. Cred că mă duc la Providence să stau cu Lena. Bine? Îmi pare rău.

Închise repede. Își simți fața strâmbându-se într-o formă nedorită. Era prea ocupată ca să se simtă rușinată de minciună sau măcar să mintă într-un mod convingător.

Dacă a fost pe cinci, atunci ciclul – dacă avea să îi vină – urma să îi vină până pe douăzeci și șase. Dar dacă nu a fost pe cinci? Putea foarte bine să fi fost pe șase sau pe șapte. Atunci ar avea de așteptat până duminică. Cum ar putea să aștepte așa de mult?

Și dacă nu îi vine nici duminică? Dacă nu îi vine deloc?

Nu, nu se putea gândi la asta. Nu reușea să se gândească la asta și totuși, nu se putea gândi la nimic altceva.

De fapt, nu se ducea la Providence. Nu voia să își vadă prietenele acum. Nu înainte să-i vină ciclul. Dacă mergea acolo, trebuia să le spună ce se întâmplă. O cunoșteau prea bine ca să-i accepte eschivările și minciunile. Nu voia să spună cuvântul acela înspăimântător cu voce tare prietenelor ei, pentru că asta l-ar fi făcut să pară adevărat.

Ura faptul că nu le spusese că o făcuse, în sfârșit. Ar fi trebuit să le spună așa o informație importantă. Dar urmările faptului erau prea dureroase ca să fie împărtășite, iar cele două lucruri erau legate între ele.

Nu putea să-l vadă încă pe Brian. Nu voia să vorbească despre ceea ce se întâmplase. Dacă voia să facă din nou dragoste? O să vrea, nu-i așa? Ea ce-o să facă?

Brian n-ar fi trebuit să fie atât de insistent, se trezi ea gândind. „Ar fi trebuit să rămânem cum eram.“

Nu avea poftă de mâncare și nici nu avea chef să doarmă. Nu exista nici un lucru pe care să-l aștepte, de care să se bucure sau pe care să vrea să-l facă.

Și totuși, avea planuri foarte exacte pentru weekend. Va aștepta și va spera să vină singurul lucru pe care și-l dorea cu adevărat. Va aștepta și va spera că va veni.

– Dumnezeu! E o bucată de craniu. Să o cheme cineva pe Bridget.

Bridget râse și se întoarse.

Darius, tipul arătos din Orientul Mijlociu, se dovedise a nu fi turc, ci iranian din San Diego. Se afla și el în camera mortuară, iar în momentul de față arăta spre un perete de pământ.

Bridget se duse la locul respectiv. Renunță la obișnuita lopătică ascuțită în favoarea unor instrumente mai bune. În doar o săptămână și ceva reușise să își câștige reputația de neînfricată. Când vedea oase în putrefacție, șerpi, viermi, rozătoare sau gândaci, indiferent cât erau de mari, era netulburată.

Nici măcar duhoarea de la latrine n-o deranja. Deși, ca să spunem drept, aproape niciodată nu făcea pipi înăuntru.

La cinci și jumătate seara, colegii ei murdari și transpirați se îndreptară către tabără, dar ea continuă să lucreze la acea bucată de os. Era de fapt o bucată destul de mare. Era o muncă migăloasă. Nu puteai

pur și simplu să sapi și să-l scoți afară. Fiecare bucată de pământ trebuia cercetată și îndepărtată cu grijă. Fiecare bucățică de os, fiecare particulă de argilă sau piatră trebuia trimisă la laborator. Totul trebuia înregistrat în context cu ajutorul unei grile mari, tridimensionale. Trebuia să fotografieze totul cu un aparat digital și să numeroteze totul după coș și lot.

– Diferența dintre jaf și arheologie este păstrarea contextului, îi spusese Peter. Obiectul însuși, indiferent de valoarea sa, reprezintă pentru noi o mică parte din valoarea întregului context.

Pe la șase și jumătate numai Peter mai era acolo cu ea.

– Poți să pleci, îi zise ea. Aproape am terminat.

– Nu pot să te las singură în mormânt, răspunse el.

Îi plăcea cum arăta, cu soarele în spate. Îl lăsa să rămână.

– L-am botezat Hector, spuse ea, scoțând craniul din țărână.

– Pe cine?

– Pe el.

Arată spre gaura unde ar fi trebuit să-i fie nasul.

– Țsta e un nume de erou. Ce te face să crezi că este un el?

Nu era sigură dacă o întreba sau dacă o testa.

– Mărimea. Am găsit ieri o parte din craniul unei femei.

Peter dădu din cap.

– Și pe ea cum ai botezat-o?

– Clytemnestra.

– Îmi place.

– Mulțumesc. Sunt cu ochii în patru după celelalte bucăți din ea. Scheletul e aproape complet.

– A, deci asta e Clytemnestra. Am auzit de ea la laborator.

Bridget încuviință.

– Băieții de la biologie sunt încântați de ea.

După ce dădu la o parte mai tot pământul, înălță cu grijă craniul. Începu să perie scobiturile, așa cum fusese învățată.

– Nu te impresionează, așa-i?

Bridget ridică din umeri.

– Nu prea.

– Ceva tot o să te impresioneze până la urmă. Pare aiurea, știu, dar ceva tot te impresionează.

– Doar nu-i mare tragedie într-o moarte care a avut loc acum trei mii de ani sau mă înșel? medită Bridget cu voce tare. Bătrânul Hector e mort de mult, indiferent ce lucruri deosebite sau îngrozitoare i s-au întâmplat pe parcursul vieții.

Peter îi zâmbi.

– Te face să ai o altă perspectivă asupra faptului că suntem muritori, nu-i așa?

– Mda. De ce ne facem atâtea griji pentru orice dacă tot o să sfârșim toți așa? întrebă ea.

Se simțea destul de veselă, având în vedere că se afla într-un mormânt, cu o bucată de craniu de om în mână.

El râse, dar păru să o aprobe. Se așeză jos, la marginea șanțului, ca să se gândească. Bridget avu senzația

ciudată că Peter avea auzul fin. Părea să audă exact ceea ce zicea ea și ceea ce voia să spună, indiferent de cât de tare sau de încet vorbea. Când ai un context comun, e mult mai ușor să auzi.

— Fără îndoială că o moarte mai recentă este percepută ca fiind mai tragică, reflectă el. Poate pentru că încă trăim în lumea din care lipsește acea persoană. Suntem încă prin preajmă și ne e dor de ei.

„Oare el avusese parte de o asemenea tragedie în viața lui? se întrebă Bridget. Oare își dădea seama că ea avusese această experiență?”

Își dădu părul din ochi, murdărindu-se pe frunte.

— Legătura noastră morală cu oamenii expiră după o anumită perioadă de timp. Nu crezi? Altfel cum am putea să săpăm în morminte?

— Ai perfectă dreptate, Bridget. Sunt total de acord. Dar după cât timp? După două sute de ani? După două mii? Cum calculezi clipa din care moartea unei persoane încetează să mai fie emoționantă și devine științifică?

Știa că era o întrebare retorică, însă ea chiar voia să răspundă.

— Cred că poți calcula în funcție de moartea ultimei persoane a cărei viață s-a suprapus cu a celui decedat. Din momentul în care își pierde puterea de a ajuta sau de a răni un suflet viu.

El zâmbi auzind-o așa de sigură.

— Asta este ipoteza ta?

— Asta este ipoteza mea.

– Dar nu crezi că puterea de a ajuta sau de a răni se poate extinde mult dincolo de viața naturală a unei persoane?

– Nu cred, răspunse ea aproape instinctiv.

Uneori simțea o siguranță care nu prea avea legătură cu adevărul.

– Atunci tu, draga mea prietenă, ai câte ceva de învățat de la greci.

Lenny,

Îți trimit pantalonii împreună cu un pic de pământ străvechi și o poză cu mine și cu noul meu prieten, Hector. Nu e prea plin de viață, o să spui. Dar poartă cu el înțelepciunea epocilor trecute.

Multă dragoste de la prietena ta Bee (și un pup dîntos de la prietenul tău prin alianță, Hector).

Carmen repetă într-adevăr replicile cu Julia. Repetă ore în șir, timp de două zile pline. Julia voia să încerce mai multe roluri, ca mai apoi să-și hotărască strategia pentru audiere.

Carmen se simți ușurată când Julia se duse la birou să mai fotocopieze niște pagini, pentru că așa avea măcar o pauză să-și verifice adresa de e-mail. Avea o listă de mesaje necitite de la Bee, Lena, mama ei și de la fratele ei vitreg, Paul.

Când Julia se întoarse, observă imediat o fotografie pe care Carmen o printase și o lăsase pe birou.

– Hei, cine-i tipa? întrebă Julia.

Luă hârtia și o studie.

Era o poză cu Bee în Turcia, ținând în mână un craniu de om și, prefăcându-se că-l sărută. Bee i-o trimisese pe e-mail și Carmen se amuzase atât de tare încât o printase.

– E prietena mea, Bridget, răspunse Carmen.

– Serios?

– Da.

Carmen știa că era ciudat că nu vorbea mai mult despre prietenele ei cu Julia. Le menționase odată, în trecere, dar nu îi spusese niciodată ce însemnau ele cu adevărat pentru ea. Nu știa sigur de ce. Era ca și cum le pune pe ele și pe Julia în compartimente separate. Nu se puteau amesteca. Nu voia să le amestece.

– Ea e prietena ta? întrebă Julia, cu o ușoară îndoială în glas, ca și cum credea că ar fi luat poza dintr-o revistă și doar se prefăcea.

„Poate de asta nu i-am spus nimic despre ele“, își zise Carmen.

– Arată super bine! Uită-te ce picioare, spuse Julia.

– E tare.

– E drăguță. Unde învață?

Era ciudat. Carmen nu o considera pe Bee chiar drăguță. Bee nu tolera așa ceva.

– La Brown.

– Și eu mă gândisem să dau acolo. Dar Williams este mult mai intelectual.

Și asta din partea unei fete care citește nu numai *Us Weekly* în fiecare săptămână, dar și *Star* și *OK!* Carmen ridică din umeri.

— Părul ei arată cam fals. Ar trebui să folosească o nuanță mai închisă.

— Poftim?

— Se vopsește singură?

— Bridget? Nu se vopsește deloc. Este culoarea ei naturală.

— Asta-i culoarea ei naturală?

— Da.

— Ești sigură?

— Da.

— Cel puțin așa îți spune ea, zise Julia, pe jumătate în glumă, dar lui Carmen nu i se păru deloc amuzant.

Se uită la Julia, încercând să-și dea seama ce se întâmplă. Chiar concura pe bune cu o fată pe care nici nu o cunoștea?

— Hei, hai să mergem să luăm ceva repede pentru cină și să venim aici, sugeră Julia mai târziu, după încă o oră de repetat. Vreau să mai învăț.

— Poți să rămâi aici, se oferi Carmen. Mă duc eu să aduc de mâncare.

Sincer, era bucuroasă să scape de replici, bucuroasă să iasă afară. Peisajele erau frumoase, mai ales în lumina serii. Erau sălcii în miniatură de-a lungul aleilor și grădini imense pe lângă clădirile principale.

Tot admirând florile, se rătăci și nu mai știa cum să ajungă la cantină, căreia învățăceii îi spuneau bufet. Merse până ajunse în vârful unui deal frumos, de unde se vedea toată valea. Era plină de verdeață și așa de drăguță în lumina aceea!

Carmen stătu acolo, uitându-se la vale, destul de mult timp. Se rătăcise deja – nu putea să se rătăcească și mai tare, nu? „Când nu ai un loc al tău, într-un fel ești oriunde la locul tău“, medită ea.

Se întrebă câtă vreme trecuse de când nu-și mai folosisese simțurile ca să perceapă frumusețea. Era ca și cum ar fi fost înghețată în toate aceste luni și de-abia acum începea să se topească.

Își dădu seama că o altă persoană din campus admira aceeași priveliște. Era o femeie pe care nu o mai văzuse și cu care nu făcuse cunoștință.

– E frumos, nu-i așa? spuse femeia.

Carmen oftă.

– Este într-adevăr.

O luară împreună la pas pe cărare.

– Faci parte din programul de teatru? întrebă femeia.

Avea șoldurile largi și era cumva lipsită de grație. Nu era actriță, hotărî Carmen, simțind un fel de camaraderie.

Carmen dădu din cap.

– Pentru ce dai probă?

Carmen își dădu părul după ureche.

– Pentru nimic, sper să mă ocup de decoruri.

– Nu ai de gând să dai probă pentru nimic?

– Nu.

– De ce nu?

– Pentru că nu sunt actriță.

– De unde știi asta? Ai încercat?

– Cred că nu. Nu.

„Deși tata pretinde că sunt teatrală“, adăugă ea în gând.

– Ar trebui să încerci. Acesta este punctul forte al acestui program.

– Chiar credeți?

– Absolut.

– Hm!

Carmen petrecu două secunde prefăcându-se că se gândește, ca să nu pară nepoliticoasă.

– Puteți să îmi arătați cum să ajung la cantină? M-am rătăcit și habar nu am încotro mă îndrept.

– Sigur, zise femeia.

Arată spre stânga, unde se bifurca drumul.

– Mulțumesc, spuse Carmen, uitându-se peste umărul ei.

– Cum te cheamă? o întrebă femeia.

– Carmen.

– Eu sunt Judy. Îmi pare bine de cunoștință, Carmen. Să încerci, da?

Carmen nu putea să spună da, dacă nu era sinceră.

– Ce ziceți dacă o să mă gândesc la asta?

– Este tot ce pot să îți cer, îi răspunse femeia.

Mai târziu, când Carmen se chinuia să adoarmă și replicile repetate cu Julia îi jucau în cap, chiar se gândi la chestia aia. Se gândi mai ales la motivele pentru care nu ar încerca.

Chiar acum am amnezie și déjà-vu în același timp. Cred c-am mai uitat asta o dată.

STEVE WRIGHT

Lena trăia acum copleșită de un sentiment de entuziasm și nu prea îi plăcea. Uita să mănânce și se machia pentru ora de pictură. Se chinuia să se uite la Leo doar o dată la fiecare poză și să continue să lucreze în timpul pauzelor. Spera, îl implora în tăcere s-o observe. Își storcea creierii să găsească metode să-și înfrâneze aceste speranțe, să le țină la loc sigur.

Se uită la tabloul ei cu alți ochi. La început, fusese atât de dezgustată de el încât abia putea să-l privească. Dar apoi se calmă. Încercă să se relaxeze și să vadă mai bine și mai profund decât înainte. Se simțea ca un atlet care trăsese tare să facă o tură în cinci minute numai ca să i se spună apoi că putea fi făcută în patru. Dacă așa ceva era posibil, atunci trebuia să se adapteze. Sau cel puțin să încerce.

Se gândi la Leo. Făcu ceva cercetări, fără să bată la ochi, spera ea, și află că era în anul al treilea, că nu locuia în campus și rar era văzut la evenimente legate

de campus. Asta nu făcea decât să-i sporească aura de mister.

Sâmbăta următoare sosiră Pantalonii Călători de la Bee. Lena îi puse pe ea ca să-i dea curaj și să renunțe la siguranța camerei de cămin. Nu curaj să stea de vorbă cu Leo; curaj să-i vadă din nou tabloul.

Era atât de concentrată asupra planului ei, atât de nerăbdătoare și totuși secretoasă, încât avea senzația că merge în atelierul gol să fure ceva. Trecu direct pe lângă tabloul ei ca să meargă întâi la al lui. Se opri în fața lui, lucru după care tânjise toată săptămâna. La fiecare ședință în care Leo lucra la tablou, Lena se trezea dorindu-și să se uite, să vadă exact ce făcea. Cum putea să reconstituie ea într-un moment o săptămână întreagă de muncă?

Știa că ar fi trebuit să își privească propriul tablou cu aceeași energie, dar pentru moment trăia într-o lume a posibilităților.

Dacă ar fi putut să se furișeze în tabloul lui, ar fi făcut-o, atât de dornică era să înțeleagă ce făcea, cum făcea.

— Înveți foarte mult la școala de artă dacă privești în jur, îi zisese Annik la telefon cu câteva seri în urmă.

Cât de adevărat era! Se trezi dorindu-și să știe măcar ce îi spusese Robert, instructorul, lui Leo, atunci când vorbise cu el.

Frumusețea lucrării lui Leo începea să pălească atunci când o lua pe bucăți, să o disece. Și apoi își pierdea concentrarea pentru o secundă, și iar o copleșea. În

cele din urmă, încetă să se mai străduiască așa mult și își lăsă ochii să lăcrimeze puțin în timp ce admira tabloul.

Nu că nu ar mai fi văzut picturi transcendente până atunci; mai văzuse. Se uitase la tablouri mult mai complicate decât acesta. Fusesse la Galeriile Naționale de sute de ori. Fusesse la Met¹ și la alte muzee faimoase, mari sau mici.

Dar Leo picta exact același subiect ca și ea – în același atelier, din același unghi (deși în oglindă), la aceeași lumină. Era student la Arte, nu maestru. Era același lucru: aveau de-a face cu aceleași forme, gropițe, fire de păr și umbre. Asta o făcea capabilă să evalueze ceea ce făcea el într-un mod emoționant, dar umil.

Se uita pur și simplu la tablou. La liniile umerilor. La coate. Se gândi brusc la bunicul ei. Sentimente pe care Lena le ascundea de obicei începură să se ridice la suprafață. Își simți obrajii luându-i foc, iar ochii i se umplură de cele mai ude lacrimi. Apoi se gândi la Kostos și la faptul că nu prea se gândise la el în ultimele zile.

Oare Carmen avea dreptate? Era oare capabilă să-l uite? Oare asta ar trebui să se străduiască să facă?

Nu era sigură că voia să facă asta. Ce dezorientată se simțea! Nu era sigură că voia să fie genul acela de persoană care uită, chiar dacă ar fi putut fi. Dacă îl uita pe Kostos, se temea că avea să uite și mare parte din ea însăși. Cine era ea fără el?

¹ Met, Muzeul Metropolitan de Artă din Manhattan (n. tr.)

– Ce părere ai?

Lena era așa de îngândurată, încât simți că trebuie să călătorească kilometri întregi ca să revină la sunet și la lumină. Își dădu seama într-o secundă că Leo era la numai câțiva centimetri de ea, că vorbea cu ea, că stătea în fața tabloului lui fără nici un motiv pe care să i-l poată dezvălui, că îi curgeau lacrimile pe față.

Imediat își duse mâna la ochi ca să le șteargă. Își șterse apoi degetele ude de coapse și își aduse aminte că purta Pantalonii Călători. Bine, oricum nu erau astea primele lacrimi care se uscau pe Pantalonii Călători.

El se uita la ea, iar ea încerca să își dea seama ce urma să se întâmple. Se uita la Pantalonii ei. Oare trebuia să încerce să-i explice? Dar el spusese ceva, nu? Îi adresase o întrebare. Oare se aștepta ca ea să răspundă? Atât de puternic era zumzetul din capul ei încât se temea că se aude.

– E în regulă dacă nu îți place, zise el, vrând s-o ajute.

– Nu! Chiar îmi place! aproape că tipă Lena.

– Am ceva probleme în ceea ce privește capul.

Duse degetul mare la pânză și, spre disperarea Lenei, chiar șterse o pată de vopsea udă care compunea maxilarul Norei.

– Nu! izbucni ea.

De ce țipa la el? Tăcu. Își dădu seama că nu voia să o privească așa de mult.

– Îmi cer scuze, se grăbi ea să spună. Doar că – îmi place partea aia. Nu cred că ar trebui s-o ștergi. Se

întrebă dacă nu cumva ea era mai legată de tabloul lui decât era el.

– A, bine.

Probabil o credea nebună. Își dorea să nu se mai uite deloc la ea. Încercă să se calmeze. Dacă nu reușea să fie calmă, măcar putea să fie sinceră.

– Chiar îmi place tabloul tău. Cred că e frumos, zise ea la un volum normal.

O privea diferit acum, încercând să-i măsoare timbrul, surprins de sinceritatea ei.

– Păi, mulțumesc.

– Totuși, chestia e că... uitându-mă la el, îmi dau seama că habar nu am ce fac eu.

Cine ar fi bănuir că Lena va vorbi într-adevăr cu Leo? Și că, atunci când va vorbi, va fi atât de dezarmată că va fi sinceră?

Leo râse.

– Privindu-l, habar nu am ce fac *eu*.

Râse și ea, dar cu tristețe.

– Taci, spuse ea.

Tocmai îi spusese să tacă?

– E adevărat, totuși. Eu mă uit la tablou într-un anumit fel și văd numai ce nu e în regulă. Nu așa facem toți?

– Da, dar majoritatea dintre noi avem dreptate, zise Lena cu regret.

Chiar purta o conversație cu Leo în acest moment?

El râse din nou. Avea un râs frumos.

– Eu sunt Leo, se prezentă el. Tu unde stai?

Lena arătă spre șevaletul din fața lui, din partea cealaltă a încăperii, încercând să nu pară prea afectată de faptul că el nu o observase deloc.

— Lena, spuse ea cu o voce ușor înfrântă.

— Studiezi tot anul sau numai vara asta?

— Tot anul, răspunse ea cu greu. Deși abia am terminat primul an.

Leo dădu din cap.

În sfârșit, Lena își dădu seama că purtau o conversație adevărată.

Aici era Leo. Într-un atelier gol. Oare avea o iubită? Oare avea un iubit? Oare găsea timp pentru asemenea frivolități?

Lena își dădu seama că el voia să lucreze la tablou. Se simți brusc atât de rușinată, încât nu mai putu să continue. Încropi o scuză și fugi de acolo.

Când ajunsese acasă, se răsuci și se foi în pat o vreme, după care o sună pe Carmen.

— Ia ghici!

— Ce?

— Cred că am făcut o pasiune pentru cineva.

Dragă Carma,

Ai aici Pantalonii și un mic portret pe care i l-am făcut-o lui Leo. Din memorie, nu pe viu. (Și nu, nu mă gândesc la el zi și noapte. Dumnezeu!)

Ciudat păr, nu?

Nici măcar nu remarcase că eram în clasă cu el. Cred că fac mare impresie pe aici.

Cu drag, Len

La șapte și jumătate lumina pălise, iar Peter încă stătea cu Bridget pe marginea șanțului. Bridget știa că se simțea dator să stea pentru că era supraveghetor și, de asemenea, ca să arate că îi apreciază devotamentul. Spera doar că îi făcea la fel de multă plăcere ca și ei.

– Hei, Bridget? spuse el într-un final.

– Da?

– Nu putem să mergem să luăm cina?

– Oh, bine, bine. Se prefăcu nerăbdătoare. Lasă-mă să termin de înregistrat.

– Lăsăm chestiile astea la laborator în drum.

O luară la pas, ca doi camarazi. Ea încercă să se șteargă pe față, dar nu făcu decât să se murdărească și mai tare.

– Poți să-mi spui Bee?

– Bee?

– Da, ca la *albiină*.

– Bine.

– Așa îmi spun prietenii. Poți să îmi spui Bridget dacă vrei, dar o să cred că ești ușor supărat pe mine.

El îi zâmbi.

– Atunci Bee să fie.

Se spălară în grabă la robinetul de afară, dar, până ajunseră ei la cort, cina se terminase.

– E vina mea, zise ea.

– Așa e, o aprobă el în felul lui agreabil.

Turcoaicele care se ocupau de servirea mâncării se purtară foarte amabil și le căutară niște resturi de pâine, pastă de năut și salată. Una dintre doamne le aduse o

sticlă fără etichetă, plină cu vin roșu tare. Era cam ris-cant să bei vin după o zi întreagă de lucrat în soare. Bee îl amestecă pe al ei cu apă.

Oare era ciudat? se întrebă ea.

Nu era chiar ciudat. Era plăcut, ușor amuzant. El era chipeș și drăguț, iar ea era atrasă de el din toate aceste motive și probabil și din altele.

Oare ar fi fost mai puțin ciudat dacă el nu ar fi fost așa de chipeș și de drăguț? Oare ar fi fost mai puțin amuzant?

Dar faptul că ea era o fată cu prieten? Că el era... cine știe ce era?

Oare faptul că aveai un prieten chiar trebuia să te facă să nu te simți atrasă de alți oameni? Trebuia să te facă pe tine neatrăgătoare?

Și acum se mai întreba, oare cum o vedea el? Oare tensiunea pe care o simțea când se întindeau după lucruri sau când erau în același loc era doar în ima-ginația ei?

Of! Îi venea să-și dea una. Era incorigibilă. De ce simțea asta?

Ce anume simțea, de fapt?

Soarele apusese de mult, dar ei se plimbară de-a lungul coastei spre faleză. Bridget simțea amețeala provocată de vin. Oare el mergea un pic mai vesel, un pic mai fără direcție? Intenționaseră să se alăture celorlalți, cum făceau mai în toate serile, numai că acum se cam spărsese gașca. Atmosfera era cam stânjenitoare, din pricina dilemei dacă să stea jos sau nu. Sau cel

puțin în mintea ei. El se așeză, iar ea făcu la fel. Oare era ciudat că petreceau timp împreună în acest mod?

Nu. Dacă ea nu ar fi fost incorigibilă, atunci nu ar fi trebuit să fie ciudat.

În mod incorigibil, își scoase elasticul de la păr. Oricum îi cădea, își spuse, deși nici măcar ea nu înghițea scuza asta. Părul îi era neobișnuit de lung din cauză că, de când intrase la facultate, nu mai era Carmen prin preajmă să i-l tundă. Îi ajungea până la coate, aproape de jumătatea spatelui. Avea calitatea specială de a absorbi razele lunii. Știa că Peter observase asta. Probabil că își dorea să nu se fi așezat jos cu ea.

Oare de ce se comporta așa? Era mai mare acum. Își învățase lecția. Ce încerca să demonstreze?

Simțea furnicături în picioare. Nu putea să se abțină.

Oare era totul în închipuirea ei?

Era, nu? Poate că era mai bine așa.

Se uită la el, încercând să evalueze exact starea dintre ei, dar el îi surprinse pe neașteptate privirea. Rămaseră așa puțin prea mult până să își întoarcă amândoi privirea.

La naiba!

Peter era agitat. Își împreună palmele, de parcă ar fi recapitulat o demonstrație.

– Deci, Bridget, începu el. Povestește-mi despre familia ta.

Își simțea trupul îndepărtându-se de el fără să se miște cu adevărat. Nu avea ce să spună despre familia ei în momentul ăsta.

– Deci, Peter, zise ea, un pic prea violent. Povestește-mi tu despre a ta.

Cât de tare se răcise aerul! Într-un loc așa de uscat ca acesta, soarele pleca și lua cu el toată căldura. Nu era nimic în aer care să o rețină.

– Păi, să vedem. Copiii mei au patru, respectiv doi ani. Îi cheamă Sophie și Miles.

Copiii lui aveau patru, respectiv doi ani. Îi cheamă Sophie și Miles. Bridget crezuse că o asemenea informație va apărea mai degrabă la sfârșitul discuției, și nu la început. Crezuse cumva că îi va vorbi despre părinții sau frații săi. Creierul său începu să proceseze cu repeziciune. Era tată, ceea ce prin deducție, însemna că era și soț.

– Și soția ta?

– Amanda. Are treizeci și patru de ani.

– Și tu ai treizeci și patru de ani?

– Aproape treizeci.

– Deci e mai mare ca tine.

– Corect.

Interpretase greșit. Își lăsase rațiunea să umble aiurea. Era timpul să o aducă înapoi.

Nu strică ceea ce ai,
dorindu-ți ceea ce nu ai.

EPICUR

Pantalonii Călători strigau la Carmen de sub pat. De câte ori îi primise în ultimele luni, îi cărase cu ea din loc în loc, fără să se îmbrace efectiv cu ei.

Pantalonii era remarcabili, iar Carmen nu avusese chef să fie remarcată prea tare. Nu avusese chef să-îdea explicații Juliei, care sigur ar fi întrebat ce e cu ei. Era din nou problema compartimentelor. Nu găsea nici o cale să o prezinte pe acea Carmen acesteia de acum. Și, de asemenea, se temea că e prea grasă.

Scoase valiza de sub pat și îi căută acolo unde îi ascunsese mai devreme, de dimineată, când veniseră prin FedEx¹ de la Lena. Îi găsi acolo, împăturiți cu grijă în valiza ei, ca un fund dublu.

Nu știa de ce, dar astăzi avea chef să se îmbrace cu ei. Poate pentru că era frumos afară sau poate pentru că băuse multă cafea. Sau poate pentru că Lena era

¹ FedEx, Numele unei companii de curierat (n. tr.)

îndrăgostită de un tip pe nume Leo și asta o făcea fericită, și o făcea, de asemenea, să creadă că lumea începea să se deschidă în fața ei.

Îi era ușor teamă de acest chef, poate pentru că era îngrijorată de ceea ce avea să descopere. Deși ea alesese să nu probeze pantalonii, ei nu aleseseră nicio dată să nu o încapă. Nu voia să îi forțeze.

Mai știa și că, de când începuse să lucreze la *Făcătoria de minuni*, în primăvară, renunțase aproape complet la obiceiul de a mânca dulciuri noaptea târziu. În ultimele luni avusese grijă la ce mânca, în special ca parte a strădaniilor ei de a fi o prietenă mai demnă de Julia.

Își ținu respirația, își supse burta dorindu-și să își poată suga și spatele, trase Pantalonii sus, sus, sus și gata. Îi veneau. Cine se mai putea îndoi acum de calitatea lor magică? Dumnezeuule, îi veneau! Ce bine era! Cât de fericită o făceau!

Merse la oglindă și chiar se uită la imaginea ei reflectată, pentru prima dată în luni de zile. Își puse un tricou roz și ieși în lumea largă. Nu îi mai era rușine de ea însăși.

Cu siguranță datorită Pantaloniilor Călători, Carmen se aventură în holul teatrului unde aveau loc audițiile.

— Ești în tura următoare, îi spuse o femeie cu un clipboard. Intră!

Femeia o confundase, Carmen știa asta, însă ea intra oricum, pentru că era curioasă. Oare Julia dăduse deja probă?

Pe scenă era un tip care citea din *Richard al III-lea*. Carmen se așază pe un scaun în spate și ascultă. O luă

somnul bucurându-se de cuvinte, fără să le înțeleagă pe deplin sensul.

— Carmen?

Își auzi numele și se uită în jur. Oare chiar adormise? Miji ochii.

— Carmen, tu ești?

Se aplecă în față. O femeie stătea în picioare în rândul al doilea. Își dădu seama că era Judy, cea care îi arătase drumul spre cantină cu o seară în urmă.

Carmen îi făcu din mână, cam rușinată.

— Avem pauză de prânz peste câteva minute, spuse ea, dar te primim acum dacă ești gata.

Adică, o primesc acum pentru probă? Judy probabil credea că venise să dea probă. Cel puțin așa părea. Altfel de ce era aici?

Carmen se îndreptă spre scenă. Se opri în dreptul rândului lui Judy, unde stătea și Andrew Kerr, și alți câțiva oameni pe care Carmen nu îi cunoștea.

— De fapt eu... eu de fapt nu am pregătit nimic, șopti Carmen, sperând să audă numai Judy, nu și ceilalți. Pot să vin altă dată? „Niciodată“, de exemplu, își spuse ea în gând.

— Hai, o îndemnă Judy.

Probabil că era una dintre asistentele regizorului, se gândi Carmen.

Carmen urcă pe scenă, întrebându-se ce Dumnezeu avea să facă. Nu se simțea bine în lumina reflectoarelor. Nu avea nimic de spus, nimic de citit.

– De fapt, pe mine mă interesează decorurile, zise ea jalnic juriului. I se păru că aude pe cineva râzând în spate.

Celelalte persoane de pe rândul lui Judy păreau plictisite, dar Judy era răbdătoare. Veni pe scenă și îi dădu lui Carmen niște foi.

– Uite, citește replicile Perditei. E în regulă. Eu o să le citesc pe ale lui Florizel.

– Sunteți sigură? întrebă Carmen.

Se simțea prost. Toți ceilalți învățaseră rolurile pe de rost, le pregătiseră și le interpretau cu mare seriozitate. Iar ea citea niște pagini pe care nici măcar nu le adusese ea.

Și totuși, știa câteva replici. Erau din *Poveste de iarnă*. Le repetase cu Julia. Îi dădeau curaj, deoarece cuvintele, deși ciudate, îi erau familiare și îi plăceau.

Judy începu scena în rolul lui Florizel și îi dădu ștafeta lui Carmen.

Carmen își dresе glasul.

Stăpâne, eu nu pot să-ți dojenesc
Năzdrăvaniile (te rog, mă iartă
Pe nume că le spun): tu, preaînalte,
Semn luminos, cinstit de-ntreaga țară,
Te-ascunzi în straie de cioban; pe mine,
Sărmană fată de păstor, mă-mbraci
Ca pe-o zeiță¹

¹ *Poveste de iarnă*, actul 4, scena 4, traducere de Dan Grigorescu, *Shakespeare. Opere Complete*, Editura Univers, 1990

Se opri și ridică ochii.

– Continuă, spuse Judy.

Și Carmen continuă. Ajunse la partea care îi plăcea ei cel mai mult și o citi cu o oarecare bucurie. La sfârșitul celei de-a doua pagini se opri. Se uită în jur. Se simți prost din nou.

– Bine, mulțumesc, zise ea încet, chinuindu-se să o vadă pe Judy, în ciuda faptului că luminile o orbeau. Îmi cer scuze.

Apoi coborî de pe scenă împiedicându-se și ieși la lumina soarelui pe ușa din spate.

Ba chiar începu să râdă în hohote când ieși afară, pentru că toată situația asta era așa de neplăcută și de ridicolă.

„Ei bine, încă o aventură pentru Pantaloni“, își spuse ea cu drag.

O, Tibbeth,

Din ce cauză îți ignori prietenele?

Îți trimit o cartelă telefonică. Te rog să mă suni.

Trimit și Pantaloni.

Cu drag,

*Fata cea mai teatrală
care te iubește cel mai tare,
Carmen*

Aveau loc atâtea schimbări pe drumul spre maturitate!

Tibby împlinise deja paisprezece ani când avusese prima menstruație. Fusesse ultima dintre prietenele

ei. Și-o dorise. Își imaginase cum avea să fie. Cumpărase o cutie de absorbante mari și o ținuse sub chiuveta de la baie, în caz de ceva. Cutia stătuse acolo nedeschisă luni întregi. Se temea că n-o să-i vină niciodată. Se temea că e ceva în neregulă cu ea. Tot ce își dorea era acea primă pată de sânge care să o facă la fel ca prietenele ei.

Și apoi se întâmplă. Fericirea pe care o simți când obții ceea ce vrei nu este în general proporțională cu grija premergătoare. Ușurarea este un sentiment de scurtă durată, trecător și lipsit de intensitate. Agonia îndoiieli dispăre, lăsând puține amintiri despre cum a fost înainte. Viața își urmează cursul în funcție de noul adevăr. Avea să-i vină mereu ciclul.

Trei luni mai târziu, căzuse deja în stereotipul de a-și urî menstruația și de fi îngrozită de ea, la fel ca toată lumea. Avea crampe dureroase. Zăcea ghemuită în pat ore în șir. Lua Midol¹. Absorbantele, odinioară dorite, deveniră o pacoste. De ce oare și le dorise vreodată? Își păta toate hainele și le spăla singură, pentru că îi era jenă să le vadă Loretta.

Și acum, aproape cinci mai târziu, tânjea din nou să îi vină ciclul. Își supraveghea constant abdomenul, la serviciu și acasă. Se uita la televizor cu o parte de creier, iar cu cealaltă se gândea la uterul ei. Oare aia a fost o crampă, spasmul acela mic? Oare a fost? Dă, Doamne!

¹ Midol, medicament contra durerilor menstruale (n. tr.)

Se gândi la uterul ei în timp ce era la serviciu, vineri și sâmbătă. Se gândi la el când merse pe Fourteenth Street să cumpere mâncare și o revistă. Se gândi la el când trecu pe lângă locurile care ajunseseră să însemne ceva pentru ea de-a lungul anilor – locul unde ea și prietena ei, Angela, se aleseseră cu o tunsoare îngrozitoare; restauratul acela mexican, preferatul studenților de la cinematografie, unde se găsea margarita ieftină și unde nu ți se cerea aproape niciodată actul de identitate. Se gândi la uterul ei toată după-amiaza și noaptea, când ignoră sunetul telefonului și ascultă mesajele lăsate de persoane care o iubeau.

„O să trec peste asta, își spuse ea. Apoi o să sun pe toată lumea.“

Duminică lucră. Purtă un absorbant, pentru orice eventualitate.

– Tibby Rollins, unde crezi că te duci?

Tibby înlemni pe culoarul din sectorul Comedii. Își dresе glasul.

– Păi... Nicăieri?

Nu putea să spună că se duce iar la baie. Fusese deja de șase ori și nici măcar nu era ora prânzului. De fiecare dată își verifica lenjeria, plină de speranță. De fiecare dată se întorcea cuprinsă de griji.

– Poți să treci la casa trei?

– Da. Bine.

Dacă nu îi venea azi însemna că, oficial, i-a întârziat? Asta însemna că...? O cuprinse un val de panică.

Dar poate că ultima menstruație nu se terminase cu adevărat pe șase. Poate că era șapte.

Ăsta era tiparul ei. Făcea mare caz. Apoi se panica. Și apoi se liniștea.

Un client îi flutura mâna în față.

– Poftim? zise ea, clipind.

– Ați văzut filmul ăsta? întrebă el.

Avea cam douăzeci de ani. Parfumul lui era așa de puternic încât aproape putea să-i simtă gustul.

– Da, spuse ea, încercând să nu inspire.

– E un film bun pentru o întâlnire?

Tibby nu avusese intenția să-și dea ochii peste cap; pur și simplu, se întâmplă.

Clientul murmură ceva neprietenos și plecă.

Ea se uită după el, gândindu-se la uterul ei. Oare era o crampă? Sau îi era doar foame? Se asigură că Charlie nu o vede și se furișă din nou la baie.

* * *

Julia era emoționată până la isterie în așteptarea listelor pentru probele finale.

– O să fie bine, o liniști Carmen. Sunt sigură că ai fost grozavă.

– Să sperăm că și Judy e de aceeași părere, spuse Julia emoționată, rozându-și unghia de la degetul mic.

– Judy?

– Ea e directorul de casting.

– Serious?

– Da. De ce? O cunoști cumva?

— Nu chiar, nu.

Majoritatea copiilor luau prânzul când veni vestea că se afișaseră listele. Carmen stătea la coadă să cumpere cafea pentru ea și pentru Julia, și se temu c-o să fie călcată în picioare, ca un microbist britanic ghinionist.

Se uită la toată învâlmășeala. Își bău cafeaua singură, bucurându-se de liniștea relativă.

Mai târziu, după ce agitația se calmă, Carmen colindă și ea pe hol ca să vadă listele. De ce nu? Verifică mai întâi lista teatrului comunitar, gândindu-se că ar fi cea mai puțin absurdă posibilitate, și apoi lista teatrului de pe scena secundară. Inima îi bătu un pic mai tare când trecu de la *I* la *J* la *K* la *L*. Apoi la *M*. Numele ei nu era pe listă.

Nu-i chiar de mirare, își spuse când ieși afară ca să se întoarcă în camera ei. Îi era puțin rușine și că se uitase.

Oare era dezamăgită? Voia să-și citească inima cu sinceritate.

Nu. Se simțea destul de fericită. Purta Pantalonii Călători și încă o încăpeau și, chiar dacă era pe o cărare goală, se simțea înconjurată de prieteni.

* * *

Când Bridget se prezentă la datorie în ziua următoare de lucru, Peter nu era în mormânt. Așteptă nonșalantă până pe la prânz ca mai apoi să o întrebe la fel de nonșalant pe Carolyn de ce nu era acolo.

— Cred că s-a mutat la excavarea casei.

– Aha, spuse ea pe un ton degajat.

Nu preda el cursurile de marțea și nici nu-l văzu la cină a doua zi.

– Sunt câțiva care s-au dus să ia cina în oraș, menționează Maxine.

Orașul era cam la treizeci și cinci de minute depărtare, și Bridget nu fusese încă acolo, dar se simți brusc foarte curioasă.

A doua zi, Alison anunță echipa din camera mortuară că s-au făcut mari progrese la săparea casei și spuse că are nevoie de câțiva voluntari care să facă schimb. Mâna lui Bridget țâșni în sus.

– Am găsit o nouă parte din fundație și încă un etaj, explică Peter, după prânz, entuziasmat, grupului extins.

Oare era surprins s-o vadă acolo? Oare avea vreo importanță?

– Am curățat podeaua pe o porțiune mică și vrem să continuăm. Este vorba despre o podea de pământ bătătorit, făcută din... ei bine, pământ. Este greu de deosebit de restul pământului, dacă mă înțelegeți.

Bridget se trezi în patru labe, cu lopățica în mână. Erau adânc înăuntru, așa că umbrele erau lungi pentru moment. Alți membri ai echipei scoteau cu grijă straturi de pământ în fața ei. Unde stătea ea în genunchi rămăseseră mai puțin de treizeci de centimetri de lut moale, după ce terminaseră cu uneltele mai mari.

Bâjbâi cu mâinile, aruncând pumni de lut în cel mai apropiat coș. Peter îi spusese ce să caute, dar ea

simțea că se descurcă mai bine cu mâinile. Mai presus de toate nu voia să sape prea adânc și să strice integritatea podelei.

Era tot pământ, e adevărat, însă parte din el fusese construit și întreținut cu un scop, iar restul fusese aruncat la întâmplare în spațiu. Chiar și după două milenii și jumătate se simțea diferența.

Asta era chestia cu săpatul, începea ea să înțeleagă. Te ocupai de asta cu instinctul unui prădător: sapi, găsești ceva frumos și de valoare, și apoi îl duci la muzeu. Își imagina că e un fel de Indiana Jones. Însă, în realitate, ideea era să găsești efectele inițiativei umane. Planurile, dorințele, încercările acestor oameni era ceea ce te lega de ei. Efortul lor era diferența dintre murdărirea întâmplătoare din cap până-n picioare și această podea valoroasă.

Asta era ceea ce puteai să înveți din săparea mormintelor, îi explicase Peter. Poți să afli mult mai multe lucruri despre un popor din felul cum își îngropau, cinsteau și comemorau morții decât dintr-un corp străvechi, aruncat la întâmplare pe marginea drumului.

— Nu ne plac lucrurile întâmplătoare, îl tachinase ea pe Peter după unul dintre discursurile lui de încurajare.

— Nu, nu ne plac, așa-i? zisese el râzând, cum făcea de obicei, dar gândindu-se de asemenea la ceea ce spusese ea.

Această podea nu era întâmplătoare. Închise ochii și își concentra toată ființa la palmele ei, ca în transă, bâjbâind mai departe. Știa că probabil arată ridicol,

însă nu îi păsa. Își aminti de bunicul ei descriind cum Michelangelo sculpta corpuri din blocuri de marmură. Bunicul ei citise o carte despre artist în timpul unei veri îndepărtate, pe care Bridget o petrecuse în Alabama, cu el și Greta. Își aminti cum zicea el că Michelangelo căuta trupul înăuntrul marmurei. Îl vedea și-l simțea acolo, și-l elibera cu dalta.

„Deci, se gândi Bridget, o podea e o chestie mai prozaică, ce-i drept“, dar ea avea de gând s-o elibereze.

Degetele îi erau atât de sensibilizate încât mai că nu țipă când dădu de ceva tare și destul de semnificativ, ce nu era podeaua. Îl scutură cu grijă și-l ridică în lumina soarelui.

— Ia uitați-vă la asta! strigă ea.

Peter sări în cameră, urmat de Carolyn și de încă un tip.

— Ooo! E grozav! Este mare parte dintr-o lampă. Priviți, se văd și ceva desene pe ea.

Pipăi teracota umedă și merse cu degetele de jur împrejurul formei netede.

— Aici turnau uleiul. Probabil ulei de măsline.

Peter arătă spre o scobitură mică din vârf.

— Și aici plutea fitilul.

El dădu din cap, aprobând-o.

— Pariez că n-ai să găsești partea care lipsește.

Cădea așa ușor în plasă când era vorba de provocări! Și Peter clar își dădea seama de asta.

— Am găsit-o, anunță ea în mai puțin de un minut.

Peter sări înapoi înăuntru, cu fața strălucind de mulțumire. Bridget era bucuroasă că putea să ofere atâta încântare.

– Bravo, Bee! Ridică o mână s-o bată pe umăr, dar o coborî repede la loc, fără să o atingă.

– Fă înregistrările și du-le la Maxine. O să fie fericită să aibă un obiect întreg.

Să ai întotdeauna la tine o sticlă de
whisky în caz că te mușcă vreun șarpe,
și mai mult, să ai întotdeauna
la tine un șarpe mic.

W.C. FIELDS

— Z *adarnicele chinuri ale dragostei* e o piesă
așa grozavă, spuse Carmen. Ai fost
grozavă când ai citit replicile doamnei... cum o fi che-
mând-o.

— Rosaline, spuse Julia fără entuziasm.

Carmen încerca s-o înveselească pe Julia din ca-
uză că fusese selecționată pentru piesa comunitară,
cea pe care și-o dorea cel mai puțin, și nu pentru una
din celelalte două. Dar Julia nu se lăsa consolată.

— Rosaline. Da. Trebuie să recunoști că piesa este
mult mai amuzantă decât *Richard al III-lea*.

Richard al III-lea era producția scenei secundare.
Carmen își imagina deja ierarhia ce se va dezvolta
între copiii chemați pentru scena secundară și cei
mult mai numeroși care fuseseră selectați pentru tea-
trul în aer liber.

– Da. Dar nici măcar nu se vând bilete. Este, cum să zic, gratis. E în aer liber. Nici măcar nu e de-adevăratalea.

– Cum poți să spui așa ceva? Normal că e de-adevăratalea. Andrew a spus că are de departe cei mai mulți spectatori.

– Asta pentru că e gratis, zise Julia. Oricine poate să meargă.

– Ăsta-i un lucru *bun*. Oricum, cel puțin tu ai fost selectată, adăugă Carmen.

Nici măcar nu era sigură de ce spusese asta. Hotărâse să nu-i pomenească Juliei de proba ei ridicolă, dar era în stare să se înjosească pe sine ca să o consoleze pe Julia.

– Toată lumea a fost selectată, răspunse Julia.

– Nu-i adevărat!

– Cum adică? Melanie Peer a spus că toată lumea care a dat probă a fost selectată pentru ceva.

– Ba nu.

– De unde știi? întrebă Julia, stând mai dreaptă acum.

– Eu nu am fost selectată, zise Carmen, cumva triumfătoare.

Julia o privi mută de uimire.

– Ai dat probă?

– Da.

– Glumești.

– *A fost un fel de glumă, dar nu. Chiar am dat probă.*

– Serios? De ce?

– Habar n-am. Din greșeală, de fapt.

– Ce ai citit?

– Perdita.

– Nu se poate!

– Ba da.

Julia părea că stă să râdă, însă făcu un gest de solidaritate.

– Nu ai fost selectată.

– În nici un caz.

– Ei, bine. Ai fost curajoasă c-ai încercat.

– Și curajoasă, și proastă.

Julia o mângâie pe Carmen pe braț și râse. Se pare că metoda asta de ridicat moralul Juliei chiar mergea.

* * *

Lena nu era sigură cât era din cauza lui Leo, dar știa că, în fiecare clipă când nu era la ora de pictură, și-ar fi dorit să fie.

– Bună, Lena, îi spusese el joi când pleca de la ora de pictură, muștrându-se pentru trei zile lungi și goale în care nu pictase și nici nu apucase să-l vadă pe Leo.

– Bună, răspunse ea, simțindu-se aproape absurd de mândră de faptul că încă știa cum o cheamă.

– Ce mai faci? o întrebă el.

– Destul de bine, zise ea amabil.

Îi zâmbi amabilă.

– Tu ce faci? întrebă amabilă.

– Chiar bine.

„Te rog să fii interesantă“, se imploră în sinea ei.

Avea părul dezlegat și era dată cu rimel pentru a patra zi consecutiv. Era plictisitoare din cale-afară, însă cel puțin arăta bine.

– Nu știu dacă reușesc să ajung luni, spuse Leo.

Își trecu inconștient mâna prin păr, ridicându-l și mai mult.

– Ce vrei să zici?

– Vreau să spun că nu cred că o să ajung la ora de pictură. Am ceva treabă pe care încerc s-o rezolv. O să fiu plecat până luni. O să lipsesc cam mult, îți dai seama?

Lena dădu din cap. Vai, și încă cum! Nu era sigură că motivele ei erau chiar la fel de inocente ca ale lui, dar fu surprinsă când se gândi că simțeau exact la fel.

– Mă gândeam să văd dacă Nora poate să lucreze suplimentar în weekend. Presupun că trebuie să-l întreb pe Robert.

Își dădu din nou cu mâna prin păr, abătut.

– Vrei să facem asta împreună?

Aproape înlemni numai gândindu-se. Prețuia felul în care se exprimase.

– Păi...

Încercă să-și imagineze. Ar trebui să plătească vreo opt sau nouă dolari pe oră. Cum ar putea oare? Nu avea bani deloc. Mânca supă la plic aproape în fiecare seară din pachetul acela de douăzeci și patru de bucăți pe care-l cumpăraseră de la Costco¹ cu cardul de membru al părinților ei. Cam asta era tot ce înțelegea

¹ Costco, magazin online care vinde orice fel de produse (n. tr.)

tatăl ei prin ajutor financiar. Mama ei îi strecurase optzeci de dolari la începutul verii și Lena făcuse în așa fel încât să-i ajungă trei săptămâni.

Dar cum putea să refuze? Nu avea cum. O să-și amanezeze ceasul. O să fure diamantele mamei sale. O sa împrumute bani de la Effie, pentru Dumnezeu.

Lena înghiți în sec.

— Mi-ar plăcea, ciripi ea.

* * *

— Ești cumva Carmen Lowell?

Carmen își ridică privirea de la masa de la cantină și văzu un tip pe care nu-l cunoștea holbându-se la ea ciudat de insistent.

Fu atât de surprinsă că nu răspunse. Cu un an în urmă, probabil că și-ar fi imaginat că se uita la ea pentru că o considera drăguță, dar acum se complăcea atât de mult în invizibilitatea ei, încât îi găsea privirea enervantă. Își făcu brusc griji că declanșase toate detectoarele de fum din cămin sau ceva de genul ăsta.

— Da, ea e Carmen Lowell, spuse Julia părând ușor nerăbdătoare.

— Bine, fată! Felicitări! Sophia de acolo era de părere că tu ești, dar eu i-am zis că nu cred că ai participat la probe.

Carmen nu putea fi mai în ceață de atât. I-ar fi plăcut să răspundă ceva, dar rămase cu gura căscată, ca un pește în cârlig.

— Felicitări pentru ce? întrebă Julia.

– Pentru că ai fost selectată.

Julia lăsă furculița jos. Se uită protectoare la Carmen.

– Dar nu a fost selectată.

Carmen aprobă.

– Eu sunt destul de sigur că ai fost.

De ce continua tipul ăsta să stea de vorbă cu Carmen, și nu cu Julia, singura care făcea conversație cu el? Asta o tulbura și mai tare.

– Nu te-ai uitat pe liste?

– S-a uitat pe liste, spuse Julia, aproape războinică.

– Atunci poate ar fi cazul să te mai uiți o dată, îi zise tipul lui Carmen.

– Habar n-are despre ce vorbește, mormăi Julia după ce tipul plecă și-și continuă cina formată din salată și Cola dietetică.

Carmen se ridică în picioare. O idee ciudată începea să-i umble prin cap și trebuia s-o înăbușe înainte să pună stăpânire pe ea.

– Ai spus c-ai verificat, nu? întrebă Julia.

– Mda. Deși cred că mă duc să mă mai uit o dată.

Carmen își luă tava cu resturile de mâncare.

Julia se ridică și ea.

– Vin cu tine. Am terminat.

În timp ce se îndreptau spre listele de la scena principală, Julia vorbea și Carmen se agita.

– Probabil că tipul s-o fi uitat la una dintre listele cu echipa tehnică și s-a încurcat, zise Julia.

– Da, probabil.

Dar chestia la care se gândea Carmen când deschise uşile de la hol era că se uitase într-adevăr pe liste, dar numai pe două dintre ele. Nu-i trecuse prin gând să se uite şi pe a treia pentru că se afla în altă parte, nu ştia exact unde, şi i se păruse prea ridicol să umble de colo-colo s-o caute.

Se îndreptară fără o vorbă spre liste şi citiră coloanele de nume. Într-adevăr, numele lui Carmen nu apărea acolo.

– Stai un pic, murmură Carmen când să iasă. Merse spre partea cealaltă a intrării, unde văzu un listă mult mai mică.

– Acolo-s listele pentru scena principală, spuse Julia.

Chiar şi aşa, Carmen se duse şi se uită. Erau şapte nume pe listă, printre care şi al ei.

Către: Carmabelle

De la: Beezy3

Carma,

Am o nouă febleţe. Te rog să nu-i spui lui Hector.

M-am îndrăgostit de o podea de pământ. Sunt obsedată.

Sunt devotată. Sunt servitorul ei umil.

O să mă mărit cu ea. O să am copii murdari şi plăţi cu ea.

Dar nu te teme, Carma. Eu tot vă iubesc, chiar dacă aveţi forme şi sunteţi curate. Doar că, ştii, nu în felul acela.

Cu dragoste,

Doamna Bee Vreeland Podea-de-Pământ

După ce şocul iniţial mai trecu, Julia vru să vorbească despre asta.

– E de necrezut, Carmen, chiar este, zise ea.

Vru să știe toate detaliile despre aventura lui Carmen la teatru și discuțiile cu Judy. Vru să o audă pe Carmen interpretând din nou fiecare cuvânt din proba ei zăpăcită.

Și apoi, brusc, Julia nu mai vru să vorbească despre asta. Spuse că este obosită și adormi în cinci secunde.

Iar Carmen se foi în așternuturi, întrebându-se dacă nu cumva Judy îi făcea vreo farsă. Oare ce însemna?

Acum se presupunea că trebuia să se pregătească pentru o probă adevărată pentru seara următoare? Cum avea să facă asta? Habar nu avea cum se face așa ceva.

Și, la urma urmei, ce rost avea? Ea nu era actriță. Nu-i plăceau luminile de pe scenă. Nu va primi rolul.

Proba îi dovedise că nu avea nici o tangentă cu scena, chiar dacă nu reușise s-o convingă și pe Judy de asta.

În dimineața următoare, se trezi devreme. Se plimbă prin jur până la nouă, când reuși să afle unde era biroul lui Judy și, implicit, unde era Judy.

– Cred că ați făcut o greșală, zise ea, foindu-se agitată în fața biroului lui Judy.

Judy își scoase ochelarii.

– Ce greșală?

– M-ați pus pe lista cu cei selectați pentru *Poveste de iarnă*.

Judy se uită la ea într-un mod puțin ciudat.

– Nu a fost o greșală.

– Ba eu cred că da.

– Carmen, cine-i directorul de casting aici, tu sau eu?

Judy nu părea o persoană rea, dar sprâncenele ei unite erau intimidante.

– Știu. Știu. Pur și simplu, nu cred că aș fi potrivită pentru rol.

– Nici măcar nu știi ce rol avem de gând să-ți dăm.

– Asta cam așa-i, dar nu cred că sunt potrivită pentru nici un rol.

– Poți, te rog, să mă lași pe mine să decid asta?

Deja începuse să se enerveze.

– Judy. Pe bune. Eu nu știu cum să mă pregătesc pentru o probă. Nu-s bună la învățat pe de rost. Nu aș face o treabă bună. Cred că sunt atâtea persoane care ar face o treabă bună. Prietena mea, Julia Wyman, de exemplu, ar face o treabă bună. Am auzit-o citind replicile Perditei și o face mult mai bine. A învățat totul pe de rost.

Carmen își dădu seama cât de copilărești trebuie să sune vorbele ei.

– Carmen, nu vreau s-o jignesc pe prietena ta, Julia, dar o văd pe fata asta de douăzeci de ori pe zi.

Carmen încercă să-și imagineze cum vine asta, până când se prinse că Judy vorbea la figurat.

– Ea e cizelată, hotărâtă și ambițioasă, dar nu asta caut eu acum. Când citește ea Perdita, aud o păstoriță care se crede prințesă. Iar eu vreau o păstoriță care se crede păstoriță.

Carmen nu prea înțelegea, însă nici nu voia să se certe.

– Caut pe cineva care să fie un pic mai maleabil, înțelegi? Pe cineva fragil, care e mai puțin sigur de toate.

Carmen dădu din cap, dându-și seama pentru prima dată că Judy nu era în totalitate sărită de pe fix.

* * *

Când ajunse acasă, o sună pe mama ei.

– Carmen, felicitări! Ce grozav e!

– Mamă, nu e grozav. E înspăimântător. Nu cred că vreau să fac asta. Nu știu cum s-o fac. Vocea ei nu era niciodată mai plângăcioasă decât atunci când vorbea cu mama ei. Știi că eu nu sunt actriță.

Mama ei tăcu, meditănd la asta.

– Păi, fetițo, întotdeauna ai fost cam teatrală.

– Mamă!

De ce tot spune toată lumea asta?

* * *

Niciodată un weekend nu trecu atât de greu. Lena își aminti vorba aceea veche conform căreia știi dacă ai ales cariera potrivită după felul în care te simți duminica seara. Ei bine, ce spunea despre viața ta personală faptul că urai seara de vineri?

Ea trăia pentru ora de pictură de luni. Trăi de două ori mai intens când Leo veni la șevaletul ei la prima pauză.

– Robert spune că nu putem, zise el cu tristețe.

– De ce? întrebă ea.

– Nu putem folosi atelierul. Niște tâmpenii cu asigurarea și cu faptul că trebuie să fie o persoană de pază în clădire. Nu știu exact. Spune că nici pe Nora nu o putem angaja la negru.

– Serios?

Leo dădu din cap.

– Ce prostie! exclamă ea, deși un pic cam prea bucuroasă. Era entuziasmată că el o trata ca pe o prietenă.

– Da.

Bine. Era bine că nu trebuia să mai fure diamantele mamei sale. Dar cum avea să mai reziste încă un weekend?

Sună soneria și amândoi continuară să picteze. La sfârșitul orei, Lena târăgână cu adunatul lucrurilor și fu încântată să vadă că Leo se îndrepta din nou spre șevaletul ei.

– Doar nu trebuie s-o pictez neapărat pe Nora, spuse el în timp ce mergeau împreună pe hol; ieșiră la lumina soarelui. Da, ar fi grozav dacă s-ar putea. Însă eu vreau pur și simplu să continui să pictez. Ar trebui să lucrăm în fiecare zi. Parcă o iau de la capăt în fiecare luni.

– Știi la ce te referi, replică ea, puțin morocănoasă.

Mergea destul de repede, își dădu ea seama. Mai că alerga să țină pasul cu el.

– Aș putea să lucrez pe natură moartă sau ceva, zise el. Dar vara asta studiez nudurile. La asta vreau să mă gândesc. Nu e același lucru să te holbezi la niște pere.

– Da.

Leo se opri.

– Vrei să mergem să bem o cafea?

– Sigur, încuviință ea.

O duse undeva după colț.

– Aici au o cafea cu gheață foarte bună.

– Super.

Pistruii lui erau drăguți.

Comandă două cafele cu gheață.

– Ai timp să stăm jos un minut?

„Ce zici de-o oră? îi venea ei să zică. Ce zici de șapte ore?“ Zâmbi puțin în sinea ei.

– Da, am timp, zise ea.

Se așezară.

– Am o grămadă de minute, adăugă ea, într-un exces de sinceritate.

– Serios?

– Serios. Cred că nu prea am program vara asta. Oare de ce atunci când gura o asculta era groaznic de plictisitoare, iar când vorbea gura fără ea era penibilă? Unde era calea de mijloc?

Leo se uită la ea. Oare îi era milă de ea? Nu era chiar sexy să recunoști că nu ai nimic de făcut.

– Adică, am orele de pictură, se grăbi ea s-o dreagă. Lucrez la bibliotecă opt ore pe săptămână. Dar nici una dintre prietenele mele nu e prin zonă vara asta, așa că...

– Corect.

– Da.

Leo amestecă în gheața din cafea. Parcă-i părea rău.

– Trebuie să mă duc la serviciu. Ce planuri ai mâine-seară?

Lena roși. Se simțea prost. Mila și dragostea nu prea merg împreună.

– Păi, e foarte drăguț din partea ta, dar...

– Dar ce? Vino la cină. Nu poți să te prefaci că ai avea alte planuri.

Lena râse.

– Nu pot, așa-i?

– Oricum, mi-ar plăcea să vii. Uite.

Pescui din geantă hârtie și pix. Scrise adresa.

– Pe la șapte?

– Bine, spuse ea încet.

Când el plecă din cafenea, răsufă ușurată. Leo o invitasese la cină. Avea o întâlnire cu Leo.

O parte din ea era mulțumită. Alte părți din ea știau că nimic nu strica mai tare o relație decât artificialitatea unei întâlniri. Și mai ales o întâlnire născută din milă.

Este o caracteristică a înțelepciunii
să nu faci lucruri disperate.

HENRY DAVIS THOREAU

Pantalonii Călători sosiră luni. Menstruația lui Tibby, nu. „O menstruație supravegheată, își zise ea, îngrijorată, nu vine.“

Hotărî să-și schimbe strategia. Avea să sfideze soarta. Își puse lenjerie subțire de dantelă și își trase Pantalonii Călători peste ea. Se duse să se înscrie pentru cursurile de vară.

Cu o parte a creierului completa formulare în holul clădirii principale și consulta un catalog. Cu restul de creier se gândea să nu se mai gândească la uterul ei.

Încă de prima dată când purtase Pantalonii avusesese grija asta secretă să nu-i vină ciclul când îi purta. Nu aveai voie să speli Pantalonii. Era prima dintre reguli, cea pe care nu trebuia, cu nici un chip, s-o încalci. Tibby se gândise mereu la rușinea de a păta Pantalonii și de a fi nevoită apoi să-i trimită mai departe așa. Își imaginase că-i va spăla în taină, fără să afle cineva vreodată.

Tocmai teama aceasta o determină, încă din prima vară, să poarte cea mai groasă lenjerie de fiecare dată când îmbrăca Pantalonii, precum și un protej-slip. Se întâmpla să știe că nu era singura membră a Frăției care proceda așa. Era minimul de politețe la capitolul ăsta.

Dar nu și astăzi. Astăzi își asumă cel mai mare risc. Avea să facă tot îi stătea în puteri, gândi și nu gândi ea în același timp, când intră repede în camera ei de cămin, spre sfârșitul după-amiezii.

– Tibby?

Se sprijini de ușă. Sângele îi pompa cu putere în vene. În toate celelalte dăți când Brian apăruse pe neașteptate în camera ei, nu se speriasese deloc.

– Îmi cer scuze, spuse el, dându-și seama de supărarea ei. De obicei stătea pe pat, dar acum era în picioare. Când încercă să o îmbrățișeze, se smuci.

– Azi nu e momentul.

– Nu ai răspuns la telefon. Voiam să fiu sigur că ești bine.

– Bine.

– Păi, ești?

Voia atât de mult să discute cu ea! Își dădea seama de asta. Dar ea se ținea prea tare. Nu putea fi ceva mai deschisă sau complet sinceră.

– Nu lucrei în seara asta? întrebă ea.

– Am făcut schimb de tură.

– Nici mâine-dimineată?

– O să mă întorc până atunci.

– Te întorci în seara asta?

Brian dădu din cap.

— Voiam doar să te văd.

Ăsta fu primul moment de respiro. Nu avea de gând să stea.

— OK. Bine.

Avea părul gras. Oare când făcuse duș ultima dată?

— Știu că ești îngrijorată. Și eu sunt îngrijorat. Aș vrea să pot.

— Nu poți, îl întrerupse ea repede. Se uită în pământ.

Ăsta-i momentul când te bucuri că tu ești băiatul și eu sunt fata.

Brian arată deschis că vorbele ei îl dureau.

— Nu mă bucur.

Văzu cât de nefericit era, cât de nefericit îl făcea ea. Se gândi la Pantaloni și la singura ei dorință. Ce n-ar da? Ce n-ar sacrifica pentru o pată de sânge?

— Știu că nu te bucuri, spuse ea cu regret.

— Aș vrea să pot face ceva.

Voia ca el să plece. Asta era ceea ce putea să facă. Voia să fie singură cu uterul ei.

— Dacă-mi trece ceva prin cap, te anunț, zise ea deschizând ușa și dându-se la o parte ca să-i facă loc să treacă.

— O să mă anunți?

— Da.

— Promiți?

— Da.

— Tibby?

— Da?

Lui Brian părea că-i vine să plângă. Ar fi vrut să fie în stare să spună ceva.

„Nu ar fi trebuit să o facem, vru ea să spună. Ne-am expus la toate astea. De ce ți-ai dorit așa de tare? De ce m-ai făcut să cred că o să fie totul în regulă?”

Știa că ar trebui să vorbească despre asta cu Brian. În schimb, vorbea, din nou, cu ea însăși.

– Ce e? insistă ea, știind prea bine ce voia el.

Se mai uită o clipă la ea, apoi se întoarce să plece.

Se simțea rea. Era rea. Se ura pe sine mai mult decât îl ura pe el.

Brian se îndreaptă spre lift. Venise atâta drum, iar acum se întorcea de unde venise. Numai Brian era în stare de așa ceva.

De obicei, gesturile de genul ăsta o impresionau. Aprecia felul lui de a fi, felul în care avea încredere în el și-n ea, indiferent de restul lumii. De obicei, înțelegea ceea ce simțea și lucrurile pe care le făcea.

În seara asta simțea altfel. După ce închise ușa, se întrebă ce persoană pe jumătate întreagă la minte ar călători douăsprezece ore ca să vadă o fată pentru zece minute.

* * *

Julia lucra la Prințesa Franței în timp ce Carmen lucra timid la Perdita.

– Știai că Perdita înseamnă copil pierdut? întrebă Carmen, ridicând ochii din carte, cu o seară înainte de proba finală. Fusese liniște în cameră atât de mult timp, încât Carmen simțea nevoia unei conversații.

– Da, știam, răspunse Julia sec.

Carmen încercă să nu se simtă jignită.

– Vrei să citesc eu Berowne sau regele? îi propuse ea.

– Nu, mersi.

Mai târziu, i se păru că Julia se simțea prost.

– Vrei să citesc cu tine? se oferă din nou.

– Păi, sigur. Foarte drăguț din partea ta. Vrei să fii tu Polixenes?

– Bine.

– Deci eu încep unde vorbește Perdita.

Carmen trase cu ochiul la foaie, știind că ar trebui să încerce din memorie.

– Deci, „Sire, fii bine-venit...”

– „Domnule, bun venit! / E voia tatii ca eu să iau asupra mea / Găzduirea...”

– Nu, o întrerupse Julia. Este „îndatorirea gazdei”, nu „găzduirea”. Și nu spui „asupra mea”. Este o prescurtare. Spui „asupră-mi”. Spui „să iau asupră-mi îndatorirea gazdei”.

– Corect, spuse Carmen.

Încercă iar. Julia o opri din nou, după alte trei replici.

– Carmen, tu ai mai citit Shakespeare până acum?

– Nu prea. Nu cu voce tare. De ce?

– Pentru că metrul tău este greșit. Pur și simplu sună greșit din punct de vedere al ritmului.

– Of!

Erau prietene destul de apropiate astfel încât lui Carmen îi fu greu să creadă că Julia voia să pară chiar așa de răutăcioasă cum părea.

— Și, oricum, nu-i ca și cum aş avea timp să te învăț tot. Am destul de lucru pentru propria probă.

— Bine, zise Carmen.

Îi venea să plângă. Julia își închise cartea, nedând semne că ar vedea cum se simte Carmen.

Carmen își ținu ochii pe manuscris.

— Auzi, Carmen, nu te supăra, dar ești sigură că vrei să-ți bați capul cu asta? Nu prea pare genul tău, înțelegi? E nevoie de foarte multă muncă și șansele să meargă sunt destul de scăzute. Poate-ar trebui, pur și simplu, s-o lași baltă. Cred că eu așa aş face dac-aș fi în locul tău.

Carmen nu voia să plângă.

— Am încercat deja să scap, spuse ea încet. I-am spus lui Judy că a făcut o greșală.

— Serios? zise Julia tare și repezit. Și ce-a spus?

— A spus că nu.

Fața de obicei drăgălașă a Juliei nu arăta prea drăgălașă acum. Arăta încruntată și bănuitoare. Carmen încercă să-și folosească imaginația ca să o facă din nou drăgălașă, să-și amintească de ce erau prietene.

— Că nu ce?

— Nu crede că a făcut vreo greșală.

— Ei bine, da. Dar tu te cunoști mai bine decât te cunoaște ea.

Carmen dădu din cap, fără să spună nimic. Se culcă în pat, cu fața la perete. Ce se întâmpla cu ea? Julia se purta ca o ticăloasă cu ea și ei nu-i venea decât să plângă. Ce se întâmplase cu Carmen cea temperamentală? Era maestră în a-și apăra interesele.

Însă acea Carmen părea să fie persoană pe care o cunoscuse cu mult timp în urmă. Acea Carmen nu era această Carmen. Asta era o Carmen palidă. Își pierduse puterea pentru o chestie de genul ăsta.

Poate trebuia să fii puternic ca să-ți iei apărarea. Aveai nevoie să fii iubit. Întotdeauna se descurca mai bine cu oameni care știa sigur că o iubeau.

Își dorea să adoarmă și să doarmă și în timpul probei, și să uite de toată chestia asta. Poate că Julia nu era pur și simplu răutăcioasă. Poate că era pur și simplu sinceră, și sinceritatea era greu de înghițit. Carmen nu știa să citească Shakespeare. Iar metrul ei era cu siguranță greșit.

Își dorea să doarmă, dar nu putea. Mult timp după ce Julia stinse lumina, Carmen zăcu în pat, simțindu-se mizerabil. Era disperată și, în afară de Pantaloni, nu găsea altă cale să se simtă mai bine.

Și apoi găsi o cale mică. Luă încet manuscrisul de sub pat și ieși încet din cameră, pe hol.

Se așeză lângă ușă, într-un loc unde lumina era bună. Cu un sentiment ciudat de rebeliune, stătu acolo jos și studie replicile.

Le citi pe toate. Nu doar pe ale Perditei. Ci toată piesa. O citi din nou și apoi, până dimineată, citi rolul Perditei, de fiecare dată cu mai multă grijă. Nu încercă să învețe pe de rost și nici să înțeleagă ce voia Julia să spună prin metru. Pur și simplu încercă să înțeleagă piesa.

Carmen nu știa să se poarte ca o actriță. Dar își dădu seama că nici nu trebuia. Trebuia să se poarte ca Perdita. Trebuia să se poarte ca fiica pierdută a unor părinți înstrăinați – un tată cu defecte, care însă se căia, o mamă acuzată, dar cinstită, care este dusă pe mare. Poate că asta era ceea ce trebuia să facă.

O singură zi este de ajuns
să ne facă un pic mai mari.

PAUL KLEE

In timp ce se îmbrăca pentru așa-zisa ei întâlnire, Lena își dădu seama că nu se gândise la Kostos de două zile. Ținând cont de cum era înainte, două zile însemnau o eternitate. Oare deja începea să uite? Oare în asta consta uitarea? Poate faptul că încă se întreba însemna că nu, că nu încă.

Lena voia să arate drăguț, însă nu drăguț ca pentru o întâlnire. Nu voia să se străduiască prea tare, dar voia ca el să observe că era atrăgătoare. Sau cel puțin așa credea lumea. I se păru amuzant. „În caz că nu ai observat, Leo, lumea crede că sunt atrăgătoare.“

Îl plăcea și-l admira pe Leo pentru că nu părea să remarce, însă, pe de altă parte, voia ca el să remarce. Iată că avea această calitate uimitoare, care de cele mai multe ori o enerva și o plictisea, pentru că atrăgea prea multă atenție, comentarii nesfârșite și oameni care presupuneau că era o prințesă sau o snoabă. Putea măcar să profite de asta din când în când.

Fără să vrea, își aminti de ultima dată când avusesese de gând să profite de asta. Fusesse la înmormântarea bunicului ei, unde știa c-o să-l vadă pe Kostos.

Lena uită de pregătirile ei. Scăpă creionul dermatograf pe măsuta de toaletă. Se așează pe pat, cu mâinile sub ea. Îi era foarte greu să-și amintească de ziua aceea.

Se uită fix la picioare o vreme și apoi pe fereastră, la clădirea de peste drum. Asta însemna că încă nu se îndrepta spre uitare, își dădu ea seama.

Când, într-un final, se ridică, renunță la machiat și la aranjatul părului. Se schimbă înapoi în pantofii ei confortabili care-i făceau picioarele să arate ca niște bărci, ceea ce și erau. Decise să nu mai facă nimic; se lăsă așa cum era.

Merse cu adresa fluturându-i în mână. Oare unde locuia? Oare avea coleg de cameră? Oare avea să se desfășoare după toate regulile unei întâlniri? Sau era pur și simplu gestul unui prieten milos? Nu era sigură care variantă o voia mai puțin.

Ajunse pe strada lui. Știa strada, dar nu și partea asta. Era părăsită și un pic cam lăturalnică, își dădu ea seama, însă clădirile vechi, industriale, cu mansardă erau, fără îndoială, romantice.

Se opri în fața numărului douăzeci-douăzeci. Sună la 7B. 7B îi răspunse. Intră în clădire și avu grijă să închidă ușa în urma ei.

Din sutele de posibilități la care se gândise, una pe care nu o luase în considerare o întâmpină la ușa.

– Bună, eu sunt Jaclyn. Tu ești Lena?

Lena rămase mută de uimire cam prea mult, apoi întinse mâna.

— Eu sunt. Bună.

Jaclyn era o femeie înaltă, afro-americană, ce părea să aibă în jur de patruzeci de ani. Era îmbrăcată cu o cămașă de blugi murdară de vopsea, o pereche de pantaloni verzi și niște pantofi maro eleganți. Avea trei clame strălucitoare în părul ei lung, împletit. Era frumoasă.

Creierul Lenei inspecta apartamentul, uitându-se pe lângă femeie. Era o mansardă imensă. Tavanul trebuie să fi avut șase metri înălțime în sufragerie și mai era un balcon care sugera un al doilea etaj. Pe balustrade erau carpete imense și câteva covoare ce păreau vechi.

Femeia și apartamentul o năuceau pe Lena, iar creierul ei se întreba cum ar fi posibil ca ea, Lena, să se integreze. Leo era mai puțin convențional decât ar fi crezut ea vreodată. Și se pare că-i plăceau femeile mai în vârstă.

Leo apăru din spatele lui Jaclyn.

— Salut. Bine ai venit. Intră.

Îi urmă printr-o cameră mare până într-o bucătărie în aer liber, sub balcon. Masa era pusă și niște vase abureau pe aragaz. Aerul era picant și mirosea a usturoi.

— Sper că-ți place, ăă, mâncarea condimentată, spuse Jaclyn. Leo folosește o căpățână de usturoi de fiecare dată când pregătește cina.

Din nou năucită. Încă o surpriză despre Leo. Lena dădu din cap.

— Sunt grecoaică, zise ea.

Jaclyn zâmbi.

— Excelent!

Leo mânua toate ochiurile aragazului cu o dexteritate admirabilă. Lena crescuse într-o familie de bucătari, dar habar n-avea să umble la aragaz.

— Mamă, adu-mi te rog untul, spuse Leo.

Toate frânturile de informație care se învâртеau în capul Lenei se despărțiră și se uniră la loc în altă combinație. Jaclyn era mama lui?

Jaclyn aduse untul. Încă o dovadă că era mama lui. Nu era nimeni altcineva prin jur care să poată fi mama lui.

Lena se uită de la Jaclyn la Leo și invers. Deci. Se uită la pielea închisă la culoare a lui Leo. Era logic acum. Lena observă, acum că se uita cu adevărat, cât de mult avea Leo din frumusețea mamei lui.

Lena își dădu seama că, în calitatea ei de invitat la cină, nu era potrivit să nu spună chiar nimic.

— Pot să ajut cu ceva? întrebă ea politicos.

— Cred că e totul gata, răspunse Jaclyn căutând ceva în dulap. Leo, cum merge?

— Încă vreo două minute, zise el. Hei, Lena, îmi aduci farfuriile să le umplu eu aici?

Era bucuroasă să aibă ceva de făcut. Adună cu grijă farfuriile galbene și le puse una peste alta.

— Sunt frumoase, șopti ea.

— Sunt ale mamei, spuse Leo.

Îi luă ceva timp să înțeleagă că nu voia să spună că pur și simplu le deținea.

– Vrei să zici că...

– Ea le-a făcut. Face obiecte din ceramică. În general.

– Tu ai făcut astea? o întrebă ea prosteste pe Jaclyn, care pune pahare pe masă.

– Da. Apă la cină? Suc? Vin?

– Apă, te rog.

Nu se putea abține să n-o privească pe Jaclyn cu admirație. Era tânără. Făcea farfurii galbene minunate. Lena se întrebă brusc unde era tatăl lui Leo. Oare exista vreun tată? Erau numai trei farfurii.

Se gândi la propria mamă, cu costumele ei bej și servieta ei lucioasă.

Numai papilele gustative nu-i fuseseră încă uluite, dar câteva guri de mâncare rezolvară problema. Era curry picant cu carne de miel și legume peste un fel de orez memorabil și delicios.

– Ce incredibil de bun e! îi zise ea lui Leo fără jenă. Nu pot să cred că tu ai făcut asta.

El râse, iar ea își dădu seama că nu ieșise chiar ca un compliment, așa cum intenționase.

– Adică, nu vreau să spun că nu ai părea în stare să gătești, adăugă ea jalnic. Doar că eu sunt foarte nepricepută.

Oare de ce se desconsidera mereu în fața lui? Care era mai exact farmecul acela pe care-l deținea?

– Probabil că nu prea ai exersat.

– Asta cam așa-i. Toată lumea din familia mea gătește, așa că nu a fost nevoie. Se gândi rușinată la tăietii ei. Bunicii mei aveau un restaurant în Grecia.

După aceea, conversația merse ca pe roate. Jaclyn vru să știe totul despre familia ei și cum ajunseseră în America. Lena vorbi o vreme, iar când își aminti că era timidă și pierdută, Jaclyn o salvă cu o poveste amuzantă despre cum fusese ea în Grecia cu un vechi iubit, pe care îl pierduse într-o piață aproape de Acropole și nu-l mai văzuse niciodată de atunci.

Lena află apoi că tatăl lui Leo era un om de afaceri din Ohio care cam dispăruse din peisaj și Jaclyn îl crescuse pe Leo mai mult pe cont propriu.

— Ne-a întreținut vânzând ceramică și covoare, explică Leo cu mândrie evidentă.

Lena admiră covoarele și apoi toate celelalte lucruri minunate de pe pereți și rafturi. Tot apartamentul era plin de lucruri pe care le făcuseră amândoi. Desene, vase, sculpturi, tablouri. Era aproape copleșitor pentru Lena.

Se gândi la pereții goi bej de la ea de acasă și la suprafața tare de metal și piatră șlefuită. Părinții ei proveniți din târmuri romantice și neorânduite fuseseră crescuți în case vechi, neorânduite. Acum voiau numai stilul american.

„Crești mare, se gândi Lena la ei și la ea. Pleci de acasă. Vezi alte moduri de a trăi.“

Lena se uită în jur, îmbătată de un sentiment de dor. Voia modul ăsta de a trăi.

* * *

Era târziu și Bridget încă avea două mâini și doi genunchi pe podea. Mai curățase câțiva centimetri, și

nu putea să renunțe. Va lucra și în timpul cinei. O va face și la lumina lunii, dacă va fi nevoită. Putea să o facă și pe întuneric. Visase la asta în ultimele trei nopți. Pur și simplu, iubea senzația de a găsi podeaua, milimetru cu milimetru, sub mâinile ei. Deja își dădea seama unde era.

Diferența era că, în seara asta, Peter era și el în genunchi, la câțiva centimetri de ea, curățând alături de ea. Încă nu apucase să cunoască podeaua la fel ca ea, dar Bridget fu ușor mândră să vadă că pusese lopățica deoparte și îi împrumutase tehnica. Ea era mai rapidă, mai eficientă și mai sigură pe ea cu fiecare oră lucrată.

— Poți să pleci, spuse ea. Serios. Mă descurc. Sunt obsedată de muncă, știu. Nu mă pot abține. Dar jur că n-o să stric nimic.

— Știu că n-ai s-o faci, zise el, aproape defensiv. Nu stau pentru tine.

Bridget râse.

— E bine de știut.

Peter avea cam aceeași expresie absentă pe care o avea și ea când era cu mâinile pe podea.

— Adică — își ridică mâinile murdare — creează dependență.

— Eu nu știu?

— Mai mult decât fisticul.

— Mult mai mult.

Peter dispăru un pic să găsească un reflector și să-l conecteze la generator. Sări înapoi înăuntru.

– Hei, uite! exclamă Bridget. Ridică o bucată mare de vas. Încă una. Aveau o grămadă. Renunțaseră la etichetarea corectă pe măsură ce se făcea din ce în ce mai întuneric.

– E un vas pentru vin, spuse el.

– Se poate.

– Măi, am putea să găsim tot vasul.

Era încântat. Făcea ce făcea din motive întemeiate. Bridget începea să înțeleagă cum ar fi să-ți petreci toată viața așa.

– Da, măi, am putea, îl tachină la rândul ei.

El plecă din nou și aduse la întoarcere niște bucăți de pâine, o ciocolată mare și o jumătate de sticlă de vin roșu. Fu drăguț și le împărți cu ea.

După-masă, urmară perioade lungi de muncă în liniște. Din când în când se mai auzeau râsete de pe deal, unde petrecerea era în toi.

– Încă un ciob, zise el. Este de la o lampă.

– Vai! izbucni ea. Spune *bucată!* Nu spune *ciob*.

Cuvântul *ciob* era singurul lucru din arheologie care nu-i plăcea.

Peter îi aruncă privire provocatoare.

– Ciob.

– Încetează!

– Ciob.

– Urâsc cuvântul ăsta.

– Ciob.

– Peter! Taci din gură!

– Ciob.

Bridget se aplecă spre el și-l împinse cu putere. Fu nu numai uimit, dar se și dezechilibra. Căzu în noroi.

Chiar dacă îi părea rău, râdea prea tare ca să se poată opri. Se duse la el în genunchi. Voia să-și ceară scuze, dar nu-i ieșea. El se întinse și o împinse ca să-și ia revanșa. Căzu pe spate, râzând atât de tare, mai că se sufoca. Zăceau amândoi în noroi, amețiți de căzătură și de vin.

Imediat ce el își recăpătă suflul și se ridică, îi întinse mâna.

— Pace? spuse el, trăgând-o în sus.

Bridget era din nou în genunchi. Încă îi ținea mâna murdară într-a lui; i-o așeză pe pieptul lui.

— Pace, vru ea să zică, însă izbucni iar în râs înaintea să apuce.

— Ciob, repetă el.

* * *

— Cum a mers? întrebă Julia când Carmen i se alătură la o cină târzie după audiție. Lui Carmen i se păru, după expresia Juliei, că aștepta un anumit răspuns de la ea.

„Dezastruos, trebuia Carmen să zică. M-am făcut de râs.“

Era sigură că asta voia Julia să audă și că, dacă ar fi spus-o, ar fi râs amândouă și ar fi fost din nou prietene.

Carmen puse tava pe masă și se așeză. Dacă Julia era într-adevăr prietena ei, de ce voia să audă un asemenea răspuns? De ce avea Julia nevoie ca ea să eșueze și de ce Carmen îi făcea jocul?

– Nu sunt sigură, spuse Carmen încet, cu sinceritate. Nu știu exact.

– Judy a zis ceva? Julia părea nerăbdătoare și nemulțumită.

– A spus: „Mulțumesc, Carmen“.

– Atât?

– Atât.

Atât de rece era aerul dintre ele, încât Carmen crezu că vor petrece restul cinei într-o tăcere chinuitoare. Dar, câteva minute mai târziu, veniră două fete.

– Hei, Carmen, am auzit că ai avut o audiție excelentă, spuse Alexandra.

Carmen nu încercă să-și ascundă uimirea.

– Serios?

– Așa a zis Benjamin Bolter. A zis că energia ta e foarte proaspătă.

Carmen nu știa exact ce însemna asta.

– Mersi. Am avut emoții.

– Emoțiile pot fi constructive.

– Oricum, chiar sper să iei rolul. Ce super ar fi!

Carmen se uită după ele, dorindu-și brusc să ia cina cu Alexandra și cu Rachel, în loc de Julia.

Când plecau de la cantină, Carmen observă că niște copii de la o masă din față o priveau cu atenție. Unul pe care-l mai văzuse, Jack sau ceva de genul ăsta, îi făcu cu mâna.

– Bravo, Carmen! strigă el.

Simți că roșește când ieși pe ușă. Ar fi vrut să aibă cercei și să fie machiată. Simțea cum îi bate

inima de bucurie în piept. Să fii vizibilă era un fel de responsabilitate.

Către: Tibberon

De la: Carmabelle

Hei, tu, fată de oraș misterioasă. Nu ai de gând să mă suni? Am ceva super să-ți spun și nu scriu aici. Trebuie să mă suni. Ha. Și nu face chestia aia a ta cu lăsatul mesajelor când știi că n-o să fiu aici.

Pe la unsprezece în seara aceea, Lena era relaxată și fericită. Avea burta plină. Știa că era îndrăgostită. Și dacă nu de Leo, cu siguranță de mama lui.

– Deci am întrebat-o pe Nora despre pozat, chiar dacă nu avem voie s-o angajăm, spuse Leo cât mâncau ce mai rămăsese din zmeură și din prăjiturele.

– Și ce-a spus? întrebă Lena, cu coatele pe masă.

– A spus că se mai gândește. Nu sunt prea optimist în privința asta.

– Adevărul este că, zise Lena, îmi doresc foarte mult să fac asta, dar probabil că nu prea îmi permit. Doar dacă fur bijuteriile mamei mele. Chestie la care m-am gândit.

Leo râse.

– Dar e doar opt dolari pe oră dacă împărțim.

Lena își duse mâna la tâmplă.

– Știi, dar eu nu am bani *deloc*. Sunt pe cont propriu cu școala, și e...

– Ridicol de scumpă, completă Jaclyn. Ai încercat să obții ajutor financiar?

– Nu mă încadram, explică Lena. Părinții mei au bani, dar tatăl meu nu prea... acceptă ideea ca eu să fiu artistă.

Lena ținea de obicei pentru ea informația asta, pentru că îi era rușine cu ei. Însă în seara asta o spuse cu un aer de mândrie.

– Ar trebui să depui dosar pentru o bursă, spuse Leo. Eu asta am făcut.

– Ai primit finanțare completă?

– Plata taxei, școlarizare, tot. Ajută să fii negru, zise el. Mă încadrez cam la toate tipurile de bursă pe care le au.

„Ajută să fii cel mai bun pictor din școală“, se gândi ea.

– Am deja o bursă parțială, explică ea. Depun dosar pentru cea mare pentru la anul. Aflu în august dacă am luat.

– Sunt sigur că o să o iei, zise Leo. Dar pot să te ajut la portofoliu dacă vrei.

Lena roși de încântare.

– Mulțumesc. Nu era sigură că voia să-i arate lui Leo toate desenele alea pe care ea le considerase bune.

– Am nevoie doar de câteva tablouri terminate, înțelege?

Jaclyn se ridică să spele ceștile de ceai.

– Ar trebui să faceți ce făceam noi când eram la școala de artă.

– Ce anume? întrebă Leo cu picioarele în șosete albastru spălăcit așezate pe colțul mesei.

– Obişnuiam să pozăm pe rând. Făceam portrete, figuri, de toate. E gratis şi cinstit. Majoritatea desenelor şi tablourilor de la şcoala de artă sunt cu prietenii mei.

– Nu prea cunosc multă lume în programul de vară, recunosc Lena.

Jaclyn arată spre Leo.

– Vă cunoaşteţi unul pe altul. Voi doi puteţi face asta.

Pe măsură ce Leo devenea încântat de idee, Lena îşi dădu seama de implicaţii. Încetă să mai fie aşa de relaxată.

– Adică eu să pozez pentru Leo şi el să pozeze pentru mine?

Se uitau la ea în aşa fel încât se simţea copilăroasă şi prostută.

Leo începea să pară nerăbdător.

– Putem să ne împărţim cum vrem. Probabil că aş putea să pozez pentru tine sâmbăta, iar tu să pozezi pentru mine duminica. Putem să lucrăm aşa în următoarele săptămâni.

Lena ştia că stătea cu gura căscată de uimire. Încercă să-şi acopere ochii mari cu pleoapele.

– Este bine pentru un artist să şi pozeze. Aşa am auzit, spunea Leo, deşi vocea lui părea departe. Este bine să vezi procesul şi din cealaltă postură. Te face să lucrezi mai bine cu modelele.

Lena îşi simţi capul aprobând.

– Şi ştii că am putea să avem fiecare un nud terminat până la sfârşitul verii.

Lena era singură, prizonieră în mintea ei, cu gândurile mișcându-se încet. Avea de gând să pozeze pentru ea pentru un nud? Simți prăjitura uscată și tare în gât. Va poza pentru el?

– Sau portret, se înecă ea, agitată.

– Poți să faci portret dacă vrei, spuse el, părând că nu înțelege ce voia ea să zică.

Lena chiar nu putea să înghită prăjitura. Stătea acolo, înecând-o. Știa că pudibonderia nu-și avea locul în pregătirea și cariera unui pictor de nuduri, dar totuși.

Încercă din nou să înghită. Poate că tatăl ei avea dreptate până la urmă.

În toiul iernii, am învățat, în sfârșit
că în sufletul meu e o vară continuă.

ALBERT CAMUS

În dimineata următoare, Carmen dezgropă o pereche de pantaloni de un roșu-aprins, pe care nu-i mai purtase de la sfârșitul verii trecute. Atunci se îmbrăcase cu ei când mersese la magazinul Target împreună cu Win să cumpere rechizite pentru facultate. Tot atunci purtase un batic, în stilul do-rag, iar el o sărutase îndelung în parcare.

Doamne, ce departe părea!

Își puse un top negru, sexy și cercei mari de argint. Își dădu pe buze cu un ruj roșu, care știa că îi stă bine. Își lăsă părul lung și creț pe spate, fără să îl mai prindă în coadă, cum făcea de obicei. Se simți o persoană total diferită atunci când ieși din camera de cămin, afară la soare. Dar o persoană cunoscută.

Voia să se îndrepte încet spre holul teatrului. Voia să se înfrâneze, să nu-și facă prea multe speranțe. Șansele să își vadă numele pe listă erau infime, știa asta. Una din șapte în cel mai bun caz, și știa că nu era la fel de pregătită ca ceilalți șase.

Acum două zile se dusesese în biroul lui Judy ca să scape de asta. Acum... ce?

Acum își dorea asta. Stătuse trează toată noaptea, lucrând și gândindu-se, și studiind, și totul culminase cu dorința de a primi rolul.

Când intră în teatru, simți galopul nebun al inimii în piept, atât de puternic că părea să îi scuture întreg corpul. Din unele puncte de vedere, îi fusese mai ușor atunci când nu-și dorea.

Dar se simțea bine dorindu-și. Chiar dacă nu avea să primească tot ce își dorea. Dorința te făcea om, iar ea era fericită să se simtă din nou om.

Scena din holul teatrului i se părea un vis. Parcă toți cei șaptezeci și cinci de învățăcei stăteau acolo. Dar, în loc de zgomot și aglomerație, lui Carmen i se păru că o așteptau pe ea.

Era atât de ciudat că se gândi că imaginația ei o luase razna și se transformase în realitate, însă exact așa i se părea: parcă mulțimea se despărțise pentru ea, făcând o cărare către locul de la panou unde erau expuse listele cu distribuția. Și parcă toți o încurajau să meargă înainte și să se uite la ele. Și, când ajunse în fața lor, i se păru că parcă un personaj și un nume erau mai mari și mai negre decât tot restul.

Perdita, citi ea. Iar alături scria *Carmen Lowell*.

* * *

Nu spusese da, se gândi Lena în timp ce ieșea de la duș în dimineața de după cina din apartamentul

lui Leo. Poate că păruse de acord, însă nu rostise cuvântul *da*.

El ar fi așa dezamăgit dacă ar da înapoi!

Își privi trupul gol în oglinda aburită. Oglinda era prea mică să se vadă în întregime, dar nu conta.

Era pudică. Trebuia să recunoască. Era timidă. Prea timidă. Era grecoaică. Părinții ei erau tradiționaliști. Nu se putea uita nici la ea însăși fără să îi fie rușine.

Încercă să își imagineze cum ar fi dacă Leo ar vedea-o așa. Numai gândul îi puse sângele în mișcare. Cum ar putea ea să facă așa ceva?

Era încordată. Își dorea să nu fie așa de încordată. Care era problema până la urmă? Corpul ei era în regulă. Nu era prea grasă sau cu trăsături diforme. Nu avea celulită, din câte știa. Nu avea păr prin locuri neobișnuite. Sfârcurile ei erau îndreptate corect. Care era marea problemă?

Își dorea să fie mai mult ca Bee. Ea făcea duș la comun la Brown cu băieți pe care nici măcar nu îi știa. Când Lena căscase gura și rămăsese fără glas, Bee o ignorase pur și simplu.

— Nu-i așa mare scofală, spusese ea.

Se gândi iar la Kostos și la episodul cu înotatul în vara când se cunoscuseră. Pentru o fată căreia îi plăcea să se acopere, soarta îi jucase niște feste cam urâte.

Către: Carmabelle

De la: Beezy3

Carma! Am strigat atât de tare când ți-am citit mesajul, încât colega mea de săpături aproape a chemat salvarea.

Sunt atât de mândră de tine!

De la personal tehnic la stea! Nu poți să-ți ascunzi strălucirea aia afurisită, nu-i așa?

Dacă nu vine până marți, își va cumpăra un test de sarcină, își spuse Tibby.

Dacă nu vine până miercuri, atunci își va cumpăra un test de sarcină.

Dacă nu vine până joi.

Sau până vineri.

Tibby stătea în farmacie sâmbăta dimineața. Studia cutia aceea, de parcă era o cobră. Din nefericire, era în spatele tejghelei, într-o vitrină. Nu puteai pur și simplu s-o înhați de pe raft și s-o arunci cu fața în jos pe tejghea. Te obligau s-o ceri. Cum putea s-o ceară? Încercă să pună întrebarea în gând. Îmi puteți da ăăăăăăăăă? Una din acele ccccccccc? Cutia cu mmmmmm?

Dacă nici nu putea gândi întrebarea, atunci cum avea s-o pronunțe cu voce tare?

Cel mai apropiat vânzător era un bărbat cu niște perciuni extravaganti. Nu putea să îl întrebe pe el. O să vină altădată.

Își atinse burta. Degetele ei o pipăiră altfel decât în alte dăți.

Ieși afară. Se uită în sus. Soarele își făcea în continuare datoria de a străluci, fără să fie amenințat de un singur nor. Tibby avea o zi liberă, un cer albastru, dar, totuși, simți ea o stare acută de claustrofobie. Nu avea un loc unde să se ducă, unde să nu mai aibă nici o grijă. Nici măcar în somn nu uita.

Picioarele o purtară înainte și se trezi că ajunsese în parcul Washington Square. Grupuri de prieteni stăteau lângă fântâna principală. Un bărbat și o femeie se sărutau pe o bancă. Tibby se întrebă dacă nu se simțea, de fapt, singură.

Se gândi la prietenele ei. Simți o senzație de moli-ciune în mușchi, care precedă o tristețe apatică.

„Of, fetelor! Am făcut sex! Nu mai sunt virgină! Vă vine să credeți? Am făcut-o. Noi am făcut-o!“

Dar mai era și celălalt aspect al poveștii, inseparabil de primul. Tibby credea în mod natural în ideea că balanța se echilibrează la un moment dat, însă de data asta dăduse cu ea de pământ. Transformase fericirea în agonie, dragostea în ură.

Oare nu așa stăteau lucrurile pe lumea asta? Făceai sex pentru prima oară, iar prezervativul se rupea, lăsându-te cel mai probabil *grrrrrr*.

Cinismul era o armă foarte puternică. Atunci când lucrul rău se întâmpla, măcar îți rămânea plăcerea de a spune că ai avut dreptate. Dar plăcerea aceea era foarte rece azi. Tibby nu voia să aibă dreptate. Pentru prima oară în viața ei, își dorea să se înșele.

— Știi cumva cât e ceasul? o întrebă un bărbat cu o șapcă din catifea reiată.

— N-am idee, răspunse ea.

Ar fi putut să se uite la ceasul de la telefonul mobil, însă n-o făcu.

Nu putea să se așeze pe nicăieri. Trecu din nou pe lângă farmacie.

Chiar trebuia să cumpere un test? Nu putea. Chiar trebuia să afle? Nu putea să facă pe proasta pentru următoarele nouă luni? Cât de departe putea merge cu negarea? Putea fi una din fetele alea care nasc în baie, între un curs și altul.

Merse spre periferie. Traversă Houston Street și se îndreptă spre inima zonei comerciale, care era înțesată de cumpărători. Turiștii se adunau aici pentru presupusul spirit urban, dar nu se găseau decât unul pe celălalt.

Merse până ajunse pe Canal Street și se afundă în Chinatown. Trecu de scara unui restaurant de la etajul doi, unde mâncase odată chestii gelatinoase, înspăimântătoare și delicioase cu Brian și două fete de pe etaj cu ea. Stătuseră în seara aceea la o masă de lângă fereastra enormă, pictată, și se uitaseră cum ninge. Acum erau 37 de grade. În seara aceea se simțise fericită, iar acum se simțea groaznic. Tibby se întoarce din nou spre nord. Pașii o purtară, fără intenție, înapoi spre farmacie. Se opri în fața magazinului. Nu putea să intre și să cumpere chestia aia, însă nici nu putea face altceva. Negarea putea fi foarte periculoasă.

Trecu pe lângă o cerșetoare pentru a treia oară. Băgă mâna în geantă și scoase o bancnotă de cinci dolari. În timp ce femeia cu fața buhăită acceptă banii, mulțumindu-i, Tibby se întreabă ce se întâmplase cu ea. De ce ajunsese în halul acela?

Tibby își coborî capul în pământ și merse mai departe. Probabil că totul începuse cu o sarcină în adolescență.

Peter era la fel de nebun după podeaua de pământ ca și ea. De obicei, Bridget era atrasă de oameni care erau mai sănătoși la cap decât ea, dar în acest caz găsirea unui suflet pereche o afectă foarte mult.

Era duminică. Toți ceilalți se duseseră la plajă. Bridget și Peter rămăseseră în tabără să lucreze la podea.

— Voi doi sunteți nebuni, comentase Alison, înainte de a pleca.

Amândoi dăduseră din cap, afirmativ.

Terminaseră cam două treimi din ea. Curățaseră și descoperiseră o cameră mare și pătrată, o sursă de încântare pentru toți din tabără, și găsiseră două vase intacte absolut superbe, datând din secolul al șaselea, plus bucăți să recompună încă vreo cinci. Până la urmă se dovedise o descoperire majoră, o casă mai prosperă decât își imaginase până și directorul. Alți membri ai echipei lucraseră la pereți, scoțând la iveală bucăți de tencuială și începuturile unor fresce.

— Nu știu ce-o să fac cu viața mea, după ce termin cu asta, spuse Bridget visătoare, cu mâinile în noroi.

— Știu la ce te referi, răspunse Peter.

— O iubesc. O să îmi fie dor de ea. Cred că sensul vieții mele se va pierde.

El dădu din cap. Nu se purta de parcă acest lucru era ciudat. Clipă de clipă, devenea tot mai absorbit, la fel ca și ea.

— Acesta este un mod satisfăcător de a săpa, știi? zise el. Vocea îi suna un pic leneșă în soarele puternic. Nu e întotdeauna așa.

– Sunt răsfățată.

– Ai avut parte de un început cu noroc, fu el de acord.

– Sunt norocoasă, se trezi Bridget spunând.

– Serious?

– Da. În toate felurile, cu excepția celor care contează.

Peter se opri și se lăsă pe spate.

– Cum adică?

Zile întregi se forțase să nu o privească direct, dar acum exact asta făcea.

Bridget își puse palmele pe podeaua de pământ.

– Mama mea a murit când eu eram destul de mică.

Întotdeauna această frază clarifica lucrurile. Știa că era undeva, odată ce o spunea cu voce tare. Era versiunea ei de marcare a teritoriului.

– Îmi pare rău.

– Mda. Mersi.

Faptul că mama ei murise părea să o lege de podeaua de pământ, însă nu-și dădea seama în ce mod.

– De asta nu-ți place să vorbești despre familia ta.

„Nu am o familie despre care să vorbesc“, era cât pe ce să spună, dar apoi își dădu seama că nu era adevărat. Ba avea o familie. Erau toate sub douăzeci de ani și nu erau rude de sânge, însă ele o făceau persoana care era. Reprezentau tot ce era mai bun în ea.

– Am o familie neobișnuită, îi mărturisii ea.

Peter o lăsă un pic singură cu săpatul. Bridget aprecie acest lucru.

– Oamenii aceștia au trăit pe picior mare, cred, îi spuse el, după ce soarele începu să coboare spre asfințit. Își pictau oalele, își pictau pereții, își construiau sanctuare și își spuneau poveștile pe orice suprafață la îndemână.

– Așa făceau, nu? zise ea nostalgică.

Începea să se simtă obosită.

– De asta am ales această specializare, în loc de ceva care să mă țină aproape de casă, cum probabil ar fi trebuit. Acești oameni ne-au lăsat atâtea lucruri pe care să le găsim!

Bridget dădu din cap afirmativ și căscă. Se rezemă de zid pentru a se odihni la umbră. În zilele petrecute afară, soarele îi bronzase pielea și îi deschisese și mai tare părul.

Se gândi la casa ei, unde locuia cât mai puțin posibil. Ce-ar putea să descopere un arheolog despre ea? Despre mama ei? Nu-și spusese ră poveștile pe nicăieri. Ce se întâmplase cu fotografiile lor, lucrurile lor vechi? Unde erau acum? Oare tatăl ei le aruncase?

Se târî înapoi pe coate și pe genunchi spre locul unde își lăsase iubirea, podeaua de pământ. O va lua mai încet. Va face totul să dureze mai mult.

– Hei, ce sunt astea? întrebă ea.

Șterse noroiul și îi dădu bucățile grele de metal lui Peter. Acesta le studie cu atenție.

– Știi ce sunt?

Ea scutură din cap, deși era o întrebare menită să îi câștige timp.

— Cred că sunt greutăți pentru războiul de țesut. Am văzut fotografii cu ele, dar n-am găsit niciodată una. Pare entuziasmat de descoperire. Să înregistrezi locația.

Bridget încuviință. Își șterse mâinile de pantalonii scurți și luă camera foto digitală din buzunar. Scoase un marker să scrie eticheta.

— Știi la ce mă gândesc văzând astea?

— Nu, răspunse ea.

— Îmi dă o idee cu privire la camera asta, la ce a fost. Orientarea ei, departe de unde credem noi că era drumul. Felul de vase pe care le-am găsit. Iar acum astea.

Ea așteaptă răbdătoare. Îl lăsa să se gândească și să vorbească.

— Bănuiesc că a fost *gynaikonitis*. O să vorbim cu David când se întoarce. O să fie încântat de asta.

— Cum i-ai spus?

— Înseamnă alcovul femeilor. Casele mari aveau așa ceva. Bărbaților nu le plăcea să își lase femeile să fie văzute în public și nici chiar în casele lor. De obicei, femeile stăteau într-o parte izolată a casei, unde nu puteau fi văzute.

— De ce? întrebă Bridget.

— De ce? Pentru că... Făcu o pauză să se gândească. Păi pentru că bărbații sunt geloși, cred. Ce alt motiv ar putea să fie?

Peter se uită la ea cu o oarecare franchețe. Poate cu prea multă franchețe.

— Suntem niște creaturi geloase și pline de defecte. Dacă ne uităm în sufletele noastre, asta este ceea ce vedem.

* * *

– Alo?

Exista un motiv pentru care Tibby răspunse la telefon duminica seara, și numai unul: aștepta o supă pe care o comandase și crezuse că portarul sunase să-i spună să coboare s-o ia.

– Alo? Tibby? Ești acolo?

Nu ar fi răspuns la telefon dacă ar fi știut că era Lena.

– Tibby? Eu sunt. Te rog, vorbește cu mine! Ești acolo?

La auzul vocii Lenei, Tibby simți lacrimile reprimite de-atâta timp adunându-i-se sub pleoape. Grijile și nefericirea ieșiră la suprafață. Sus, sus și peste tot. Tibby încercă să țină zgomotele pentru ea. Luă telefonul de la ureche. O lacrimă făcu o pată pe coapsa Pantaloniilor Călători. O pată și încă una. Corpul îi tremura. Un suspin reuși să scape.

– Tibby, sunt aici. Nu mă grăbesc. Pur și simplu spune ceva, ca să știu că ești acolo.

Blândețea Lenei o făcu pe Tibby să își dea frâu liber sentimentelor într-un fel în care asprimea nu ar fi reușit niciodată. Încercă să inspire destul aer cât să spună măcar un cuvânt. Avea nasul înfundat de la plâns. Mâna îi era udă de la șters lacrimile. Chestia care reuși să iasă fu mai mult un bolborosit decât un cuvânt.

– OK, Tibby. E bine. Te aud. Nu trebuie să spui nimic dacă nu vrei.

Tibby dădu din cap și continuă să plângă. Fără nici o legătură, își aminti cum țipase odată la sora ei,

Katherine, pentru că dădea din cap la telefon în loc să spună da.

– O să stau aici o vreme, spuse Lena.

– OK, bolborosi din nou Tibby.

Tibby se gândi la vremea când era în gimnaziu, înainte ca messenger-ul să fie la modă, când stăteau ore întregi la telefon ascultând muzică sau uitându-se împreună la televizor.

Se gândi la nopțile când stătea la telefon cu Carmen când mama ei trebuia să lucreze peste program și lui Carmen i se părea că aude zgomote în apartament. Nu o dată Tibby adormise cu telefonul lângă ea pe pernă.

Tibby se chinui spună ceva fără să pară ciudată.

– Mă tem – că aș putea fi – s-ar putea să fiu... Cuvântul critic se înecă în apă sărată. Nu putea să-l pronunțe.

Lena oftă cu solidaritate. Majoritatea persoanelor, când anticipau o criză, deveneau despotice de curioase, simțind nevoia să cunoască toate detaliile necazului. Tibby aprecie că Lena nu făcea asta.

Lena avu răbdare cât timp plânse. Dură destul de mult timp.

– Lenny, sunt terminată, zise Tibby într-un final. Râse și-și suflă nasul din greșală în același timp. Era terminată, însă, chiar și așa, se simți un pic mai lucidă acum că recunosc.

– Vin, bine?

– Nu trebuie să vii.

– Dar vreau să vin. Mi-e ușor.

– Ești sigură?

– Da.

Tibby suspină.

– Ai nevoie de ceva? întrebă Lena.

Tibby se gândi.

– Ar fi ceva.

– Ce?

Tibby încercă să-și dreagă glasul.

– Crezi c-ai putea s-aduci un test de sarcină?

* * *

– De fapt credeam că o să lucrez la decoruri, spuse Carmen persoanelor adunate acolo din întâmplare să bea cafea cu gheață pe scările teatrului, duminică după-amiază.

– Am auzit că nici măcar nu ai dat probă pentru celelalte două piese, zise Michael Skelley, un tip care locuia cu un etaj mai jos de ea.

Carmen își dădu seama că luase naștere un anumit mit în legătură cu evoluția ei, încerca să-l cultive, dar și să lămurească lucrurile în același timp.

– Doar fiindcă nu credeam că o să dau probă pentru nici una dintre ele. Mă uitam la audiții și Judy m-a chemat să citesc *Perdita*. Cam așa a început totul.

Mulți dădură din cap.

– Și cum e Ian O'Bannon? întrebă Rachel.

Era faimosul actor irlandez din rolul lui Leontes.

Carmen râse.

– Încă îmi fac curaj să vorbesc cu el. La prima repetiție ai fi zis că îl joacă pe Leontes de douăzeci de ani.

Era ciudat ca toți oamenii aceia să se uite la ea după luni de zile în care nimeni nu se uitase la ea. Ei nu știau că ea se lăsa la voia întâmplării în lume, purtată de curent. Poate că nu știau pentru că, în acest moment, nici Carmen nu mai simțea asta.

Acești oameni erau încântați pentru ea. Toți o felicitaseră. Ei nu știau că era pierdută și nemerituoasă.

O singură persoană nu o felicitase și nici nu părea să se bucure pentru ea. Acea singură persoană știa că ea e pierdută și nemerituoasă și, din nefericire, acea persoană se întâmpla să fie prietena ei.

Julia primise un rol în piesa în aer liber. Într-o bucată muzicală numită *Iarna*, chiar la sfârșitul piesei, unde Julia trebuia să se îmbrace ca o bufniță.

Carmen se întrebă dacă Judy se răzbuna într-un fel pe fetele pe care le vedea de prea multe ori pe zi.

Trebuie să ai o memorie foarte bună
să-ți ții minte promisiunile.

FRIEDRICH NIETZSCHE

Tibby plânse în supă când aceasta sosi în sfârșit.
– Mă tem să nu fiu însărcinată, îi zise ea.
Morcovii și mazărea nu răspunseră, dar ea se simți
mai bine că le spusese.

Adormi îmbrăcată. Dimineată se schimbă în pijamale. O așteptă pe Lena în pijamale. Însă apoi deveni așa de nerăbdătoare s-o vadă pe Lena încât așteptă în pijamale pe hol.

Își simți lenjeria umedă. Își dădu seama de asta în treacăt, dar era prea entuziasmată de venirea Lenei ca să se ducă să verifice.

Tibby stătea la ușa de sticlă când Lena apăru de după colț. Tibby ieși pe trotuar și aproape o doborî. Nu era sigură de ce era Lena mai surprinsă, de îmbrățișarea violentă sau de imaginea ei în pijamale pe trotuarul luminos al orașului New York.

Lena o luă de mână când se îndreptară spre lift.

– Poți să aștepți puțin? întrebă Tibby când ajunseră la etajul ei.

– Sigur.

Tibby merse în baie și se întoarse mai puțin de cinci secunde mai târziu.

– Ia ghici? Se simți ea ca și cum tot trupul îi era chinuit.

– Ce?

– Cineva a ajuns aici chiar înaintea ta.

Voia să nu mai zâmbească, însă nu se putea abține.

– Serios?

– Da.

– Atunci înseamnă nu mai ai nevoie de asta, spuse Lena bucuroasă, ridicând o punguță de plastic de la farmacie.

Tibby scoase cutia și o studie. Îi provocase atâta frică la magazin! Acum nu mai era înfricoșătoare.

– Doamne, ce scumpe sunt chestiile astea!

– Crezi că o să mai fie valabilă peste vreo zece, douăzeci de ani? întrebă Lena.

– Păstrează-o tu, zise Tibby, eu nu cred că aș putea.

Se simți brusc atât de obosită, de parcă n-ar mai fi avut nici un os în corp. Căzu pe pat.

– Deci, începu Lena.

Doar nu se aștepta să se abțină o veșnicie.

– Ești gata să povestești?

Tibby era gata. Rămase pe pat, iar Lena se așeză pe scaunul de lângă fereastră. Tibby vorbi și Lena-și scoase caietul de schițe și desenă picioarele goale ale lui Tibby în timp ce asculta. Tibby se bucura de fiecare crampă cu plăcerea unui surfer după uragan.

Ce ușurare! „O să-mi amintesc sentimentul ăsta, promise ea, chiar o să mi-l amintesc. N-o să mai iau niciodată ceva de-a gata.“

* * *

Joi, Nora începu o nouă lună de pozat. Traseră la sorț pentru locuri, iar Lena îl primi pe al treilea. Se apropie. Se îngrijoră pe tot parcursul tragerii că un alt student o să-i invadeze spațiul. Se simți ca o broască-bou, umflându-se să pară cât putea de mare și de periculoasă când se apropia vreun coleg.

Leo trase ultimul, locul paisprezece. Se așeză, spre uimirea Lenei, pe un taburet jos, chiar la genunchii Lenei. La început, crezu că glumește. Ar fi fost furioasă dacă era vorba de altcineva, dar, când începu ora, el se dădu din fața nudului, iar ea fu șocată.

Lena putea vedea modelul fără nici o problemă. Însă putea vedea de asemenea și tot spatele lui Leo, și mâinile, și pânza. Putea să-l vadă cum lucrează. Oare avea el idee cât de mult își dorise asta? Cât de multe știa că poate învăța de la el?

La început, îl privi fără suflare. Și când începu și ea să picteze, extrase atâta intensitate din lucrul lui, încât se simți ca și cum mințile lor erau conectate printr-un cablu, iar ea descărca energie de la el.

Da, era intolerantă cu munca ei veche și cu standardele ei vechi. Era plină de autocritică. Dar nu era pesimistă. Atunci nu cunoscuse posibilitățile. Acum le vedea fix în fața ei.

Lucrură și în pauze, și ea, și Leo. Pe la patru, pe Lena o dorea brațul și picioarele îi erau amortite, însă nu-i păsa. Ritmul vieții ei, când picta, era marcat de progrese, iar azi avusese mai multe decât într-un an întreg de școală.

Ea și Leo își strânseseră lucrurile în liniște și ieșiră împreună. Era greu să iasă din acea stare. Nu găsea cuvintele pentru a-și exprima entuziasmul, recunoștința, încântarea. Era ca un dulap burdușit prea mult. Dacă scoteai un singur lucru, cădea totul din el.

Leo părea că știe cum se simte. Îi puse o mână pe umăr în semn de la revedere.

– Ne vedem sâmbătă, spuse el.

În seara aceea, în pat, Lena își simți capul și corpul dureros de pline. Nu prea știa sub ce categorie să depoziteze acele sentimentele care o umpleau.

Era dorință. Poate dragoste. Sau pasiune. Era încântarea că trecuse de un obstacol. Vizita spiritului artei. Cum mergeau lucrurile astea împreună, habar nu avea.

În rarele nopți pline de dor (pe cât de dureroase, pe atât de dulci) își permitea să adoarmă cu gânduri de dragoste către Kostos: ce făcuseră, ce își imagina că ar fi făcut, ce își imagina că ar face dacă ar mai avea vreodată șansa să fie împreună, oricât de imposibil ar fi.

În seara asta lăsă imaginile de dragoste să curgă. Numai că în seara asta se gândi la Leo.

* * *

Bridget era în laborator, făcând niște înregistrări fugitive și punând la punct hârtiile. Timbrase și trimisese

o scrisoare Gretei, și acum aștepta să îi vină rândul la calculator. Nu-și mai verificase mail-ul de patru zile. Eric probabil că se întreba ce se întâmplă cu ea.

Lăsase să treacă părți mari de zi, zile întregi, fără să se gândească la el. Cum de putuse face așa ceva? Bine, fusese, desigur, ocupată cu podeaua. Dar ce o îngrijora cel mai tare era faptul că în preajma lui Peter uita total de Eric. Nu era bine.

Aproape din ziua în care Eric plecase în Mexic, Bridget nu reușise să-și imagineze chipul lui. Era ciudat. Putea oarecum să-i vadă conturul capului, forma părului, dar mijlocul era în ceață. Oare de ce? Își putea imagina oameni de care nu îi păsa. Și-l putea imagina cu ușurință pe casierul rotofei de la școală. Și-o putea imagina pe sora mai mare a colegei ei de cameră, Aisha, care venise în vizită o singură dată. De ce nu și-l putea imagina pe propriul iubit? De ce nu-l putea păstra pe Eric în minte când nu era cu ea? În mintea ei știa că-l iubea, dar nu reușea să o și *simtă* chiar acum.

De ce nu reușea? De ce nu putea reconstitui sentimente care erau atât de puternice în prezența lui?

Pentru că nu era în prezența lui.

Oare era ceva în neregulă cu inima ei? Oare nu mai funcționa? Oare nimic nu o atingea?

Se gândi la Peter și-și simți inima bătând mai tare. Nu, mergea. Chiar mergea prea bine.

Era însă o inimă limitată, își dădu ea seama, o inimă precisă, care părea să bată doar la timpul prezent. Ca aerul din deșert, care nu putea să mențină

căldura fără prezența soarelui. Ca un stăvilar, care funcționa într-un singur sens – înainte, nu și înapoi.

Oare ce să-i scrie lui Eric? Oare ce să-i spună? Oare va simți că tonul ei era forțat și evaziv? Oare era gelos? Oare avea el vreun defect?

Un tip pe nume Martin ieși din birou, iar ea se ridică să intre.

– Nu te obosi, spuse el. A căzut rețeaua.

– Deci nu merge internetul? întrebă ea.

El dădu din cap că nu.

Se simți vinovată, dar mai degrabă fericită că avea o scuză decât tristă că avea o problemă. Se întâlni cu Peter în drum spre ieșire.

– Rețeaua e tot căzută? se interesă el.

Ea dădu din cap.

– Nici nu știam.

– De azi-dimineață, zise el. Mă tem că n-avem semnal.

În drum spre laborator trecu pe la secțiunea mortuară.

– Ce mai face prietena mea Clytemnestra? îl întrebă ea pe biologul principal, Anton.

Lui Anton părea să-i placă vizitele pe fugă ale lui Bridget.

– O avem pe toată. Facem mari progrese.

– Cum ar fi?

– De exemplu, am aflat câți ani avea, ce mânca, cum a murit.

– Serios? Și cum a murit?

— Când naștea.

Bridget se schimbă la față.

— Poți să îți dai seama de asta?

— Nu cu exactitate. Dar aproape sigur.

Ea dădu din cap.

— Câți ani avea?

— Probabil că în jur de nouăsprezece sau douăzeci.

Pasul lui Bridget era mai greu acum când ieșea din laborator decât atunci când intrase. Se trezi întrebându-se dacă bebelușul Clytemnestrei supraviețuise. Dacă aveau să găsească și un schelet micuț? Oare aveau s-o cheme pe neînfricata Bridget pentru asta?

Bridget înclină capul când trecu pe lângă morminte. Clytemnestra avea mii și mii de ani, dar lui Bridget îi trecu prin minte că va avea mereu nouăsprezece sau douăzeci.

Oh, Doamne, Bridget!

Am o groază de chestii să-ți povestesc. Cred că email-urile de la tine nu prea străbat până aici. Nu pot să scriu în scrisoarea asta, dar sună-mă curând, da?

Distrează-te cu Pantaloni și nu face nimic din ce n-aș face eu. Ceea ce cu siguranță ar trebui să-ți limiteze opțiunile. Însă asta ar putea include o chestie la care poate nu te-ai GÂNDI că ai putea s-o faci, dar pe care s-ar putea să fi fost capabilă s-o faci sau chiar s-o fi făcut. Ghici, ghici.

Oare tocmai am scris propoziția aia?

(Cu drag,
Tibby.

— Poate nu weekendul ăsta, se trezi Tibby spunându-i lui Brian la telefon.

— Aș putea veni doar duminică.

— Lucrez duminică. Și, în plus, trebuie să mă pregătesc pentru că încep școala luni.

— Of! Corect.

Îl auzea pe Brian plimbându-se prin cameră. Cu-noștea zgomotul pantofilor lui, scârțâiala podelei și proporția exactă de covor și de parchet.

— Aș putea să vin miercuri pentru o noapte, sugeră el.

De ce nu-și dădea Brian seama că ar trebui s-o lase mai moale o vreme? De ce era așa de încăpățânat?

— La mijlocul săptămânii nu e bine, hotărî ea. Dacă el avea de gând să fie încăpățânat, ea nu avea să se deranjeze cu scuze complicate.

— Săptămâna viitoare atunci.

— Poate.

Îl auzi mergând.

— Tibby?

— Da?

— Chestia pentru care eram tare îngrijorați...

Voia ca ea să-l întrerupă, să completeze fraza, dar ea nu făcu asta.

— Ai spus mai înainte că... nu mai ești... îngrijorată?

— Nu. Ți-am spus. Cred că este în regulă.

Fusese atât de bucuroasă când aflase asta duminică! Oare de ce nu împărțea bucuria cu el? Era zgârcită cu veștile rele, însă și mai zgârcită cu cele bune.

Închise telefonul și se așeză pe podea, meditănd. Oare de ce o enerva atât de tare? Ciclul era în toi; nu-i mai era frică de sarcină. Nici o greșeală, nici o consecință. (Sau cum era vorba aia?) Oare de ce nu reușea să fie fericită din nou? Credea că o singură pată roșie pe lenjeria ei o să facă totul să intre în normal, dar nu se întâmplă așa. De ce oare?

Era ca și cum ceva dinăuntru lui Tibby o luase pe un drum greșit.

Nesiguranța din vocea lui, de câte ori o sunase, dorința lui disperată de a se liniști. Oare de ce o deranjau așa de mult toate astea?

În mod ciudat, întrebarea pe care avea de gând s-o pună fusese subminată de alta, mai profundă pe care nu intenționase s-o pună: de ce nu o deranjaseră toate astea și înainte?

* * *

Leo veni, așa cum face un model bun, la fix ora hotărâtă, adică la nouă.

Lena deschise ușa camerei ei mici de cămin și-l pofti înăuntru. Stătuse în pat în camera ei liniștită timp de douăzeci de minute, cu mâinile transpirate și mintea în ceață.

Nu-și putea ascunde emoția. Nu avea nici un rost să o facă.

— Ești gata? întrebă el.

Oare vocea lui era ceva mai înaltă decât de obicei?

— Cred că da, ciripi ea. Arată spre șevaletul ei franțuzesc, pe care era fixată pânza ei de patruzeci și cinci pe cincizeci de centimetri, proaspăt dată cu ipsos. Paleta era gata. Culorile erau amestecate.

Cu el înăuntru, camera era aproape comic de mică. Oare cum avea să se desfășoare totul? Cum putea să se ducă destul de departe ca să-i vadă mai mult de șase centimetri din cutia toracică? Nu se gândise bine la asta. (Nici măcar nu reușea să se gândească la asta.)

— Să mă așez... pe pat? întrebă el. Nici el nu era sigur. Nesiguranța lui îi provoca și groază, și ușor ceva mai multă siguranță. Cineva trebuia să ia inițiativa.

— M-am gândit... da. Doar că...

— Da, nu prea poți...

— Da, e destul de aproape.

— Ce-ar fi dac-aș...

Încercă să stea pe pat în câteva feluri diferite, cu hainele pe el, slavă Domnului. De fiecare dată Lena se trezi holbându-se fix, și de aproape, între picioarele lui.

Undeva în adâncul ei, Lena știa că era o situație amuzantă, dar fiind atât de panicată, nu îi venea să râdă, cum nu i-ar fi venit dacă ar fi fost într-un avion care se prăbușea.

Leo părea că își dea seama de asta. Se ridică.

— Ce-ar fi dacă aş sta în fund? sugeră el.

Încercă niște poziții așa.

Lena se dădu cât mai în spate. Mută dulapul cu ajutorul lui și se așeză cu spatele lipit de perete. Dădu din cap.

– Cred că o să meargă numai dacă facem o gaură în perete și te pictez din camera Danei Trower.

Leo ridică din umeri.

– S-ar putea ca Dana să nu fie de acord.

Oare era prea devreme să se dea bătuți? Făcuseră tot ce era cu putință. Poate că ar face mai bine să meargă să bea iar cafea cu gheață.

– Cred că știu soluția, zise el.

Cafea cu gheață? Lena își dresе glasul.

– Care?

– Reducerea dimensiunilor.

– Da?

Târî patul la marginea camerei.

– Îți arăt cum.

Mută șevaletul ei în colț. Apoi se așeză pe pat cu capul mai aproape de ea și cu picioarele mai departe.

Ea se duse la șevalet și se uită la el, întins acolo. Era un unghi ciudat. Va trebui să-i picteze umărul și capul foarte mari, iar picioarele foarte mici. Umărul lui era ca imensa Groenlanda în una din hărțile acelea ale lumii, iar picioarele îi erau departe, jos, mici, precum Capul Bunei Speranțe. Totuși, zonele lui intime erau mai puțin vizibile în această poziție. Cum ar fi, de exemplu, Ecuatorul.

Mai bine de-atât nu se putea.

– Cred că e bine așa, spuse ea.

– OK. Bine.

– OK.

– OK, deci eu o să...

– OK.

Se uită în jos la vopsele cu obrajii în flăcări. Se comporta ca un copil. Ce-ar spune Bee s-o vadă?

Leo se ridică și-și scoase tricoul. Ea era tot cu capul în jos.

– Nu am mai făcut asta până acum. E oarecum ciudat.

Lena nu reușea să emită nici un sunet.

– Pare așa banal pentru modelele de la atelier, înțelegi?

Ea dădu din cap, cu privirea încă fixată pe roșul ei cadmiu.

– Vreau să zic, e doar pozat. Este pentru pictură. Vorbea în timp ce-și descheia și își dezbrăca blugii.

– Da, încercă ea să spună, dar nu prea îi ieși.

Oare chiar avea de gând să-și scoată chiloții? La naiba! Se purta ca un copil.

– Hei, nu-i ca și cum s-ar întâmpla și altceva aici. Vocea îi păli de nesiguranță. Își scoase chiloții și, în mai puțin de o secundă, era întins în pat.

Cum putea să se uite? Cum putea să se concentreze la pictat?

El nu credea că se mai întâmplă și altceva aici? Ea credea că se întâmplă ceva aici!

Fața îi transpira. Mâinile îi transpirau și îi tremurau. Încercă să țină pensula. Dacă ar fi ridicat pensula, Leo ar fi văzut cât de tare îi tremura mâna.

Leo spusese că nu se mai întâmpla nimic altceva. Hei! Ce voia să însemne asta?

– Totu-i gata, zise el. Poți să cronometrezi cât pozez?

Nu. Nu putea. Nu putea face nimic. Nici nu-și putea mișca globii oculari în orbite.

– Te simți bine? întrebă el. Lena observă că vocea lui era de fapt destul de dulce.

Încercă să se miște.

– Sunt grecoaică, spuse ea într-un final. Scuza ei. Pentru usturoi, pentru jenă.

– Ah! Se simțea înțelegere în felul în care o spusese. Poți să încerci să mă vezi ca pe un model obișnuit la oră?

Lena își ridică încet privirea. Umărul lui, fața lui. Fața îi era roșie ca a ei, deși nu transpira la fel de tare. Ochii li se întâlneau pentru o clipă, fără voia ei.

Nu credea că se mai întâmpla ceva aici?

Nu așa se simțea când poza Nora. Nu așa se simțea când poza Martin. Nici pe departe.

Își ținea ochii ridicați de indignare, deși pupilele nu erau fixate pe nimic. Își strânse degetele în jurul pensulei și o îndreptă spre pânză. Nu era o tehnică bună. Făcu niște mișcări stângace.

Fiind prea agitată să se uite la pânză, se uită la el. Ardea ca o tigaie pe foc. Se uită la corpul lui, la pielea aurie. O, Doamne! Văzu ce era acolo jos. Cum putea să nu vadă? Nu era Ecuatorul. Era mai degrabă Brazilia.

Se uită repede în altă parte. Se întâmpla și altceva acolo.

Lăsă pensula pe paletă.

– Hai să luăm o pauză, propuse el.

Și dacă orb pe orb va călăuzi,
amândoi vor cădea în groapă.

MATEI 15 14

Vai, păi atunci
Ai fi atât de slab, că vântul iernii
De colo-colo te-ar sufla. Iar ție,
Aș vrea să-ți dau, frumosul meu prieten,
Flori de Pier, așa cum se cuvine
La vârsta ta.¹

Carmen își ridică privirea și își trase sufletul.
În ciuda faptului că Polixenes era jucat de un actor
pe care Carmen îl văzuse în cel puțin patru filme, se-
măna incredibil de bine cu unchiul ei, Hal. Așa cum
stătea acolo, în fața lui, încercă să își imagineze că era
chiar unchiul ei Hal, pentru că altfel s-ar fi simțit prea
emoționată. Acesta îi făcu semn din cap să continue.

Și vouă, ce purtați
Pe ramuri feciorelnice un mugur,

¹ *Poveste de iarnă*, actul 4 scena 4, traducere de Dan Grigorescu,
Shakespeare. Opere Complete, Editura Univers, 1990

O, Prosepina, florile acelea
Pe care-nspăimântată, le-ai pierdut
Din carul Iadului!

Acum i se adresa lui Florizel, presupusul obiect al intereselor ei amoroase. Acesta era cu cel puțin zece ani mai mare decât ea, purta un strat gros de machiaj și părea în mod sincer mai interesat de Polixenes.

Carmen se simți ușurată când luară, în sfârșit, o pauză. Acum repetau aproape zece ore pe zi, iar în restul timpului făceau probe la costume.

Îl văzu pe Leontes în locul de unde acesta observa, de la marginea scenei, și, emoționată, încercă să-l ocolească de departe. Era atât de magnific, încât nu-și adunase până acum curajul să îi spună vreun cuvânt care să nu fie al Perditei.

Ocolul nu îi reuși. Acesta se uita direct la ea.

— Carmen, ai fost absolut încântătoare, îi zise el în timp ce ea se grăbea spre ieșire, ca un pui de broască țestoasă care se grăbește către mare.

— Mulțumesc, răspunse ea cu voce pierdută, transpirând din toți porii.

Dar afară nu-și mai putu ascunde bucuria. „Încântătoare, spusese el. Absolut încântătoare.“

„Absolut încântătoare.“ Asta spusese. Carmen râse de una singură. Subsuorile tricoului ei erau transpirate într-un hal care nu era deloc încântător.

Era uimitor pentru ea. Chiar era. Niciodată în viața ei nu simțise că ar fi talentată în mod natural la

ceva. În trecut simțise că parcă ar fi muncit, dorit, cerșit, pretins sau furat tot ceea ce obținuse vreodată.

Era bună la matematică pentru că petrecea de două ori mai multe ore învățând decât ceilalți. Luase note bune la bacalaureat pentru că studiasse liste de cuvinte și făcuse teste în fiecare săptămână, timp de doi ani. Luase zece la fizică pentru că stătea lângă Brian Jervis, un stângaci super inteligent care nu-și acoperea niciodată teza.

Și iat-o acum, reușind, cu foarte puțin efort perceptibil, să fie absolut încântătoare.

Ce bucurie! Ce încântare!

Prințul Mamillius ieși pe ușa laterală. Când o văzu se așeză lângă ea. Carmen nu-și amintea numele lui adevărat. Deși din punct de vedere tehnic era fratele ei în piesă, murise înainte ca ea să se nască, așa că nu jucau deloc împreună.

— Cum merge? o întrebă el.

Când făcea pe prințul, vorbea într-o engleză shakespeariană impecabilă, dar, când nu era prinț, vorbea cu accent de New Jersey, și acest lucru o amuza pe Carmen.

— Bine, răspunse ea.

Avea un tatuaj cu un viezure pe gleznă. Era chiar drăguț.

— Frumoase flori! zise el.

Carmen își duse mâna la ureche. Andrew Kerr îi ceruse să poarte flori în păr în timpul scenei de dragoste ca să se pregătească pentru costumul mai elaborat al Florei.

— O!

Se simți prost, dar apoi hotărî că n-avea de ce să se simtă așa.

El se aplecă foarte aproape de ea și le mirosi.

— Mmm!

Carmen îi simțea respirația în părul ei.

— Pot să îți aduc niște limonadă? întrebă el, ridicându-se în picioare. Era un tip cam agitat.

Se gândi să refuze, însă acceptă până la urmă.

— Mi-ar face plăcere.

Îi făcu cu ochiul înainte să se întoarcă și să plece. Carmen își dădu seama încetul cu încetul că Prințul Mamillius, propriul frate, tocmai flirtase cu ea.

* * *

Trei ore mai târziu, Lena improșcase vopsea în valoare de câțiva dolari pe o pânză foarte bună. Își irosise și timpul ei, și pe al lui Leo. Tabloul ei nu era deloc un tablou. Sora ei, Effie, ar fi făcut unul mai bun.

Pentru a treia oră la rând, obrajii Lenei erau în flăcări. Nici gând să-l lase să se uite la așa-zisul ei tablou.

— Hai s-o lăsăm baltă pe ziua de azi, spuse ea, înfrântă.

— Ești sigură? Nu părea să se opună.

— Mda.

Și el se simțea cam nelalocul lui.

— Îmi pare rău că nu sunt un model mai bun.

— Nu, nu, tu ești bine. Doar că...

Își spălă pensulele în baie, în timp ce el se îmbrăca. Când se întoarse, se așezară unul lângă altul pe pat.

— N-a mers chiar așa bine pe cât aş fi sperat, zise el.

Lena respiră ușurată. Că era îmbrăcat. Că ea nu încerca să țină o pensulă în mână.

— E vina mea, spuse ea.

— Nu, nu e.

Tăcură amândoi o vreme.

— Ești virgină? o întrebă el.

Lena se uită la el surprinsă.

— Scuze. E o întrebare intimă, știu. Nu răspunde dacă nu vrei.

La început, nu vru să răspundă. Însă fața lui era blândă. Se uita la ea întrebător. Era și el cam zăpăcit, dar era o zăpăceală frumoasă.

— E în regulă. Doamne! E așa de evident?

— Nu. Și oricum, nu e ceva de care să îți pară rău.

Își puse mâna peste a ei. Nu o ținea efectiv de mână, doar stătea așa.

După ce Leo plecă, Lena se aruncă pe pat cu un sentiment de extenuare și nu se mișcă timp de o oră. Undeva, într-un colț al creierului ei, se ivi ideea că, în toată povestea asta cu pozatul reciproc, astăzi fusese partea mai ușoară.

* * *

Bridget își petrecuse toată ziua de sâmbătă vizitând Halicarnas, acum un oraș pe nume Bodrum. În camionetă, aproape că îi venise rău citind cărțile pe care i le împrumutase Peter, acumulând informații despre istoria grecilor, de la primele lor așezări din Asia Minor și până la invazia persilor care aproape că le-a distrus.

Odată ajunsă în interiorul ruinelor, analizase fiecare coloană, fiecare cărare, fiecare treaptă din amfiteatrul antic. Îi plăcuse la nebunie, dar se bucură să se întoarcă în tabără, unde o aștepta un pachet de la Tibby, conținând Pantalonii Călători, și podeaua ei dragă.

Acum stătea pe podea îmbrăcată cu Pantalonii, bucuroasă că aceștia vor prelua pentru totdeauna câteva particule din pământul acesta vechi. Savură momentele împreună cu ei și cu podeaua. Și cu Peter, de asemenea. Faptul că erau doar ea și Peter și că rețeaua încă nu funcționa o făceau să se simtă mult mai izolată de lumea obișnuită.

Mai erau doar câțiva metri de curățat. Amândoi lucrau mai încet acum.

— Ce oră e? întrebă el.

Soarele apusese cu ore în urmă, iar ei petrecuseră o bucată de timp în liniște și meditație, săpând și sortând.

— Nu știi. Vrei să aflu?

El dădu din cap că da. Bridget se ridică în picioare.

— Hei, îmi plac pantalonii tăi, spuse el.

Era stilul lui să observe. Ea se duse mai aproape de el, în lumină. Ca să îi poată vedea.

— Aceștia aparțin familiei neobișnuite de care ți-am vorbit.

Peter dădu din cap, studiind câteva din desenele și inscripțiile de pe fața blugilor. Apoi o apucă de o gaică și o întoarse ca să se uite la restul.

„Te uiți la Pantalonii mei“, îi spuse ea în gând, deși bănuia că se uita mai degrabă la formele ei de dedesubt.

Jenată, Bridget se cățără afară din cameră pe scara improvizată de lemn și se duse către grupul care petrecuse pe deal și acum cobora.

– Știe cineva cât e ceasul?

Darius avea un ceas.

– Douăsprezece patruzeci, îi zise el.

Se înapoie în cameră și îi spuse lui Peter.

– Ghici ce?

– Ce?

– Am împlinit treizeci de ani.

– Chiar acum?

– Acum patruzeci de minute.

– Fugi de-aici! La mulți ani! E tare de tot!

– Mersi.

Peter se rezemă de perete. Se șterse pe mâni de praf. Deodată, păru suspicios.

– Te omor dacă spui cuiva.

– Cred că asta ar fi o exagerare.

El râse.

– Ai dreptate. Dar nu le spune, bine?

– Bine.

Părea prea natural faptul că el își împărțea secretele cu ea. Îi studie fața. Nu i se părea de treizeci de ani, acum că îl cunoștea.

– Păi, trebuie să ai un tort sau ceva, nu?

– Cred că mă descurc și fără. Am o teamă din copilărie să nu mi se cânte la mulți ani de către străini.

– Interesant.

— Mda. Mă rog, mă bucur să împlinesc treizeci de ani numai cu podeaua. Se opri și se uită la ea. Și cu tine.

Bridget încercă să se relaxeze, dar fața i se îmbujoră.

— Mersi, mă simt onorată.

Își simți dispoziția oscilând între proastă și bună.

Nu știa exact cum să-i interpreteze cuvintele.

— Și eu, răspunse el.

Nu trebuiau să pretindă că nu deveniseră apropiați în aceste săptămâni. Era imposibil de negat. Deodată îi veni o idee.

— Bine, atunci. Așteaptă puțin.

Zona de bucătărie din cortul cel mare era goală, dar găsi o lanternă și, cu ajutorul acesteia, o jumătate de tavă de baclava, o lumânare decorativă și o sticlă de vin. Găsi chibrituri și două cești de plastic și se întoarse cu toate la Peter.

Se așeză în fața lui pe podeaua netedă și turnă două cești de vin. Aprinse lumânarea și o așeză lângă baclava.

— Nu cred că vrei să îți cânt, zise ea. Dar la mulți ani, prietene!

O spusese la modul cel mai serios. Era o chestie importantă, o zi importantă. Se uită la podea în timp ce Peter suflă în lumânare și își puse o dorință.

Pentru că era prietenul ei și se simțea singura responsabilă să îl aducă într-un nou deceniu de viață, își ciocni ceașca de a lui și în același timp se aplecă spre el. Nu era sigură ce intenționase. Poate că se gândise să îl îmbrățișeze sau să-l pupe pe obraz, așa cum făcea cu multă lume.

Dar el interpretează greșit apropierea ei sau poate că ea o făcu. Obrazul ei se lipi de obrazul lui, apoi gura ei se lipi de obrazul lui. Iar apoi el se întoarse, poate ca să se apropie sau să se îndepărteze, nu își dădu seama. Oricum, efectul a fost că, din greșeală sau intenționat, gura ei o atinse pe-a lui.

Prima atingere a fost prostească și ciudată. A doua a fost cu siguranță intenționată. Bridget se simți atrasă de căldura și mirosul lui. Îi atinse fața, lucru pe care nu-l faci cu multă lume. Îl sărută intenționat și simți mâna lui pe ceafa ei, cu bună intenție.

— Acesta a fost un sărut de la mulți ani, spuse ea, forțându-se să se îndepărteze.

Era amețită. Nu era în toate mințile. Trebuia să păstreze în minte un dram de luciditate. Oare și el avea nevoie de asta?

Peter se ridică repede, iar ea îl urmă.

— Vrei să facem o plimbare? o întrebă el.

Amândoi aveau nevoie de asta. O plimbare, puțin aer proaspăt.

Merseră spre mare, până în vârful dealului și apoi spre o pășune de iarbă moale de vară, uscată, sub cerul plin de milioane de stele.

Bridget simți nevoia să fugă până la apă, să sară în ea și să înoate până la alt țărm. Simți nevoia să îl sărute pe Peter din nou, să se arunce în brațele lui și să își îngroape fața în gâtul lui.

Încă mai purta un maieu alb și murdar cu care se îmbrăcase de dimineață. Poate că îi era frig, dar nu simțea nimic.

Peter o luă de mână și le puse pe amândouă pe coapsa lui.

– Bee.

– Da.

– Trebuie să mărturisesc o dependență monstruoasă de tine.

O zise încet și cumva precaut.

– Speram să nu se ajungă la asta, dar mai sper și că mă va ajuta dacă o spun cu voce tare.

Bridget își sprijini obrazul în palmă și se uită la el.

– Am și eu felul ăsta de dependență, recunosc eu ea.

– De podea.

– De podea. De tine.

– De mine?

– De tine.

Într-adevăr se simțea bine s-o spună. „Dar o va ajuta oare?”

– N-ar trebui să fiu fericit să aud asta, zise el, părând să-și sfideze cuvintele pe măsură ce le rostea.

– Nu. Și nici eu n-ar trebui.

Își simți părul fluturând în briza ușoară, gâdilându-i brațul lui Peter, vrăjindu-l. Nu era sigură că mai voia vrajă acum.

– E foarte complicat... începu el încet, oftând și vorbind cu grijă, să nu simt că mă îndrăgostesc de tine acum. E un sentiment atât de puternic și de plăcut să te am aici cu mine, în felul acesta. Uitându-mă la tine, mi-e greu să îmi aduc aminte de motivele pentru care n-ar trebui.

– Vrei să vorbești despre ele?

Pentru un moment, Peter păru cu adevărat nefericit.

– Nu.

Bridget se uită la el cumva provocatoare.

– Atunci ce vrei să faci?

Fericirea nesăbuită se strecura înapoi. Peter nu se putea abține. Era exact ca ea. Nu putea să se înfrâneze.

– Chiar vrei să știi?

Bridget dădu din cap că da, știind că n-ar trebui. N-ar fi trebuit să întrebe. N-ar trebui să vrea să știe.

– Uite ce vreau eu să fac. Vreau să te trag deasupra mea și să ne dăm de-a dura pe dealul ăsta. Apoi vreau să te dezbrac și să îți sărut fiecare părticică de corp. Apoi vreau să fac dragoste în cel mai pasional mod, chiar acolo pe iarbă.

Arată spre un loc aproape de poalele dealului.

– Iar apoi vreau să adorm ținându-te în brațe. Iar apoi vreau să mă trezesc la răsăritul soarelui și s-o iau de la început.

Bridget închise ochii timp de un minut. Se avântau în ape tulburi acum. Cum putea ea să nu-și imagineze, să nu simtă și să nu-și dorească să facă ce spusese el, în felul în care o spusese?

– Și ce o să faci? întrebă ea, cu vocea pierdută, ca o șoaptă.

Aproape că vedea cele două forțe luptându-se în capul lui. Nu era sigură care parte câștiga și nici măcar care parte își dorea ea să câștige.

Un val de tristețe i se puse pe ochi, dându-i un indiciu.

— O să ne sărutăm pentru că e aniversarea mea de treizeci de ani și este dorința pe care mi-am pus-o. Apoi o să te conduc la cort și o să îți urez noapte bună.

— Bine, încuviință ea, fericită și tristă în același timp.

Și o sărută. O întinse pe iarbă și o sărută cu pasiune. Palmele lui urcară pe sub tricou și se lipiră de spatele ei gol. Ea simți cât de puternică era dorința lui și acest lucru o ameți.

Bridget se ridică înainte să fie luați de val și să meargă mai departe, cum și-ar fi dorit el.

Se ținură de mână tot drumul spre tabără. O sărută pe obraz la intrarea în cort.

— Mai bine te duci la culcare, înainte ca lucrurile s-o ia razna, îi șopti el la ureche. Știi tu, razna în felul de-a dura pe deal.

Ea dădu din cap, în obrazul lui.

— La mulți ani, domnule, îi ură din colțul gurii, de parcă ar fi fost Mae West.

Se întinse în patul ei de metal amărât, învăluită într-un nor de dorință. Dar chiar și în norul acesta, simți o senzație puternică, un sentiment de disconfort care se năștea în ea.

Rezistaseră în noaptea asta, dar ce se va întâmpla noaptea următoare, în cea de după?

Îl gustase acum. Îi simțise corpul. Își spusese lucruri care nu se pot uita sau retrage. Toate granițele normale dintre ei erau acum în ruine. Ce îi mai putea ține despărțiți acum? Îi fu teamă că amândoi văzuseră locul de unde s-ar fi putut întoarce înapoi și, cu bună știință, trecuseră pe lângă el.

Experiența este cel mai dur
profesor, pentru că îți dă mai
întâi testul și apoi lecția.

VERNON LAW

Leo păru surprins s-o vadă pe Lena la ușa
mansardei lui duminică dimineată. Și ea
era surprinsă că era acolo.

- Nu eram sigur c-ai să vii, spuse el.
- Nici eu nu eram sigură.
- Mă bucur că ai venit, adăugă el. Chiar părea fericit, dar și nesigur. Se uita la ea cu alți ochi.
- Am emoții, zise ea cu sinceritate. Dar promisiunea e promisiune.

Ochii lui arătau diferit privind-o pe ea. Nu putea spune de ce.

- Ești prea corectă. Dar nu trebuie s-o faci.
- Lena zâmbi, agitată.
- Mulțumesc.
 - Vrei o ceașcă de cafea?
 - Sigur. Se gândi la starea în care se afla sistemul ei nervos. Poate ar fi mai bine ceai, mormăi ea, urmându-l în bucătărie.

El puse ibricul pe aragaz și se așază. Aurora bo-reală – lumina artiștilor – se răsfrângea asupra lor prin ferestrele înalte.

– Unde-i mama ta? întrebă Lena.

– S-a oferit voluntar toată ziua la biserica de care aparținem. M-am gândit că un pic de intimitate ar ușura lucrurile.

Ea dădu din cap.

– Dar înțeleg dacă nu vrei.

– OK.

Lena stătu și se gândi.

Leo se uită la ea, cu cotul pe masă și cu bărbia în mână. Zâmbi când o văzu că se uită la el cum se uită la ea. Ea îi zâmbi la rîndul ei.

Se gândea să-și bea ceaiul și să plece acasă. Se gândea să rămână, să-și dea jos hainele și să-l lase pe Leo s-o picteze. A doua alternativă nu părea posibilă, dar într-un fel ciudat, nici prima. Avea sentimentul bizar că o să cadă de pe marginea unei prăpăstii într-un teritoriu necunoscut. Deja își lăsase mintea să colinde în voie. Erau mai multe posibilități acum. Nu era suficient să se întoarcă și să uite. Nu era genul care uită.

– Cred c-ar trebui să încercăm, propuse ea.

– Așa crezi?

– Tu ce crezi?

– Și eu cred la fel.

– Atunci hai s-o facem.

– Dacă nu te simți bine ne oprim.

Ea se chinui să râdă.

— Nu o să mă simt bine. Va trebui să ne oprim înainte să începem. Trase aer în piept. Dar cred c-ar trebui să încercăm oricum.

Dormitorul lui Leo era spațios și luminos. Trăsese o canapea mică și roșie în mijloc și pusese un cearșaf galben palid peste ea. Șevaletul lui era strâns într-un colț.

— M-am gândit la locul ăsta, spuse el un pic timid. Ea își dădu seama că el făcuse eforturi să amenajeze totul ca o sală de pictură, și nu s-o pună pur și simplu în patul lui. Putem să facem asta în altă parte, dacă vrei.

Culorile străluceau. Lumina scoase în evidență praful de pe pânză într-un mod frumos. Aproape că vedea tabloul.

— Nu, e bine aici.

El dispăru o clipă și se întoarse cu un halat, probabil al mamei lui. I-l înmână cu o întrebare întipărită pe față. „Chiar vrei să faci asta?”

— Chiar nu mă supăr dacă nu vrei, spuse el.

— Cred că o să mă supăr eu pe mine, zise ea.

Leo dădu din cap.

— E doar un tablou.

Pentru ea nu era doar un tablou. Oricum avea nevoie s-o facă.

— Îți las puțină intimitate, spuse el.

— Nu multă, răspunse ea, glumind agitată. Era ca atunci când doctorul ieșea din cameră când te dezbrăcai și te îmbrăcai din nou. Ca și cum goliciunea ar fi mai puțin stânjenitoare dacă ajungi la ea singură.

Își scoase repede hainele, înainte să aibă timp de gândit și să se oprească. O bluză fără mâneci, pantaloni

largi de yoga și șlapi, puse grămadă pe podea. Era prea emoționată să le împăturească. Se îmbrăcase așa cum văzuse că se îmbrăcau modelele – haine largi, ușor de îmbrăcat, ușor de dat jos. Ca să nu ai urme ciudate de la talia prea strâmtă sau dungi de la un soutien prea strâns. Se gândise să-și epileze părțile stufoase, așa că acum era fină și nu ieșea în evidență.

Se îmbracă repede cu halatul. Cu ce scop? Oricum avea să-l dea jos. Dar modelele aveau mereu halat pe ele. Poate era ca în cabina telefonică a lui Superman. Intra în halat o virgină îngrozită și pudică, și ieșea de acolo un model profesionist.

Își scoase halatul. Se așeză pe canapea. Se întinse pe canapea. Se aranjă din nou pe canapea. Leo bătui la ușă.

– Ești gata?

Toți mușchii i se contractară. Își simțea mușchii, umerii, gâtul și capul contopindu-se într-o masă dizgrațioasă. Se pare că ieșise din halat exact la fel cum intrase.

– Gata, șopti ea.

– Lena?

– Gata, spuse ea un pic mai tare. Semăna cu o farsă în dormitor. Își dorea să i se pară amuzant.

Și el avea emoții. Nu voia s-o jignească sau s-o facă să se simtă prost uitându-se la ea prea repede și prea mult. Se ocupă de șevaletul lui ca și cum n-ar fi o fată goală în cameră. Lena spuse ceva de genul că ar fi cald afară, prefăcându-se și ea că nu era nici o fată goală în cameră.

— Gata, prietena mea dragă. Avea pensula în mână. Era gata de lucru. Se uită la ea cu ochii lui de pictor.

— OK, îngăimă ea. Poate chestia asta cu „prietena mea dragă“ funcționa la el, își spuse ea cu amărăciune, dar nu funcționa și la ea.

Mișcă șevaletul la stânga. Îl împinse câțiva centimetri mai aproape de ea. Apăru de după șevalet.

— Ridică puțin capul, zise el, apropiindu-se.

Ea se supuse.

— Perfect. Se apropie și mai mult. Acum se uita la ea. OK, ține mâna așa. Arată cu mâna lui în loc să o atingă pe ea.

Ea se execută. Și-ar fi dorit să-și relaxeze puțin mușchii.

— Minunat! Continuă s-o studieze. Picioarele un pic mai... desfăcute.

Lena scoase un hohot nervos de râs.

— Da, sigur.

Râse și el, dar mai puțin. Lena își dădu seama că el începuse să se gândească deja la tablou. Ea de ce nu fusese în stare să facă asta când fusese rândul ei să picteze?

— OK. Super. Leo se întoarse la pânză. Își ridică sprâncenele. Lena vedea că era excitat. Excitat din cauza tabloului.

* * *

A doua zi dimineată, Bridget era aplecată asupra bolului ei cu cereale, amestecând abătută în fulgii de

porumb, când observă o mașină străină oprindu-se în așa-zisa parcare. Nu se gândi la asta la început. Min-tea îi era deja prea plină și încurcată.

Auzi vag câteva portiere trântindu-se și ceva agitație la celălalt capăt al cortului. Încet, zgomotul se îndreptă spre ea.

— L-ai văzut pe Peter? o întrebă Karen.

Clipi și înghiți cerealele din gură.

— Nu azi, spuse ea.

Ceva în legătură cu această întrebare porni ticăitul încet al unei alarme. La celălalt capăt al cortului, o femeie necunoscută vorbea cu Alison. Apoi în vizorul lui Bridget apăru o persoană foarte mică, o fetiță cu o codiță răvășită care i se lăsase spre ureche. Era neobișnuit să vezi un copil pe aici.

Lui Bridget nu-i pică fisa până nu o văzu pe Alison venind agitată spre ea, lucru care, în cazul lui Alison, însemna că era entuziasmată.

— Știi cumva unde-i Peter? Soția și copiii au venit să-i facă o surpriză.

Soția și copiii. Erau aici să-i facă o surpriză. Ticăitul se preschimbă într-o bătaie sălbatică. Soția și copiii lui ieșiseră din eterul lor teoretic și apăruseră aici. Să-i facă o surpriză.

De ziua lui, își dădu seama Bridget, cu gândurile ciocnindu-se între ele. Aniversarea lui secretă pe care cumva o considerase a ei. Nu îi aparținea ei, înțelese ea cu o durere supărătoare în piept. Le aparținea lor.

Soția și copiii lui Peter erau destul de departe și cu spatele în lumina puternică a soarelui, așa că Bridget nu îi vedea prea bine.

— Nu, nu știu unde e, răspunse ea mecanic. Simți brusc rușinea Evei.

De ce o întreba toată lumea pe ea? Ce știau ei? Ce bănuiau ei? Își dori să nu fi stat așa de târziu atâtea nopți. Se trezi dorindu-și să fie sigură că toți colegii ei de cameră știau că se trezise printre ei în fiecare dimineață.

Cum se simțea soția lui să vadă că toată lumea căuta informații despre soțul ei de la o blondă obosită, cu buzele sărutate și o expresie visătoare? Simți nevoia să se apere, dar în fața cui?

Rămase blocată acolo în scaunul ei, cu cerealele pe jumătate mestecate, fără să fie în stare să le înghită sau să le scuipe, până când auzi vocea lui Peter. Își dădu seama că trebuie să plece de acolo înainte să își vadă familia. De dragul ei, dar mai mult de dragul lui Peter. Nu voia ca el s-o vadă acolo. Se lăsă în jos. Se gândi pentru o clipă să se târască pe sub masă și să se ascundă.

Avea o soție. *O soție*. Teoretic, și acum și practic, cu părul șaten-închis și geantă de pânză pe umăr. O soție, cum aveai într-o familie adevărată. Copii, cum aveai într-o familie adevărată. Copii care țopăiau de colo-colo și aveau nevoie de diverse chestii.

Trecu de la identificarea cu soția la identificarea cu fiica. O fiică, așa cum și ea era fiică. O persoană cu dorințe și dezamăgiri ca ale ei.

Acestea erau într-adevăr ape tulburi.

* * *

Tibby îl lăsă pe Brian să vină, dar nu pentru ce spera el.

Se întâlni cu el pe hol. Era mai rău dacă ajungea până în camera ei.

— E destul de frumos afară. Ai chef de-o plimbare? întrebă el jucăuș și inocent.

Înainte îi adora inocența. Acum se îndoia de el. Oare nu era un pic prostuț? Nu, prostuț nu, serios. Nu asta voia să spună. Avea un coeficient de inteligență ridicat și așa mai departe. Dar poate era ca un savant idiot?

— Da, răspunse ea, lipsită de sinceritate.

Poate că, sugeră Meta-Tibby, îi plăcuse inocența asta când propria inimă nu era așa de neagră.

Nu meraseră departe. Se întoarse cu fața la el în mijlocul străzii Astor Place.

— Brian, cred c-ar trebui să luăm o pauză, spuse ea. Asta era formularea pe care o hotărâse.

El se uită la ea cu capul zburlit ca al unui labrador retrievers.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că ar fi mai bine să nu ne mai vedem o vreme.

— Vrei să spui că...

Tristețea și mirarea începuseră să se întrevadă prin expresia lui încrezătoare, însă ea nu simțea nimic pentru el. Îi văzu nefericirea, dar atâta tot. Fuseseră dați când simțise durerea lui mai puternic decât pe a ei. De ce nu și acum?

– Dar de ce? întrebă el.

– Pentru că. Pentru că... Era o întrebare atât de evidentă, încât nu se gândise și la un răspuns pentru ea.

– Cred că... din cauza distanței și toate chestiile astea...

– Nu mă deranjează să vin până aici, se grăbi el să zică.

Tibby se uită la el. „Nu vrei, pur și simplu, să te aperi și să pleci?“ Îi venea să țipe la el. „Supără-te pe mine. Spune-mi că sunt o ticăloasă. Părăsește-mă.“

– Eu nu vreau să vii, spuse ea sec. Vreau să fiu singură o perioadă. Nu pot să explic foarte bine de ce.

Brian procesa. Tricoul îi flutura pe lângă corp. Părea slab.

Brian nu era obișnuit să ia lucrurile așa cum sunt. Făcea ce făcea, alegea ce alegea în felul cel mai curajos cu putință. Îi plăcea chestia asta la el. Dar acum cea mai bună chestie se transformase în cea mai rea. Se gândi că el respingea situația ca fiind prostească și îngrozitoare, însă acum se întreba dacă măcar își dădea seama de asta. Era respingere sau ignoranță totală? De ce nu putea ca măcar o dată să o lase să ia conducerea?

„Nu există prea multă dragoste.“ Asta îi spusese lui Tibby ca din senin o prietenă a mamei sale cu ochi de căprioară și un pic ciudată. „Ba da, există“, se gândi Tibby acum.

– Este din cauza, începu el, făcând o încercare.

– Nu știu nici măcar din ce cauză, sări ea. Pur și simplu știu că nu mai vreau să continui așa.

El privi în sus și apoi în jos. Se uită la oameni cum treceau strada Lafayette. Se gândi la afișul agățat deasupra intrării Teatrului Public. Tibby își făcu griji că o să plângă, dar nu plânse.

— Nu vrei să mai vin să te văd, spuse el.

— Nu prea, nu.

— Nu vrei să te sun?

— Nu.

Oare Brian se prinsese vreun pic? Oare chiar avea nevoie de o bătă peste cap să înțeleagă și cel mai evident lucru?

Simți brusc o bănuială perfidă. Văzuse această versiune a lui Brian în ochii lumii și o văzuse și în ochii ei. Oare oamenii credeau că e de fapt un fraier? Oare râdeau de ea că era cu el?

Tibby se urî pe sine pentru acest gând crud și neloial. Dar cine pe lume poate să-și forțeze creierul să gândească numai lucrurile care trebuie?

„Oare îl urăsc? se întrebă ea. Oare l-am iubit vreodată?“

În noaptea aceea fatală în care făcuseră dragoste, i se păruse că se culcase o persoană și se trezise alta. Nu-și putea aminti cum era înainte. Era tulburător. Ca hipnoza sau ca o vrajă magică, sau ca un vis care se întrerupsese la trezirea ei.

— Atunci trebuie să ne zicem la revedere, zise el.

Tibby ridică privirea. Se vedea pe fața lui că înțelesese. Se vedea în ochii lui. Nu erau mai puțin îndurerați, dar încetaseră să îi mai pună întrebări.

– D-da, cred că da, se bâlbâi ea. I-o luase înainte.

Nu și-l imaginase plecând ca o furtună, deși ar fi vrut. Dar nici nu și-ar fi închipuit că o să rămână prin preajmă pentru un la revedere față în față.

– La revedere, Tibby. Nu era furios. Nu spera nimic. Sau spera?

– Pa.

Se aplecă țeapănă să-l sărute pe obraz. Nu părea a fi ce trebuia și, în timp ce ducea gestul la capăt, își dori să n-o fi făcut.

Se întoarse și se îndreptă spre metrou, cu geanta lui roșie de voiaj, uzată, pe umăr. Ea îl privi lung, dar el nu se uită înapoi.

Mergea într-un fel ce ei i se păru hotărât și își dădu seama că ea era cea rămasă singură și confuză.

Își dădu seama deodată de chestia mai profundă care o deranja cel mai mult, chestia care nu-l făcea numai iritant, ci de-a dreptul insuportabil: cum o iubea el necondiționat, deși o merita atât de puțin.

O, draga mea, lasă-ți corpul să se relaxeze,
lasă-l să te relaxeze, în tihnă.

ANNE SEXTON

Lena își dădu seama de un fapt ciudat, dar reconfortant de viață: te poți obișnui cu aproape orice. Te poți obișnui și să zaci goală pe o canapea roșie sub privirea unui tânăr pe care abia îl cunoști, în timp ce acesta te pictează. Puteai să faci asta chiar dacă erai o grecoaică virgină dintr-o familie conservatoare, al cărei tată ar muri dacă ar afla.

În prima oră, Lena agoniză.

La un moment dat, în a doua oră, mușchii începură să i se relaxeze, unul câte unul.

În a treia oră, se întâmplă altceva. Lena începu să îl privească pe Leo. Îl privea cum pictează. Îl privea cum o observă. Văzu cum se uită la diferite părți ale corpului ei. Ținea evidența părților la care lucra, simțind un fior în sold atunci când îl picta și pe toată lungimea coapsei atunci când Leo ajungea acolo.

Oricât de mult ura în mod normal să fie privită, acum se simțea altfel. Era un alt fel de privire. Se uita la

ea, dar prin ea în același timp. O privea doar atât cât să îi surprindă imaginea pe pânză. Era ca apa printr-o sită.

El lucra din ce în ce mai intens, iar ea începu să se relaxeze. Relația lui, își dădu ea seama, era cu pictura lui. El relaționa mai mult cu o versiune a ei, decât cu ea, cea adevărată. Mintea îi era liberă să rătăcească prin apartament. Oare nu toate relațiile erau așa, într-un fel? Chiar dacă implicau sau nu vreo reprezentare artistică?

Îi plăcea felul în care își simțea pielea în lumina difuză a soarelui. Începu să îi placă felul în care își simțea pielea sub ochii lui, în timp ce mintea îi rătăcea aiurea.

El puse niște muzică. Bach, îi spuse el. Singurul instrument era un violoncel.

În a patra oră, el se uită la fața ei într-un moment în care și ea se uita la el. La început, amândoi au fost surprinși și s-au uitat în altă parte. Apoi, în același moment, amândoi s-au uitat unul la altul. El încetă să picteze. Își pierdu concentrarea. Păru confuz, apoi reuși din nou să se adune.

În a cincea oră, Lena încetă să mai ia pauze. Se simțea ca sub o vrajă. Era languroasă. Leo era și el sub o vrajă. Numai că erau sub vrăji diferite.

În a șasea oră, Lena se gândi cum ar fi dacă el ar atinge-o. Sângele care i se urcă la cap era un alt fel de sânge. I se urcase din cu totul alte motive.

Leo mai puse niște Bach. De data asta, era muzică pentru vioară. Ei i se păru nemaipomenit de romantică.

El îi picta chipul.

— Ochii sus, îi zise el. Ea se uită în sus. Vreau să zic, la mine, explică el.

Oare chiar asta voise să spună? Se uită la el.

Și, timp de o oră, el se uită la ea, iar ea se uită la el. Și, ca la un concurs de holbat, miza păru să crească tot mai mult, până deveni de nesuportat. Dar nici unul nu își luă privirea de la celălalt.

Când, în sfârșit, puse jos pensula, Leo avea obrajii la fel de îmbujorați ca și ai ei. Își pierduse suflarea, la fel ca ea. Acum erau sub aceeași vrajă.

Veni spre ea, fără să își ia ochii de la ea. Își puse ușor palma pe mijlocul ei, se aplecă și o sărută.

* * *

În trecut, când Bee se simțea copleșită sau depri-mată, se întindea în pat. Însă de data asta se simțea prea groaznic ca să se bage în pat. Aceasta era o nefericire mai activă, o durere care te urmărește și te găsește oriunde ai fi. În pat, ar fi fost o țintă sigură.

Desculță, ieși din cortul de luat masa. Odată ajunsă afară, scui-pă cerealele nemestecate în iarbă. Îi era teamă că o să vomite și ceea ce avea în stomac.

Era atât de fericită că lăsase Pantalonii pe pat! Nu voia ca ei s-o vadă în halul ăsta.

Ieși din tabără și continuă să meargă spre soare. Nu voia doar să meargă. Se gândea că, dacă o iei spre est, poți merge practic la nesfârșit. Spre India sau China.

Merse și merse până începură s-o doară picioarele. Ce tare o vor durea atunci când va ajunge în China!

La un moment dat, mai târziu, soarele îi trecu pe deasupra capului, iar Bridget își dădu seama că acum nu mai mergea spre soare, ci se îndepărta de el. Nu voia să se îndepărteze de el, dar, dacă mergea spre el, trebuia să se întoarcă și nu putea să se întoarcă. O apucă tremuratură. Oare era frig în China?

Se simți ca o reptilă care se bazează pe soare să îi încălzească sângele. Nu simțea că are capacitatea de a-și încălzi singură sângele.

Știuse aproape de la început că Peter era căsătorit și că avea copii. Nu aflase nimic nou în dimineața asta. Soția și copiii aceia nu erau mai reali acum decât fuseseră înainte. Doar că acum îi văzuse. Asta îi distrusese liniștea.

Ochii care nu se văd se uită. Cum își permisesese să gândească așa? Asta era pentru oamenii cu amnezie și probleme la creier. Asta era pentru șopârle și pentru broaște. Ce era în neregulă cu ea? De ce era incapabilă să conștientizeze lucrurile? Nu se putea consola sau scuza cu incapacitatea ei.

Aici se juca un alt fel de joc. Nu era o întrecere pe teren sau o încălzire, sau o încăierare. Era ceva real și avea importanță. Peter era adult. Ea era adultă. Amândoi aveau vieți reale de trăit sau de distrus.

Putea să se fâțâie și să se dea mare în fața bărbatului însurat. Putea să îl sărute pe bărbatul însurat și să pretindă că totul era un amuzament nevinovat. Dar nu era.

Tremura în timp ce mergea. Era timpul să crească mare. Se uită în față și văzu creasta unui deal. Această

creastă însemna maturizarea, decise ea, traversând-o hotărâtă.

Stătu perfect dreaptă, o femeie de un metru șaptezeci. Dacă ea nu-și va lua singură viața în serios, atunci cine să o facă? Se transforma în persoana care urma să fie pentru tot restul vieții. Fiecare alegere pe care o făcea contribuia la definirea acelei persoane. Nu voia să fie așa.

* * *

Lui Carmen îi plăcea să stea la teatru. Până și cea mai lungă și mai obositoare repetiție care ținea până noaptea târziu era de preferat decât să stea în camera de cămin. Andrew Kerr o putea doborî cu o privire, dar chiar și când era în dispoziția lui cea mai proastă, tot era mai prietenos decât colega ei de cameră.

Carmen se transformase din invizibilă în vizibilă în ochii tuturor din campus, cu excepția unei singure persoane. Timp de două lungi săptămâni, deși împărțeau aceeași cămaruță și dormeau la doi metri una de alta, Julia se purtase ca și cum Carmen n-ar fi fost acolo.

De aceea fusese atât de surprinsă în a treia săptămână de repetiții când Julia se întorsese spre ea și o întrebase:

– Cum merge piesa?

Carmen își scotea ciorapii la momentul când se întâmplase, extenuată, dar și fericită pentru că își probase costumul pentru prima oară.

– Merge destul de bine. Cel puțin, așa sper.

– Cum e să lucrezi cu Ian O'Bannon? se interesă ea.

Pusese întrebarea asta de parcă ar fi avut discuții prietenești noapte și zi. Lui Carmen îi era teamă să creadă că se întâmpla cu adevărat așa ceva.

– E... Nici nu știu cum e. În fiecare zi mă gândesc că nu mă mai poate uimi și apoi mă uimește.

– Uau! Ce norocoasă ești că poți lucra cu el.

Carmen analiză cu grijă cuvintele Juliei, căutând nota de sarcasm sau de răutate, dar nu găsi nimic.

– E un adevărat noroc, spuse Carmen obosită.

– E... o experiență unică în viață, zise Julia.

Din nou Carmen cântări vorbele, studie fața Juliei. Fața Juliei, care i se păruse atât de frumoasă și de impunătoare odinioară, acum i se părea vicleană. Calitățile pe care Carmen le admirase cel mai mult la ea păreau acum duse la extrem. Era prea slabă, prea stăpânită, prea atentă.

– Da, cred că așa e, răspunse Carmen.

Carmen adormi în seara aceea întrebându-se ce adusese acel dezgheț al Juliei; îi era teamă să aibă încredere, dar mai presus de toate, era recunoscătoare că se întâmplase.

Astfel că, în dimineța următoare, când se trezi, avea încă îndoieli, dar era plină de speranță.

– Ar trebui să porți pantalonii aceia verzi. Îți stă foarte bine în ei, îi sugeră Julia, în timp ce Carmen răscolea prin sertar.

Carmen se întoarse spre ea.

– Serios?

– Da.

– Mersi.

Carmen își puse pantalonii verzi, deși nu era de părere că îi stă bine în ei.

– Ce repetați astăzi? vru să afle Julia.

Carmen își propuse să nu mai încerce să găsească explicații la atitudinea prietenoasă a Juliei și să se bucure de ea.

– Cred că va fi scena când Leontes o ia razna prima oară. Perdita nici nu apare până în actul patru, scena patru, însă Andrew vrea să fie acolo. „Privește și absoarbe“, asta spune el întotdeauna și scutură din degete deasupra capului meu. Are impresia că, din nu știu ce motiv, e amuzant.

– E cam ciudat, nu? întrebă Julia.

– Da, este, zise Carmen, deși, brusc, simți nevoia să îi apere ciudățenia. N-am experiență, dar cred că e un regizor bun.

Julia ar fi putut foarte ușor să dea o replică tăioasă, dar nu o făcu.

– Are o reputație imensă, spuse ea.

– Serios?

– O, da!

– Hm.

Această conversație plăcută i-ar fi ajuns lui Carmen pentru o săptămână, însă Julia continuă

– Pot să citesc cu tine dacă vrei să mai repeți un pic, îi propuse ea.

Carmen se uită la ea cu atenție.

– Foarte drăguț din partea ta. Mersi. Te anunț eu.

– Pe bune, oricând, zise Julia. Rolul meu din *Chinurile Zadarnice ale Dragostei* nu e foarte solicitant, știi?

Carmen nu voia să se trezească încuviințând.

– Totuși, ai ultimul cuvânt. E foarte important.

– Ca o bufniță.

– Păi...

Julia părea sincer tristă.

– R.K., regizorul nostru, m-a întrebat dacă m-ar interesa să ajut la decoruri atunci când nu repet.

Carmen încercă să păstreze o expresie neutră.

– Și ce i-ai spus?

– I-am spus că decorurile nu intră în aria mea de interes.

Carmabelle: Uau, Leo e negru?

LennyK162: Mda. Pe jumătate, cel puțin.

Carmabelle: Tu chiar încerci să îl omori pe tatăl tău.

LennyK162: Păi, cam orice iubit de culoare ar face-o.

Carmabelle: Leo se identifică mai mult cu jumătatea neagră sau cu jumătatea albă?

LennyK162: Ce?

Carmabelle: Sunt o femeie de culoare. Am voie să pun întrebări din astea.

LennyK162: Habar n-am despre ce vorbești.

Carmabelle: OK, ascultă U2?

Bridget nu ajunsese în China în seara aceea, ci înapoi pe podeaua de pământ, cu umerii arși.

Era fericită să fie din nou pe podea. Își făcuse griji că bucuria podelei depindea cumva de Peter, dar acum își dădu seama că nu era așa. Era bucuria ei individuală și nu îi putea fi luată.

Îi părea bine că Peter se dusesese în oraș să ia cina cu familia lui. Voia să sară peste cină, însă nu voia s-o facă din cauza lui.

Continuă să disece lucrurile în mintea ei, simțind că asta era o chestie enervantă care venea odată cu maturitatea. Oare oamenii din echipa ei o tratau prea cu grijă?

Cel puțin, mâinile ei încă mai știau cum să găsească podeaua. Mai avea doar vreun metru de scos la lumină. Nu putea s-o mai lălaie.

Săpa, cernea și sorta. La margine, degetele ei dădură peste ceva tare. Se obișnuise deja cu asta. Presupuse că era o bucățică de teracotă, ca mai toate bucățelele de care dăduse până atunci. Scutură bucățica și o ridică să vadă ce era, dar lumina soarelui era prea slabă. O pipăi cu degetele. Era minusculă. Nu era poroasă ca argila. Nu era grea ca metalul.

Înregistră locul unde o găsisese și urcă pe scări să caute o lanternă. Ținu lucrușorul acela în lumină și simți cum inima începe să îi bată cu putere.

Se duse la laborator, bucuroasă că Anton lucra până târziu.

— Ce ai acolo? o întrebă el.

Ea îi dădu ceea ce găsisese.

— Cred că e un dinte.

Era zguduită. Simțea un nod în stomac.

Anton se uită la el. Îl puse sub lupă.

— Ai dreptate.

— Un dinte de copil.

— Cu siguranță așa e.

– Ai cum să îți dai seama cui a aparținut? Vreau să zic dacă a fost fată sau băiat.

Anton scutură din cap.

– Nu poți să îți dai seama de sex analizând oase de copil. Înainte de pubertate, scheletele de băieți și cele de fete sunt exact la fel.

De ce arăta Anton atât de vesel, când ei îi era atât de greață?

– L-am găsit în casă, explică ea. În camera nouă. Respirația îi era slabă și un pic întretăiată.

– Mă așteptam să găsesc chestii de genul ăsta în camera mortuară, nu în casă.

Chiar nu voia să izbucnească în plâns.

Anton o privi cu atenție.

– Bridget, dintele nu era în camera mortuară pentru că acest copil nu a murit.

– Nu?

– Sau, mai bine zis, moartea lui nu a avut legătură cu acest dinte.

– Nu?

– Nu.

Anton zâmbi, încercând s-o scoată din dispoziția sumbră în care se afla.

– Dintele i-a căzut, Bridget. S-a pierdut pe podea. Poate că mama copilului l-a păstrat.

Bridget încă mai dădea din cap în timp ce mergea înapoi la podeaua ei, aproape venindu-i să plângă de ușurare. Persoana aceea, oricine ar fi fost ea, murise de mult, tare de mult. Dar nu murise cu un dinte de lapte. Micuțul dinte nu însemna moartea. Însemna maturizarea.

Am băut și am văzut păianjenul.

WILLIAM SHAKESPEARE

— Ti-e dor de el? întrebă Carmen.

— Nu cred. Nu știu sigur, spuse Tibby, ținând telefonul cu umărul în timp ce-și curăța unghia de la degetul mare de la picior.

Câțiva dintre studenții de la cursurile de vară erau adunați în hol, în jurul unui joc video. Era prea gălăgie pentru o discuție serioasă.

— Nu știi sigur?

— Nu, nu știu. Eram destul de sigură că aveam nevoie să mă despart de el. Nu vreau să-l văd, dar mă întreb uneori dacă o să sune sau ceva.

— Îhî.

— Pe de o parte cred c-o să sune, pe de altă parte cred că nu. Înțelegi ceva din ce îți zic?

— Îhî. Carmen vorbea cam răgușit. Cred că da.

Tibby își dădu seama că nu avea deloc sens pentru Carmen și, mai mult, nimic din ceea ce spusese Tibby despre vreo parte a acestei relații de când începuse vara nu avea nici cel mai mic sens, însă Carmen rezista în pofida acestor lucruri.

– Vrei să vorbești cu el despre ceva anume? o întrebă Carmen.

Vocea răbdătoare a lui Carmen era foarte neconvingătoare. Lui Tibby îi fu greu să creadă că avea atâtă succes ca actriță vara asta.

– Nu, nu chiar, zise Tibby încet, fără rost.

O explozie de huiduieli se auzi de pe hol.

Majoritatea conversațiilor, în special cu Carmen cea veche, aveau un subiect, se îndreptau spre un final anume. Să dezvăluie anumite detalii intime sau să le ascundă. Să ajungă la un numitor comun pe un subiect sau să dezgroape un posibil conflict. Să acorde sprijin sau să îl primească. Discuția asta nu avea nimic. Tibby știa că e vina ei, dar nu se simți motivată să ia atitudine și să rezolve situația. Se simțea obosită. Ar fi trebuit să lucreze la scenariu. Avea nevoie de un duș. Oare ce avea să mănânce la cină?

– E mare gălăgie aici. Vorbim mai târziu, bine? îi spuse ea lui Carmen.

– Bine, răspunse Carmen.

Nu simțea nici o plăcere când vorbea la telefon sau când închidea.

Tibby se așază la birou și deschise documentul acela de pe calculator care, zice-se, trebuia să conțină scenariul pentru cursul intensiv de scriere de scenarii. Documentul fusese intitulat cu entuziasm „Scenariu“, dar nu conținea de fapt nimic care să semene cu un scenariu. Urma acest curs de aproape trei săptămâni și tot ce avea era o pagină cu notițe așezate și ordonate la

întâmplare. Nici una nu părea să aibă vreo legătură cu cealaltă. Pe jumătate dintre ele nici măcar nu-și amintea că le scrisese.

Lăsa calculatorul să hiberneze în continuare. Deschise televizorul. Putea să trăiască o viață întreagă schimbând canalele. Tot lucrurile de care avea nevoie se aflau în interiorul unei cutii electronice.

O așteptă pe prezentatoarea ei preferată de știri, Maria Blaquette, cu nasul ei mare și râsul ei caracteristic. O insulă de autenticitate într-o mare de falsuri. Dar era prea târziu. Programul de știri ajunsese deja la rubrica meteo.

Se întrebă din nou dacă Brian o să sune sau nu. O va suna probabil când își va face planuri pentru toamnă. O va suna cu o scuză bună – să ceară informații despre cazare sau diverse cerințe, indicații despre unde se putea mânca sau altele. El sigur se aștepta ca, odată ce va începe școala la Universitatea din New York, în septembrie, să fie din nou măcar prieteni.

Și ea ce-o să facă? Și ea ce-o să spună? Oare să-l ajute? Oare să-l încurajeze sau ar fi o greșală? Oare astfel i-ar fi mai greu să treacă peste despărțire?

* * *

Lui Bridget încă îi mai venea să plângă când o sună în seara aceea pe Tibby din biroul gol, profund bucuroasă că mergea din nou rețeaua. Știa că o să coste o grămadă convorbirea, dar nu îi păsa. Nu spusese nimănui adevărul despre Peter, însă acum simțea nevoia să o facă.

— Mă simt așa aiurea, zise ea. Începu să plângă. Era o rană vie și avea nevoie să lase puroiul să iasă.

— Vai, Bee, spuse Tibby cu blândețe.

— Știam că e însurat. Știam că are copii și totuși am permis să se întâmple ceva între noi.

— Știu.

— I-am văzut azi-dimineață și mi-a fost greață de mine. De ce nu au fost importanți și înainte?

— Păi, zise Tibby, sugerând că asculta, și nu judeca.

— Are familie, înțelegi? O familie care se bazează pe el. Care îi aparține. Eu nu o să-i aparțin niciodată.

Astea fiind spuse, Bridget luă o pauză lungă de plâns. Și, în timp ce plângea, își dădu seama că fusese mai sinceră cu Tibby decât ar fi vrut.

— Beezy, e în regulă. Tu aparții altor oameni, zise Tibby cu sinceritate.

Bridget se gândi la tatăl ei și avu un sentiment coșecător de disperare. Se gândi la Eric și se simți nedemnă de dragostea lui. Se gândi la mama ei și tânji după poveștile de care nu se desprinsese încă.

— Eu aparțin ție, Lenei și lui Carmen, Tibby, spuse ea printre lacrimi. Nu cred că aparțin altcuiva.

* * *

Luni dimineață, Lena ajunse prima la atelier, iar Leo al doilea. Veni imediat la ea. Ea era din nou timidă.

— Am fost prea entuziasmat ca să dorm, îi mărturisi el.

Arăta într-adevăr foarte entuziasmat, dar și foarte obosit. Oare din cauza tabloului? Oare din cauza ei?

– L-am adus, spuse el. Ridică o cutie subțire. Vrei să-l vezi?

– Nu aici, răspunse ea. Deja începuseră să vină și alți studenți.

– Știu. Mai încolo. Mergem undeva să fim singuri.

– Bine, zise ea. Abia aștepta să-l vadă.

Încercă să se concentreze la tabloul ei. Încercă că între în transa privitului și lucrăturii. Îi luă ceva vreme.

După curs, el își strânse repede lucrurile. Lena trebuia să se grăbească pentru a-l ajunge din urmă. El găsi un atelier gol la etajul doi și închise ușa în urma lor.

Sprijini tabloul, încă nescos din cutie, de perete. O trase spre el și o sărută. Își apăsă fața de obrazul ei.

– Nora e un model foarte bun, spuse el. Dar acum vreau să te pictez numai pe tine.

O sărută până când Lena rămase fără aer, iar capul și picioarele îi erau ca de vată.

– N-am mai sărutat niciodată un model. Nu am mai pictat niciodată o fată pe care am sărutat-o.

– Ai putea să încerci să o săruți pe Nora.

Leo se strâmbă.

– Sau pe Marvin.

Se strâmbă și mai tare.

– OK. Hai să-ți arăt. Scoase tabloul din cutie, cu mare grijă, pentru că nu se uscaseră complet.

Îi era greu să se uite. Cuprinse tabloul cu privirea încet cu încet, încercând să îl considere un tablou oarecare, de școală, înfățișând o fată. Clădirea asta era plină de tablouri de genul ăsta.

Dar, nu. Țsta era al ei. Era greu să aprecieze munca lui Leo fără să se critice pe ea însăși. Era greu să se uite la tablou fără să fie părtinitoare.

Când reuși să se relaxeze un pic, își dădu seama că era frumos, obiectiv vorbind. Și nu era un tablou de școală. Avea ceva diferit. Era mult mai intim. Era un tablou ce avea drept decor camera din casa unde copilarise el. Și o înfățișa pe ea. Și ea îi aparținuse numai lui în toate orele alea în care o pictase.

Își mai dădu seama de ceva. Majoritatea tablourilor de școală erau intenționat desexualizate. Acesta nu era.

– E sexy, nu?

El zâmbea și la exterior, și la interior.

– Da.

– Vai, sper ca părinții mei să nu îl vadă niciodată.

– N-o să-l vadă.

Încă se purtau ciudat unul în prezența celuilalt. Se aflau simultan în diferite părți ale relației – se văzuseră dezbrăcați, dar nu-și cunoșteau prietenii.

Ce s-ar fi întâmplat dacă, atunci când pozatul se terminase, nu și-ar fi pus halatul pe ea? Dacă ar fi lăsat sărutul lui să ducă la altceva? Își dădea seama că el asta voia. Și ea se gândise la asta. Însă valul intens de energie sexuală dintre ei fusese prea mult pentru ea.

– Te-ai descurcat mult mai bine decât mine în afacerea asta, spuse ea.

Leo părea sincer întristat.

– Tu ai fost un model mai bun.

– Tu ai fost un pictor mai bun.

— Mai puțin inhibat, poate, zise el.

Încă simțea locul acela pe coaste unde o atinseseră degetele lui.

— Asta cam așa-i, recunosc eu.

— Poate ar trebui să mai încercăm.

— Nu știu.

— Te rog! Avea o expresie ușor disperată. Pentru că, dacă tu nu mă pictezi, eu nu pot să te rog să pozezi, nu? Și *chiar vreau* să pozezi iar pentru mine.

Oare numai pozat voia el de la ea? Ce se va întâmpla dacă va zice da?

— Poți să mă rogi.

— Vrei? Te rog! O să te implor dacă vrei.

— Nu trebuie.

— Duminică?

Nu era așa de rău să fii dorită.

— Mă mai gândesc.

— Hai, spune da.

— Bine.

— Vrei să luăm cina împreună mâine-seară?

El era fericit. Împachetă tabloul. Lena știa că trebuia să ajungă la serviciu.

— La tine acasă?

— Ieșim în oraș, zise el în timp ce o conducea pe hol. Nu cred că te pot săruta de față cu mama.

* * *

Julia aștepta la intrarea din spatele scenei principale când actorii ieșiră la prânz. Carmen fu luată prin

surprindere, dar încântată că Julia părea prietenoasă și, chipurile, o aștepta pe ea.

Prințul Mamillius, pe care îl mai chema și Jonathan, mergea alături de Carmen, așa că aceasta îi făcu cunoștință cu Julia.

— Vii la Bistro? o întreabă Jonathan pe Carmen când ajunseră la răscruce.

Ce numeau ei Bistro era sala de mese mai mică și mai drăguță, rezervată pentru actorii profesioniști. Oamenii care mâncau la Bistro nu mergeau niciodată la cantină și nici invers, înțelesese Carmen, deși Ian și Andrew, și mai ales Jonathan, încercau s-o convingă să mănânce cu ei.

— Nu, spuse ea.

— Hai, vino!

Se săturase de discuția asta.

— Nu am voie.

— Taci din gură, domnișoară. Știi bine că ai voie.

— Jonathan.

— Poți s-o iei și pe prietena ta.

Carmen se întoarse spre Julia, care părea nemai-pomenit de încântată de idee.

— Vrei să mergi? o întreabă Carmen.

Carmen nu voia, de fapt.

— Pur și simplu, cred c-ar fi distractiv să vedem cum arată, răspunse Julia.

Carmen se uită la Jonathan.

— Este rezervată numai pentru actorii adevărați, explică ea. Dar dacă prințul aici de față e atât de dornic

să mănânce cu noi, poate să ia ceva la pachet și să ne aducă pe pajiște.

Jonathan clătină din cap.

– N-am nici o șansă, spuse el. Bine, Carmen, ne vedem pe pajiște.

– Să le dai fiori fetelor, spuse Carmen în glumă.

Spre încântarea Juliei, Jonathan veni într-adevăr pe pajiște, zona cu iarbă din spatele cantinei unde-și petreceau timpul toți învățăceii. Aduse trei sendvișuri de curcan care, după părerea lui Carmen, aveau același gust cu cele de la cantină.

Prezența lui acolo stârni într-adevăr agitație. Se părea că majoritatea erau mai la curent cu activitatea lui cinematografică decât ea. Julia vorbi bucuroasă cu el, comentând fiecare chestie în care jucase.

Privind-o pe Julia, Carmen simți că un anumit mister se dezleagă, și fu ușurată. Își dădu seama că Julia devenise din nou prietenoasă pentru că voia să o pună în legătură cu actorii adevărați.

Carmen ar fi putut să se enerveze, dar nu o făcu. Deci Julia se folosea de ea. Și ce dacă? Era mult mai bine decât să nu vorbească cu ea.

În ultimele zile, Carmen își dădu seama cât de dureros era să locuiești cu o persoană care nu vorbește cu tine. Se gândi cu profund regret la toate dățile când îi aplicase aceeași pedeapsă mamei ei.

Carmen fusese mâhnită de tăcerea apăsătoare a Juliei, însă fusese deopotrivă stânjenită de schimbarea ei recentă. Acum că înțelegea, se simțea mult mai bine.

Mai târziu, Carmen îl văzu pe Jonathan în culise și îi mulțumi.

— Sendvișurile au fost groaznice, dar cred că prietena mea ți-a fost foarte recunoscătoare că ai mâncat cu noi.

Jonathan râse. Se obișnuise să o atingă pe Carmen când putea, și asta făcea și acum, jucându-se cu o buclă din părul ei.

— Nici o problemă, soro.

— Numai că acum vrea să știe ce planuri ai pentru cină astă-seară.

Jonathan râse din nou.

— Da, mă rog. Prietena ta este ce numim noi o arivistă. Sunt multe ca ea în Los Angeles.

* * *

Ei bine, Bridget ajunsese în mizeria cea mai neagră. Chestia cea mai dureroasă. Era bine să știi unde se află mizeria cea mai neagră, își zise ea, întinsă în pat în noaptea aceea. Era o țință sigură, cum zăcea ea așa în mizerie și se lăsa cuprinsă de agonie. Acceptă agonie.

Peter îi spusese că avea multe de învățat de la greci și avea dreptate. Grecii știau totul despre ciclurile nefericirii. Știau despre blesteme de familie transmise din generație în generație. Chiar și faptele cele mai insignifiante puteau porni războaie, infidelități, sacrificarea copiilor. Se și terminau cu războaie, infidelități, sacrificarea copiilor.

Nu – de fapt nu se terminau așa. Nu se terminau în nici un fel. În poveștile astea, distrugerea continua, propagată de greșelile oarbe ale slăbiciunii omenești.

Și asta era și soarta ei. Familia ei era nefericită. Nici unei familii nu îi era permis să fie fericită. Pe de o parte nu voia ca Peter – sau nimeni altcineva – să aibă ceea ce ea nu avea. Nu voia ca măcar copiii lui să aibă.

Acum își puna întrebări. Oare faptul că Peter avea o familie o făcea mai puțin interesată de el? Sau din contră, îi accentua sentimentul? Ce ciudat că pomirile ei cele mai distructive se ascundeau sub masca dragostei!

Grecii ăia nesăbuiți păreau să facă întotdeauna aceleași greșeli. Nu învățau nimic din trecut. Făceau în continuare pe grozavii. Refuzau să se uite în urmă. Exact asta făcea și ea.

Un copil de cinci ani ar înțelege asta. Trimite
pe cineva să aducă unul

GROUCHO MARX

Tibby își redusese norma de lucru. Sau mai degrabă Charlie îi recomandă să își reducă norma de lucru. Se gândea că, dacă lucrează mai puțin, va fi mai amabilă cu clienții. Angajase o fată care avea buzele date cu luciu aromat și purta pantaloni minusculi, și nu-i păsa care filme erau bune sau rele. Charlie era prea drăguț ca s-o concedieze pe Tibby.

Pe Tibby n-o deranja prea tare. Nu avea cu cine să iasă la cină sau la film, așa că nu prea avea nevoie de bani. Avea mai mult timp să lucreze la scenariu. Sau cel puțin să deschidă documentul numit „Scenariu“.

Pe la sfârșitul lui iulie, se duse acasă într-un weekend prelungit. Katherine și Nicky aveau un spectacol în tabăra în care erau și se gândise să le facă o surpriză.

Oare o să îl vadă pe Brian? Numai la asta se gândea, în timp ce trenul pufăia spre sud și tot la asta se gândea mai târziu, când o aștepta pe mama ei s-o ia de la gara din Bethesda.

O să îl vadă. Era sigură de asta. Cum să nu-l vadă? Brian îi iubea familia. De fapt, îi aprecia mai mult decât o făcea ea, care era parte din familie, și era și el, la rândul lui, apreciat mai mult. Oare cum o să se simtă ea cum?

Într-adevăr, vineri dimineata, Brian apărură în bucătărie când Tibby își mânca cerealele.

— Bună! Bună! Katherine țopăia în jurul lui, încântată. Ne duci tu astăzi?

Oare Brian fusese surprins s-o vadă pe Tibby? Nu era sigură. La început, crezuse că apăruse acolo ca s-o vadă pe ea, dar acum, judecând după expresia de pe fața lui, nu era sigură că Brian știuse că ea avea să fie acolo.

— Bună, Tibby, o salută el.

— Bună!

Își țină ochii în castronul cu cereale. Voia să fie prietenoasă, dar fără să îl inducă în eroare.

— Brian ne duce uneori vinerea în locul mamei, explică Katherine fericită.

Își abandonase complet cerealele în favoarea lui Brian.

Tibby o auzi pe mama ei, la etaj, strigând la Nicky să nu se mai joace la calculator și să se îmbrace.

— Păi, foarte drăguț din partea lui, zise Tibby înțepată. Ar trebui să îți termini micul dejun, Katherine, mai adăugă ea.

Nu-și putea imagina să se ofere să îi ducă pe frațele și pe sora ei în tabără, și totuși ea era cea care se presupunea că are același ADN.

Însă Brian nu avea frați sau surori. Dorința vine din lipsă, iar Tibby avea un surplus.

— Cum de nu vă mai îmbrățișați? întrebă Katherine, uitându-se când la Brian, când la Tibby.

Trecură câteva momente. Brian o lăsă pe Katherine să îl calce pe pantofi, dar nu răspunse la întrebare. Tibby își ținu fața roșie aplecată peste castronul cu cereale.

— V-ați certat? insistă Katherine.

Se duse la piciorul lui Tibby, își puse mâinile pe genunchii lui Tibby și se aplecă înspre ea. Tibby își încheștă degetele pe lingură și amestecă. Combinația de inimioare roz, luni galbene, romburi albastre din cereale dăduseră laptelui o culoare cenușie, scârboasă.

— Nu ne-am certat, spuse ea. Doar că... facem lucruri diferite vara asta.

Katherine nu acceptă răspunsul imediat.

— Vrei să vii cu noi? o întrebă Brian pe Tibby, politicos.

— Unde?

— Să ne duci în tabără! răspunse Katherine. Da. Poți să vii?

— Păi... Cred că aș putea...

Câteva minute mai târziu, Tibby era așezată pe scaunul din dreapta din mașina mamei ei, alături de fostul ei prieten, care îi ducea pe fratele și pe sora ei în tabără. Dar adevărata ciudățenie începu odată ce pasagerii zgomotoși se dădură jos din mașină.

— Cum îți merge? o întrebă Brian, rupând tăcerea.

El părea mai relaxat decât se simțea ea. Doar nu el era vinovatul, nu?

– Binișor. Tu ce faci?

– Un pic mai bine, cred. Încerc.

El era dispus să fie sincer, însă ea nu era. De asta nu voia să aibă o conversație cu el.

Nu știa ce să spună. Erau opriți la semafor și i se părea că roșul durează o veșnicie. Întotdeauna urâse acest semafor de pe bulevardul Arlington. De ce o luase Brian pe acolo?

– Cum merge cu școala și restul? se interesă ea într-un final.

– Ce vrei să spui?

În sfârșit, porniră din nou.

– Cu ajutorul financiar și chestiile alea.

– Probabil nu voi mai avea nevoie de el.

– Serios? Dar credeam....

Lua din nou parte la conversație.

– La Maryland e...

– Nu, la NYU vreau să zic, îl întrerupse ea.

O vreme Brian nu scoase o vorbă.

Tibby își dori să își poată retrage cuvintele, să iasă din interacțiunea cu el.

– Nu intenționez să mai merg la NYU, spuse el încet, în timp ce virau spre strada ei. Mi-am retras candidatura acum câteva săptămâni.

Tibby deschise portiera înainte ca mașina să se oprească de tot.

– Corect. Desigur.

Uitase că era mașina mamei ei și că Brian urma s-o parcheze pe aleea lor.

— E logic. Desigur, repetă ea.

Era tulburată; îi făcu spasmodic cu mâna de pe alee în timp ce se îndrepta spre intrarea în casă.

Brian se uita la ea, dar Tibby nu era sigură de expresia feței lui, pentru că nu se uita cu adevărat la ea.

— Tre' să plec. Așa că ne vedem mai târziu, îi strigă ea și dispăru în casă.

Urcă în camera ei și se așeză țeapănă pe pat. Se uită pe fereastră, dar nu văzu nimic.

Bineînțeles că Brian nu mai voia să meargă la NYU! Intenționase să meargă acolo numai din cauza ei, iar ea se despărțise de el!

Se părea că Brian acceptase faptul că se despărțiseră. Dintr-odată, asta îi era extrem de clar.

Dar oare ea făcuse același lucru?

* * *

Când Carmen se întoarse în cameră după repetițiile din seara aceea, fu uimită să vadă că Julia îi lăsase un morman de cărți pe pat.

— Aceea e despre teatrul elisabetan în general, îi explică Julia entuziastă, arătând spre prima carte pe care Carmen o luase în mână. Cea mare de sub ea e despre limbă și pronunție. Aceea te va ajuta foarte mult. Și apoi mai e și cealaltă, care e doar o analiză a piesei *Poveste de iarnă*.

Carmen dădu din cap, studiindu-le.

- Uau, mulțumesc! Sunt grozave.
- Cred că-ți vor fi de ajutor, spuse Julia.
- Sigur. Bineînțeles, răspunse Carmen.

Cărțile atinseră o anumită coardă în Carmen. Se întreabă de ce nu se gândise și ea să meargă la bibliotecă. Ea, fata care credea că poate să muncească, să cerșească, să împrumute sau să fure mai mult decât credea că poate să fie bună la ceva în mod firesc.

Era extenuată, dar, în loc să se bage direct în pat, lăsă lumina aprinsă o vreme și se ametea citind despre diferite tipuri de versuri.

În seara următoare, Julia o învăță cum să se uite prin text și dincolo de text. Apoi Carmen citi pasajul pe care Julia i-l recomandase, despre Leontes care era un sine și un antisine, în timp ce Julia scria ceva grăbită, așezată la birou. Pe la miezul nopții, când Carmen se pregătea să stingă lumina, Julia îi arată ce scrisese.

- Uite, am făcut niște însemnări pentru tine.

Erau o mulțime de pagini fotocopyate din scenariu, însemnate cu un număr amețitor de simboluri și adnotări.

- Ți-am scris metrul, explică Julia. Am încercat să pun măsurile așa cum ar trebui să pronunți.

- Serios.

- Mda. Mi s-a părut că ai avea nevoie de ceva ajutor pe tema asta.

- Bine. Mda.

Julia arată spre primul vers și începu să citească, exagerând ritmul.

— Înțeleg.

— Într-adevăr?

— Cred că da.

— Vrei să încerci și tu?

Carmen nu voia să încerce. Nu înțelegea nimic și se simțea ca o idioată, și voia să se culce.

— Încearcă doar un vers sau două! o îndemnă Julia.

Carmen încercă.

— Nu, e așa, spuse Julia, demonstrându-i.

Și a ținut-o tot așa, până când Carmen se simți dublu de extenuată și mai căpătă și o durere de cap.

* * *

În duminica din acel weekend, Tibby se duse s-o vadă pe doamna Graffman, mama vechii ei prietene, Bailey. Tibby se întorcea la New York cu trenul în seara aceea și voia să facă un efort s-o vadă înainte de a pleca.

— Vreți să ne vedem la o cafea sau ceva? o întreabă Tibby la telefon.

— E în regulă. Hai să ne întâlnim în cafeneaua aceea de pe colț cu strada Highland.

— Perfect, încuviință Tibby, ușurată.

Prefera să nu meargă în casa familiei Graffman, dacă putea să evite acest lucru.

Tibby încercase s-o viziteze pe doamna Graffman sau măcar să o sune, în puținele dați când fusese acasă în acel an. De obicei voia s-o vadă, dar astăzi simțea că e mai mult o obligație.

Tibby o îmbrățișă scurt pe doamna Graffman la intrare, unde o aștepta. Își luară cafea de la bar și se așezară la o masă minusculă de lângă fereastra din față.

– Cum merg lucrurile? întrebă doamna Graffman.

Arăta relaxată în pantalonii ei de yoga și tenișii de grădinărit puțin murdari de noroi. Arăta un pic mai robustă decât acum un an, decât acum șase luni.

Tibby nu se gândi nici la întrebare, nici la răspuns.

– Destul de bine, cred. Dumneavoastră ce mai faceți?

– Păi, știi tu...

Tibby dădu din cap. Acel „știi tu“ însemna că îi era dor de Bailey și că, atunci când ți-ai pierdut singurul copil viața era bună sau extraordinară într-un context foarte limitat.

– Dar la muncă e bine. Mi-am schimbat locul de muncă, ți-am zis?

– Cred că tocmai vi-l schimbaserăți data trecută când ne-am văzut, spuse Tibby.

– Am zugrăvit baia de la parter. Domnul Graffman se antrenează pentru Maratonul Cadrelor din Marină.

– Uau, asta e super, spuse ea.

– Încercăm să ne găsim un scop, înțelegi?

– Da, răspunse Tibby.

Doamna Graffman părea tristă, dar spre ușurarea lui Tibby, nu părea atât de tristă încât să aibă nevoie de alinare.

– Și tu, draga mea?

– Păi, eu urmez un curs intensiv de scriere de scenarii. Ar trebui să terminăm un scenariu întreg până la mijlocul lui august.

– Ce frumos!

Brusc, Tibby își dădu seama că doamna Graffman va vrea să știe despre ce este vorba.

– Despre ce este vorba? întrebă ea veselă, exact cum se așteptase.

Tibby sorbi prea repede din cafea și își arse limba.

– Păi, lucrez cu o mulțime de teme. Adun imagini, înțelegeți?

Auzise odată pe cineva spunând asta și i se păruse că suna fain. Dar în atmosfera de acum părea extrem de fals.

– Interesant.

„Ceea ce e un alt mod de a spune că n-am început încă“, ar fi trebuit să spună Tibby, dar se abținu.

– Și ce mai face prietenul nostru Brian? întrebă doamna Graffman cu un zâmbet. Era și ea dintre părinții care îl plăceau pe Brian.

– E... păi... Bine, cred. Nu prea ne-am mai văzut.

Doamna Graffman avea o privire întrebătoare, așa că Tibby continuă să explice, ca să nu apuce să întrebe nimic.

– A fost așa o nebunie, pentru că eu lucrez și merg și la școală, iar el are două servicii și suntem în orașe diferite, astfel că... știți dumneavoastră.

– Îmi închipui, zise ea. Dar veți fi împreună la anul, nu?

– Păi...

Tibby își dori să se oprească acolo. Voia să se întoarcă în cămăruța ei de cămin, la distanță de ore bune de casă și să se uite la televizor.

– Nu știi. E cam problematic.

„Vedeți dumneavoastră, m-am despărțit de el. Iar acum, în mod ciudat, consecința este că nu mai suntem împreună și nu mai avem un viitor împreună. Ce misterios. Cine s-ar fi gândit la așa ceva?”

Doamna Graffman era prea sensibilă ca să o forțeze pe Tibby să vorbească despre lucruri care îi făceau rău. Prin urmare, nu mai aveau aproape nimic de discutat.

– Veniți la petrecerea părinților mei în august, nu? se interesă Tibby, adunându-și lucrurile.

– Da. Tocmai am primit invitația prin poștă. Do-uăzeci de ani. Uau!

Tibby dădu din cap absentă. Niciodată nu făcuse calcule cu privire la nunta părinților ei. Iată încă o conversație blocată.

Tibby își dădu seama de ce găsea alinare în interacțiunile mai simple, unilaterale, ca, de exemplu, uitatul la televizor.

* * *

Lena uitase că trebuie să îl uite pe Kostos. Așa își dădu seama. Când îți aduceai aminte că trebuie să uiți, îți aduceai aminte. Abia atunci când uitai să uiți, uitai cu adevărat.

Lucrul care îi aminti Lenei de Kostos nu era vreo mișcare în creierul ei (ceea ce ar fi constituit un eșec în încercarea de a uita), ci o bătaie în ușă într-o după-amiază toridă de joi, chiar la sfârșitul lui iulie.

A fost simplu. Când îl văzu pe Kostos, își aduse aminte de el.

De ce, ce rău putea să facă, fiind ea însăși?

Oare mai era o altă Troia de ars?

WILLIAM BUTLER YEATS

Se întâmplă după ore. Lena își aruncase șlapii din picioare și adormise pe pat în tricou și pantaloni scurți, cu părul ieșindu-i din coadă. Auzi bătaia în ușa în prima parte profundă a somnului. Era amețită, dezorientată și transpirată încă dinainte să deschidă ușa.

Când văzu bărbatul brunet din fața ei, crezu numai pe jumătate că ar putea fi Kostos. Chiar dacă avea fața lui Kostos și picioarele lui Kostos, și vocea lui Kostos, ea continuă să creadă că poate era altcineva.

De ce stătea omul acesta care semăna ciudat de mult cu Kostos în pragul camerei ei de cămin? Se gândi fără să vrea s-o sune pe Carmen să-i spună că era un bărbat în Rhode Island care era aproape identic cu Kostos.

Apoi își aminti cum Carmen spusese că el se va întoarce, își aminti despre uitare.

Brusc se simți zguduită și i se făcu frică. Ca și cum s-ar fi trezit în mijlocul examenului de bacalaureat. Asta însemna că putea fi el?

Dar era imposibil, pentru că el locuia pe o insulă din Grecia, la mii de kilometri depărtare. El trăia în trecut. Trăia inaccesibil între pereții unei căsnicii. Trăia în memoria și în imaginația ei. Acolo își petrecea practic cam tot timpul. El exista acolo, nu aici.

Nu putea fi aici. Aici era ce mai rămăsese dintr-un sendviș de curcan de la un prânz luat în grabă în atelier și pantalonii ei zdrențăroși de trening cu șnur pe care îi făcuse scurți și pișcătura de țânțar de pe gleznă pe care o scărpinașe fără milă și desenul în cărbune pe care-l lipise cu bandă adezivă pe perete cu două săptămâni în urmă. Kostos nu trăia aici și acum. Mai degrabă s-ar fi îndoit de ochii și urechile sale.

Aproape că îi spuse și lui asta.

— Eu sunt, spuse el simțind confuzia ei, văzând că nu e limpede că îl recunoaște.

Ei bine, da, îl recunoștea. Dar nu asta era ideea, nu? Nu prea era convinsă. Și ce dacă era „eu“? Toată lumea era „eu“. Și ea era „eu“. Cine altcineva avea să fie?

Doar fiindcă era Kostos și apăruse la ușa ei spunând: „Eu sunt“ nu însemna că ocupa timp și spațiu în viața ei de acum. Se gândi să-i zică și lui asta.

Simți confuzia aceea frustrantă, ca într-un vis, când îți storci creierii să răspunzi și apoi uiți care era întrebarea. Fusesse o întrebare, nu? Se gândi să-l întrebe pe el.

— Ar fi trebuit să sun mai întâi, murmură el.

Lena își dădu seama că inima îi bătea ori prea tare, ori prea încet. Chibzui câteva clipe. Poate că se oprește de tot. Și apoi ce avea să facă?

Își imagină pentru o clipă că i se deschide pieptul ca o ușă de dulap și inima îi sare afară la capătul unui arc.

Oare era trează? L-ar fi întrebat pe el, dar era ultima persoană care ar fi putut să știe pentru că el însuși nu avea nici un loc în realitate.

— Cred c-o să stau jos, zise ea încet. Era ca o fată cu corset dintr-un film vechi, care înfrunta problemele mari așezată.

El rămase în prag, neștiind dacă să intre sau nu. Arăta epuizat și ciufulit. Poate chiar tocmai sosise.

— Poate ar fi bine să vii mai târziu, spuse ea.

Arăta de parcă ar fi fost torturat. Nu știa ce să facă.

— Pot să vin diseară? Pe la opt?

Se trezi întrebându-se dacă se referea la ora opt din timpul ei sau la ora opt din timpul lui. Nu făcea decât să se încurce și mai tare.

— La opt e bine, răspunse ea politicoasă. Oare era cu putință să se afle amândoi în același interval de timp?

Dacă avea să se întoarcă la opt, decise ea ascultând ușa închizându-se și luând perna în brațe, atunci posibilitatea ca el să fie cu adevărat aici avea să fie și mai mare.

* * *

În aceeași zi caniculară de joi, la sfârșitul lui iulie, agentul de securitate o sună pe Tibby să-i spună că o caută cineva.

Ea se gândi imediat la Brian, deși nu-l văzuse și nici nu vorbise cu el de când se întorsese de la Bethseda. Își simți inima bătând mai tare.

— Cine e? întrebă ea.

— Numai un pic. Tibby auzi o conversație înăbușită. Este Effie.

— *Cine?*

— Effie. Effie. Spune că e prietenă cu tine.

Inima lui Tibby își schimbă bătaia.

— Vin imediat, zise ea.

Își udă părul să-i stea drept, își puse un tricou fără mâneci și o pereche de pantaloni scurți, ponosiți. Se îngrijoră deodată că ar putea fi ceva în neregulă cu Lena. Aproape zbură pe hol până la lift.

Effie era practic în fața ei când ușa liftului se deschise la parter. Se dădu în lături, împiedicându-se, când Tibby ieși gonind din el.

— E totul bine? întrebă Tibby.

Effie ridică din sprâncene.

— Da. Adică, așa cred.

— Unde-i Lena?

— În Providence. Effie adoptă expresia aceea ușor jignită pe care o adopta când era pusă în fața faptului că prietenele Lenei nu erau și prietenele ei.

— Ah! Bine. Tibby se gândi că ar suna răutăcios să întrebe: „Și atunci ce cauți aici?” Așteptă răbdătoare ca Effie să spună ce căuta acolo.

— Ești ocupată acum? se interesă Effie.

— Nu, nu chiar.

— Nu te grăbești să pleci undeva sau să faci ceva, nu?

— Nu. Tibby murea de curiozitate și avea senzația că era ceva putred la mijloc. Stătuse singură foarte mult timp.

— Vrei să mergem să bem o cafea? Este vreun loc pe aici?

Tibby observă că Effie arăta un pic emoționată. Era agitată. Dădea și din mâini, și din picioare. Era îmbrăcată cu o rochie scurtă, roz petrecută, care lăsa să se vadă foarte mult din decolteu.

— Sunt un milion de locuri pe aici. Tibby încercă să nu pară nerăbdătoare sau răutăcioasă. Era de fapt drăguț din partea lui Effie că venise tocmai până aici s-o vadă. Avea nevoie de vreun sfat sau ceva? Era brusc interesată de o carieră strălucită în domeniul cinematografiei? Auzise oare că erau nenumărați băieți drăguți la Universitatea din New York? Nu că ar fi fost adevărat, de fapt.

— Putem să bem cafea cu gheață la un local pe strada Waverly.

— Sună grozav, spuse Effie. Își șterse transpirația de pe buza de sus.

— Stai mult la New York? întrebă Tibby pe drum, încercând să obțină indicii.

— Numai azi.

În sfârșit, se așezară la o masă întunecată și răcoasă din fundul cafenelei, cu o cafea cu gheață de doi dolari pentru Tibby și o mocha frappuccino albă de zmeură de cinci dolari pentru Effie. În difuzorul din stânga lui Effie se auzea operă în limba italiană.

Băutura lui Effie era așa de groasă, că trebuia să soarbă cu putere. Tibby o privea și aștepta.

— Deci tu și Brian v-ați despărțit, spuse Effie într-un final.

— Corect.

— Nu mi-a venit să cred când am auzit prima dată.

Tibby dădu din umeri. Oare asta era începutul? Unde bătea?

— Crezi că o să vă împăcați? continuă ea. Nu părea insistentă. De fapt, se juca cu hârtia de la pai.

— Nu cred.

— Serios?

Tibby încercă să nu se enerveze. Oare Effie făcea doar conversație? Că nu-i prea ieșea.

— Serios.

— Așa deci. Crezi că ți-a trecut dragostea pentru el?

Tibby se uită cu atenție la ea.

— Dacă eu cred că mi-a trecut dragostea pentru el?

Effie își desfăcu mâinile ca și cum ar fi vrut să arate că nu are nimic în ele.

— Da.

— Nu știu sigur.

Effie ridică ușor din umeri. Mai sorbi puțin din băutură.

— Te-ai supăra dacă ai afla că iese cu altcineva?

Tot repetând în gând întrebarea, Tibby își simți creierul întorcându-se pe dos, ca un melc peste care s-a pus sare. Privirea i se înceteșă și clipi ca să vadă din nou clar. Încercă să nu se schimbe la față, să rămână calmă.

Oare ce știa Effie? Îl văzuse cumva pe Brian cu altă fată? Se afișa oare Brian cu altă fată prin Bethesda? Ce văzuse Effie? Ce se întâmpla?

Tibby își bău cafeaua. Inspiră adânc. Ascultă tenorul tipând tare chiar deasupra capului lui Effie. Nu putea să-și piardă cumpătul de față cu Effie. Pentru că Effie, indiferent cât purta la sutien, tot o soră mai mică era.

Voia cu disperare să o întrebe pe Effie ce știe, dar cum putea să facă asta fără să pară că ar deranja-o? Că este supărată, deranjată și șocată din pricina acestui gând? Nu putea.

– Te-ai supăra, trase Effie concluzia.

Tibby trebuia să-și păstreze înaintea de toate mândria.

– Nu, spuse ea într-un final. Poate aș fi un pic surprinsă. Dar, uite. Eu am fost cea care s-a despărțit de el, nu? Nu e ca și cum nu știam ce fac. Știam foarte bine. Nu am avut nici o îndoială că atunci era momentul ca noi doi să ne despărțim și, pentru mine, a fost cea mai bună decizie.

Tibby își dădu brusc seama că, dacă vorbea, se simțea mai bine decât dacă gândea.

– Serios?

– Sigur. Vreau să spun că într-adevăr s-a terminat. Pentru mine, s-a terminat. Brian poate să facă tot ce are chef. Serios, poate că ar fi mai bine să iasă cu altcineva dacă asta vrea să facă.

Tibby își simți capul legănându-i-se ușor pe gât. Ca jucăriile alea stupide pe care oamenii și le pun în mașină.

Effie dădu din cap și mai sorbi puțin din așa-zisa ei cafea, cu ochii mari, ascultând cu atenție.

– Ar avea vreo importanță dacă ar fi cineva cunoscut?

Tibby nu-și imaginase niciodată că tortura pură ar putea fi deghizată în Effie Kaligaris îmbrăcată într-o rochie petrecută și sorbind dintr-o băutură roz. Cineva cunoscut? Cine era? Cu cine era Brian? Cineva cunoscut? Brian s-a cuplat cu cineva *cunoscut*? Cine era? Cum putea să-i facă una ca asta? Tibby își stoarse creierii să își dea seama cine putea fi.

Cum putea să întrebe fără să-și trădeze nefericirea ei meschină? Cum putea să nu întrebe și să sufere în continuare la fel de mult?

– Ar avea importanță, propuse Effie pe un ton solemn.

Tibby reuși să se adune încă o dată. Putea să se piardă mai târziu. Putea s-o sune pe Lena și să afle adevărul. Putea chiar să o sune pe mama ei, dacă era așa de grav.

– De ce ar avea vreo importanță? zise Tibby, bătând ușor cu degetele în masă, ca să pară nonșalantă. De ce ar trebui să conteze dacă e o persoană cunoscută?

Brusc i se păru că toți nenorociții ăia de cântăreți de operă încep să zbiere din toți rărunchii.

– Ideea e că Brian nu mai este prietenul meu, iar eu nu mai sunt prietena lui. Tibby aproape că țipa. E treaba lui cu cine iese. Și e treaba mea cu cine iese eu.

Effie dădu încet din cap.

— Da, logic.

Tibby era chiar mândră de răspunsul ei. Părea să fie exact ce trebuia să spună, deși nu avea nici o legătură cu sentimentele ei. Încercă să-și tragă sufletul. Ar fi vrut ca muzica să fie mai puțin tare.

— E foarte logic. Effie mai sorbi din băutură.

— Și atunci... Effie puse băutura jos și se așeză mai comod în scaun. Se uita fix la Tibby. Nu te-ar deranja dacă...

Effie renunță să mai stea picior peste picior. Tibby își dădu seama că și ea avea nevoie să pună ambele picioare pe podea. Din motive misterioase, Tibby își ținu respirația.

— Nu te-ar deranja dacă aș ieși eu cu Brian?

* * *

Lucruri de genul acesta nu ar trebui să i se întâmple ei, decise Lena, uitându-se pe fereastră la cărămizi și la locurile goale dintre ele, acolo unde mortarul se rosese aproape de tot. Ar trebui să se întâmple altor oameni, ca Effie. Effie care, de exemplu, se pricepea mai bine să fie om.

Lumina deveni mai slabă și cărămizile se întuneacă. Singura concesie pe care o făcuse Lenei posibilității ca el să vină la ora opt fuseseră deodorantul și periatul părului.

În ultimul gest era și o amintire, pentru că își piep-tănase părul pentru el în ziua înmormântării bunicului ei. Asta se întâmplase cu doi ani în urmă.

În acea perioadă se întâmplaseră mai multe lucruri: moartea bunicului, durerea bunicii ei, rigiditatea aspră a tatălui ei. Și vestea despre căsătoria lui Kostos, bineînțeles. O loviseră toate, ca niște vânturi neprielnice. Stârniseră o furtună îndeajuns de puternică să absoarbă toate calitățile mărunte ale momentului, oricât de inocente: un anumit model de nori și zgomotul unui anumit avion, mirosul de praf și sentimentul că te-ai pieptănat special pentru o persoană pe care o iubești.

Furtuna absorbise în ea și timp – ore și zile, și săptămâni care nu îi aparțineau, astfel că liniștea dinaintea ei fusese încărcată de conștientizarea amară a inexorabilității, iar perioada de după purtase în sine acea senzație de pustiire, lăsată de faptul că își dorea lucruri pe care nu le putea avea.

În gestul ei de a-și pieptăna părul pentru Kostos, plutea presimțirea că el o va părăsi.

Își aminti anumite lucruri pe care le spusese. Stătuseră ascunse în ea în tot acest timp, ca un post de radio dat foarte încet, în străfundul conștiinței ei.

– Să nu fii niciodată tristă crezând că nu te iubesc, zisese el. Niciodată să nu crezi că ai greșit tu cu ceva. Dacă îți voi frânge inima înseamnă că am frânt-o pe a mea de o mie de ori. Te iubesc, Lena! Nu aș putea să nu te iubesc nici dacă aș încerca.

Gândul care o bântuia cel mai tare nu era faptul că el nu o mai iubea. Avea să se împace cu asta într-un final. Gândul care o bântuia cel mai tare era faptul că

o iubea. O iubea de departe. (Uneori așa se iubea și ea pe sine.) O iubea într-un fel ce dăinuia în timp, într-un fel ce nu putea fi pângărit. Și ea păstra în ea această iubire, cu mare grijă.

Ea era o persoană care merita să fie iubită. Se agăța de ideea asta. Era demnă să fie iubită. Asta conta, nu-i așa? Chiar dacă el se căsătorise cu altcineva? Chiar dacă îi distrusese speranțele?

Ea era o persoană care merita să fie iubită. Era tot ce avea. În visele ei îl auzea spunându-i că încă o iubește, că nu a uitat-o nici o clipă, în nici o zi. Era de neuitat. Asta conta cel mai mult. Era chiar mai bine decât să fie fericită.

Și care mai era locul ei acum? Singură pe urna ei grecească. Demnă de iubit, dar niciodată iubită.

Era în afara oricărui pericol. Curajoasă în cadrul propriilor limite.

Era același vechi obstacol.

* * *

Asta îi aminti un pic lui Tibby de scena răpitorului de copii din filmul *Chitty Chitty Bang Bang*, unde camionul lui cu bomboane se dovedește a fi o cușcă.

Stând față în față cu Effie, cu ceașca de gheață topită transpirând pe masă, Tibby privi cum cei patru pereți solizi se transformă într-o cușcă. Nu avea scăpare. Intrase singură în asta cu capul ei relaxat și mincinos înainte.

Ce putea să facă? Ce putea să spună? Effie se descurcase de minune. Brusc, Tibby înțelese tot ce

avusese Effie de gând, fiecare întrebare pe care o pusesese. Effie nu se trăgea degeaba din patria lui Socrate.

Tibby nu mai putea gândi. Nu spera să o învingă pe Effie. Capul i se clătina într-o parte și într-alta.

— Ba te-ar deranja, trase Effie concluzia cu glas scăzut, dar Tibby vedea cu ochiul liber infatuarea care stătea la pândă. Effie părea gata să zboare, să-și ia victoria și să fugă cu ea.

— Nu, e în regulă. Ce altceva putea să spună?

Effie se ridică în picioare. Răspunsul lui Tibby îi era suficient.

— Vai, Doamne, mă simt așa de ușurată, Tibby! izbucni ea. Habar nu ai câte griji mi-am făcut. Nu puteam să fac nimic până nu aflam că nu te superi.

Erau deja pe trotuar, iar Tibby mergea amorțită în urma lui Effie.

Brian și Effie? Effie și Brian? Effie cu Brian? Oare asta voia el? Voia să fie cu Effie? Se gândi la decolteul lui Effie.

— Mă bucur atât de mult că nu te superi! Pentru că știi, Brian și cu mine suntem cam singurii rămași acasă vara asta. Și eu — oricum nu mai contează. Dar nici nu mă gândeam să fac ceva fără ca tu să fii de acord.

— Sunt de acord, reuși Tibby să spună, doar ca să termine cu toată mascarada. Apoi se duse acasă și se prăbuși.

Vei cunoaște adevărul și
adevărul te va înnebuni.

ALDOUS HUXLEY

Presupusul Kostos veni la ora opt.

Lena se hazardă să îi atingă încheietura mâinii înainte să creadă cu adevărat că era chiar el, în carne și oase. Era prea cald ca să fie o fantomă, o închipuire sau o hologramă. Avea ochi, buze și brațe care se mișcau. Se afla în timpul ei, în pragul ușii ei. Trebuia să îl accepte.

Așa că făcu un pas înapoi, studiindu-l în liniște, fără să se implice cu adevărat. Era doar o pereche de ochi, nu o persoană cu care să interacționezi. Dacă el insista să fie prezent, poate că reușea ea să dispară.

Deci era Kostos. Crezuse că amintirea chipului său va diminua impactul pe care îl va avea chipul lui în realitate, însă nu se întâmplase așa. Chipul lui încă mai avea putere, recunoscuse ea, dar cumva de la distanță.

El îi luă mâna într-a lui, sincer, fără să aibă alte așteptări. Lena stătea prea departe ca să dea impresia că ar vrea să fie îmbrățișată.

Deci el era Kostos și ea era Lena, și după tot acest timp și toată această nefericire, iată că se aflau acum

față în față pe pragul unei uși, într-un cămin de studenți din Providence, Rhode Island. Lena mai mult privea decât simțea. Înregistra totul cu ochii, ca să își poată povesti sieși mai târziu și să disece situația ca lumea.

Erau oameni care trăiau în acel moment, își dădu Lena seama, în timp ce ea trăia cu o întârziere de câteva ore sau chiar ani. Și, odată cu această revelație, veni și frustrarea obișnuită, dorința de a se pocni în cap cu un bocanc, numai ca să se asigure că încearcă și simte ceva la unison cu toată lumea, măcar o dată în viață.

– Nu rămân dacă nu vrei, Lena.

Dădu să facă un pas în cameră.

– Dar sunt câteva lucruri pe care vreau să ți le spun.

Ea dădu din cap, strângând din buze. O călca pe nervi să-l audă pronunțându-i numele.

Ar trebui să se plimbe, hotărî Lena. Plimbatul era ușor, pentru că nu trebuia să se uite unul la altul.

– Ar trebui să ieșim la o plimbare, propuse ea.

Merseră pe coridor în șir indian și coborâră cele trei rânduri de scări. Ieșiră din clădire și se îndreptară spre râu. Aerul se îmblânzise, era cald, dar nu fierbinte.

Avusese vag intenția să se plimbe pe marginea râului, în locul unde, în serile de vară, ardeau flăcări în mijlocul apei. Era una dintre puținele atracții turistice din Providence, dar era prea dezorientată ca să își amintească la ce oră erau aprinse sau unde se aflau exact.

– N-am știut cum o să reacționezi, spuse el, mergând pe lângă ea.

Nici ea nu știa cum o să reacționeze. Habar n-avea. Aștepta, de parcă urma să îi spună cineva.

Îl duse pe un drum greșit. Ajunseră lângă o benzinărie și un magazin 7-Eleven, după care pe o stradă aglomerată și întunecată. N-avea talent de ghid turistic.

Se gândi la Santorini și la cât era de frumos acolo, și cum Kostos știa drumul. Amintirea o lovi atât de puternic, aproape ca un bocanc, încât simți lacrimi în ochi.

– Nu mai sunt căsătorit, îi zise Kostos peste zgomo-tul de la mașinile care goneau pe stradă. Se uită la ea, iar Lena dădu din cap ca să îi arate că măcar îl auzise.

– Divorțul meu s-a pronunțat oficial în iunie.

Lena nu fu extrem de surprinsă de această veste. Odată ce îi acceptase prezența în pragul ușii, o parte din creierul ei părea să știe că nu mai era însurat.

Stătu solemn în timp ce așteptau să treacă un șir de mașini. Era foarte răbdător. Amândoi erau foarte răbdători, poate prea răbdători. Aveau lucrul ăsta în comun.

Lena îl conduse înapoi spre campus și se așezară pe o bancă liniștită, de pe un petic verde din grădina slab luminată, dintre două clădiri administrative. Nu era un crâng de măsline, dar măcar puteau sta de vorbă.

– Nu e nici un copil, zise el prudent.

Părea că se gândise dinainte la cum să formuleze.

– Ce s-a întâmplat cu el?

Avea tupeu să întrebe, dar era dreptul ei.

Se uită la ea cu sinceritate. Nu mai avea furia sau reținerea pe care o văzuse la el cu doi ani în urmă. Era mai ușor să vorbească despre un copil pe care nu-l avea.

– Păi...

Suspînul lui îi arată că situația era complicată.

– Mariana mi-a spus că a pierdut sarcina. Dar i-a fost greu să explice când și cum. Sora ei mi-a spus în secret că nici nu fusese însărcinată, dar că își dorise să se căsătorească și și-a imaginat că va veni după aceea și un copil.

– Dar n-a venit.

Își dea seama după privirea lui că se gândea ce era potrivit să îi dezvăluie și ce nu.

– La început am fost foarte furios pe ea. Voiam să aflu adevărul. Am refuzat să trăiesc... ca un soț cu ea.

Lena cugetă la sensul cuvintelor lui. Ce bărbat adevărat ar vorbi în felul ăsta?

– Am locuit separat după primele șase luni, însă am rămas căsătoriți. Mă gândeam că nu îi pot dezonora pe bunicii mei divorțând. Acest lucru nu e acceptat în familiile tradiționale. Doar turiștii și nou-veniții fac asta.

Lena înțelese cât de adânc înrădăcinată în caracterul lui Kostos era nevoia de a le face pe plac celorlalți. Dorința de a nu dezamăgi. Acesta era încă un lucru pe care îl aveau în comun. Era răsfățatul tuturor familiilor din Oia. Și el voia să fie iubit, chiar dacă asta însemna să își lase deoparte propria fericire. Fericirea proprie, dar și pe a ei, după câte se părea.

Ce era cu nevoia aceasta atât de puternică de a fi iubit de ceilalți? Amândoi o aveau, se lăsau conduși de ea, constrânși de ea. Erau chiar dispuși să se sacrifice unul pe altul de dragul ei.

Lena simțea că nevoia asta se manifesta în mod diferit la ea și la Kostos. El dorea să își păstreze demnitatea în ochii altor persoane. Era din cauză că își pierduse părinții; sigur din cauza asta era. Părinții sunt singurii obligați să te iubească; de la restul lumii trebuie să îți câștigi dragostea.

Dar ea? De dragostea cui se îndoia atât de tare?

Știa fără să se gândească. Încă din copilărie, percepușe deosebirea dintre felul în care arăta și felul în care se simțea. Știa de dragostea cui se îndoia. Nu de-a părinților și nici de-a prietenilor. Se îndoia că se iubește pe sine.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă ea sec.

— Cel mai mult conta părerea bunicilor mei. Știi că sunt foarte bătrâni și tradiționaliști. Am tot amânat să fac ceea ce trebuia să fac. Îmi era groază să le spun.

Se gândise și la partea asta, își dădu ea seama. Planificase tot discursul. Lena dădu din cap.

— Când, în cele din urmă i-am spus bunicii, am crezut că nu o să se reziste.

— Dar n-a fost așa, ghici Lena.

Kostos scutură din cap.

— Mi-a zis că se rugase în fiecare noapte să am curajul să fac acest pas.

Se gândi la bunicile lor, Valia și Rena, două bătrânele pline de surprize. Oare cât știa Valia din toate astea?

— Valia nu mi-a povestit nimic.

— Am rugat-o eu să n-o facă. Voiam să îți spun personal.

Lena îi cercetă fața calmă și se simți deodată sfidată.

– În locul tău, eu aș fi furioasă.

– Pe cine mai ajută asta acum? întrebă el.

Ea se simțea furioasă, chiar dacă nu era în locul lui. Era furioasă pe el pentru că își luase dreptul de a se dispensa și de suferințele ei.

– Aș vrea să știu ce s-a întâmplat cu adevărat, zise ea cu înflăcărare.

Kostos părea afectat, dar ridică din umeri.

– A trebuit să las totul în urmă. Ce mai conta? La ce-ar mai ajuta să-i găsesc pe vinovați?

Ce mai conta? Kostos putea decide că nu conta. Din punct de vedere tehnic, nu era treaba ei. Și totuși, ca o altă izbitură de bocanc, o lovi certitudinea că, privind în urmă la ultimii doi ani din viața ei, chiar conta.

În asta consta prostia de a iubi pe cineva din altă lume, nu? Nu te dăruiai lui pur și simplu. Te puneai în calea unor fete nebune care inventează copii și a unor tradiții care te îngrădesc și de care nici nu-ți pasă.

Iar apoi, brusc, se gândi la Leo. La mansarda lui. La canapeaua lui roșie și la plăcerea de a sta întinsă pe ea.

Pentru o clipă, își pierdu suflarea. Era aproape intolerabil faptul că se gândea la Leo cu același creier cu care se gândea la Kostos. Se simți demoralizată, sfâșiată, de parcă trăia în două universuri diferite, două vieți diferite.

Îl uitase pe Leo. Posibilitatea de a fi cu Leo. Își aminti de el brusc, ca o altă lovitură de bocanc.

Oare chiar era atât de nepricepută la uitat? Poate că era mai bună decât credea.

Din nou simți bocancul peste cap, și de data asta o duru. Dar nu asta era ce își dorea?

Nu. Nu era. Simțea că îi vine să urle. „Lasă-mă în pace!“ Nu mai voia bocancul. Nu mai voia încă o lovitură peste cap. Nu îl voia pe Kostos. Nu voia nimic din toate astea.

* * *

– Carmen, ce naiba faci?

Carmen încercă să rămână insensibilă la privirea diavolească a lui Andrew.

– Îmi spun replicile, răspunse Carmen.

– Ce se întâmplă cu tine? Vorbești ca un robot. Vorbești mai rău decât un robot. Îmi *doresc* să ascult un robot numai să nu te mai ascult pe tine.

Carmen se îndreptă de spate. Asta nu era prima tiradă a lui Andrew, dar era probabil prima îndreptată așa direct împotriva ei.

– Mai încearcă o dată! ordonă el.

Carmen mai încercă o dată.

– Bip, bip, urlă Andrew. Robot.

Carmen inspiră adânc. Nu voia să plângă. Era obosit. Și ea era obosită. Fusesse o zi foarte lungă.

– Cred ca voi lua o pauză, spuse ea, încordată.

– Așa să faci, răspunse el.

„Ești groaznic și te urâsc“, îi zise ea lui Andrew în minte, deși știa că el nu era deloc așa și că ea nu-l ura.

Se împletici până la ușa din spate și o deschise. Aerul era fierbinte și lipicios, și nu îi oferi nici o alinare.

Se așeză și își sprijini capul pe brațe. Andrew se purta oribil, dar avea dreptate. Replicile sunau prea bombastic în gura ei. Se gândea prea mult la ele. Sau, mai degrabă, se gândea prea mult la tehnicile de pronunție.

Câteva minute mai târziu, Carmen ridică privirea și o văzu pe Julia.

– Carmen, tu ești?

– Bună! spuse Carmen, îndreptându-și spatele.

– Ce se întâmplă? Ești bine?

– O repetiție proastă.

– Vai, nu! Ce nu merge?

– Cred că toată munca aia la metri mă amețește, îi zise Carmen cinstit.

– Serios?

Julia părea sincer îngrijorată. Se așeză pe treaptă, lângă Carmen.

– Asta nu e bine.

Carmen închise ochii.

– Nu-mi vine să cred că trebuie să mă întorc acolo.

– Știi care e problema?

– Care?

– Se întâmplă întotdeauna așa. Prima oară când înveți cheștiile de structură te amețești. E normal. Ce trebuie să faci este să mergi înainte și o să te obișnuiești. Devine perfect natural odată ce te prinzi cum stă treaba.

— Crezi?

— Sunt aproape sigură de asta.

După ce Carmen scăpă de repetiția groazei, se duse înapoi în cameră, unde o aștepta Julia.

— Uite, am încercat să îți marchez metrii în alt mod, spuse Julia. Cred că îți va fi mai ușor așa.

Carmen se uită la cuvintele familiare ale Perditei și i se părură îndepărtate. Acum se gândea la ele în alt context, nu mai avea acces la ele cum o făcea înainte. Nu putea să mai recreeze simplitatea acelor cuvinte. Nu se mai putea întoarce. Deci poate că Julia avea dreptate. Poate că trebuia să meargă înainte.

Aprecie răbdarea Juliei, care stătu cu ea aproape până în zori, să se asigure că lucra la replici așa cum trebuia.

* * *

Lena era furioasă. Nu putea dormi.

Fusese înțelegătoare, impasibilă, tristă, acum era furioasă. Trecea dintr-un stadiu al suferinței la altul, dar în viteză și în dezordine.

Cu mult timp în urmă, în miez de noapte, se dusesese la Kostos plină de dorință, afișându-și vulnerabilitatea sub forma unei cămăși albe de noapte fluturând. În această seară, bătut la ușa lui de la Braveside Motor Lodge încotoșmănată într-o haină neagră și lucioasă, pe care și-o ținea strânsă pe lângă corp pentru a se proteja de vânt și de ploaie.

El își pusese pantalonii pe el înainte de a deschide ușa. Ea se uită peste umărul lui la o grămadă de valize

familiare, un vraf de haine familiare, pantofi familiari. Toate aveau un miros familiar care îi făcea rău. De ce își adusese atât de multe lucruri?

— N-ar fi trebuit să vii aici, îi spuse ea, deși ea era cea care îi bătuse la ușă la două dimineța.

Surpriză, durere, defensivă, toate se văzură pe rând pe fața adormită a lui Kostos. Urmele de la pernă se vedeau încă pe obrazul lui.

— Și apoi, ce încerci să faci? Ce credeai că se va întâmpla?

— Eu...

Se opri. Se frecă la ochi. Arăta de parcă l-ar fi mușcat propriul câine.

— Nu vreau decât să înțeleg! exclamă ea.

Asta era o minciună. Nu voia doar să înțeleagă. Voia să îl prindă și să îl pedepsească.

Poate că el nu făcea chestii din astea. Poate că era prea nobil să facă chestii din astea. Poate că pentru el nu conta să îi învinovățească pe oamenii care îi distruseseră viața. Dar ea nu putea trece peste lucrurile astea.

— Am vrut să îți spun ce s-a întâmplat. Am crezut că ai dreptul să știi.

— De ce? Ce treabă am eu cu asta? izbucni ea. Ai fost însurat. Acum nu mai ești. S-a întâmplat cu ani în urmă. De ce-ar însemna asta ceva pentru mine?

Altă minciună. Mult mai mare decât prima. Chiar în timp ce o spunea, nu știa dacă își dorește ca el s-o creadă sau nu.

După expresia de pe fața lui, el chiar o credea.

– Eu...

Kostos se opri din nou. Se uită în pământ. Se uită la cerul întunecat de deasupra capului ei. Se uită la cele câteva mașini parcate în curte. Făcu tot ce putu ca să se abțină.

Ea își strânse haina atât de tare în jurul trupului, că se gândi că și-ar putea rupe o coastă.

– Regret.

Chiar părea că regretă. Părea că regretă în multe feluri. Ar fi vrut ca el să își continue fraza, dar n-o făcu.

Îi venea să îl scuture, să țipe la el. „Ce regreți?

Că ai venit aici?

Că te-ai gândit că o să îmi pese?

Că ție îți pasă?

Că mi-ai frânt inima?

Că ai ales alți oameni în loc să mă alegi pe mine?

Că știi cât de tare vreau și eu să te rănesc acum?

Că știi că mie chiar îmi pasă și că te urăsc pentru asta?

Că trebuie să îți dai seama că nu sunt cine ai crezut că sunt?“

Scrâșni atât de tare din dinți că o durură urechile.

– Trebuia să mă arunc în brațele tale? întrebă ea ironic.

Kostos păru luat prin surprindere. Încă mai credea că poate va fi drăguță cu el.

– Nu, Lena. Nu m-am așteptat la asta. Eu doar...

– Și oricum am un iubit, spuse ea în chip de concluzie, răutăcioasă, mincinoasă. Sincronizarea ta e jalnică. Nu că ar mai conta.

Era ceva groaznic de eliberator în minciună. Era o experiență pe care nu o mai trăise niciodată.

El strânse din buze. Corpul lui părea că se retrage în defensivă. Fusesse nevoie de mult efort ca să nu mai aibă încredere în ea.

O parte din Lena voia ca el să se înfurie, să se arate așa rău și nedemn cum era. Oare putea să facă asta?

Ea voia un infern. Păstrase atât de atent dragostea lor în minte în toți acești ani, dar acum voia s-o distrugă. Voia să sfâșie, să ardă, să nimicească, să termine cu fiecare bucățică din ea.

Nu, Kostos nu putea să facă asta. Atitudinea lui nu mai era deschisă. Chipul i se închidea. El era tăcut, în timp ce ea ardea mocnit.

— Îmi pare rău pentru tot, zise el într-un final.

Îi venea să îl lovească, dar, în schimb, plecă. Se duse după colț și așteptă în liniște să audă ușa închizându-se.

Pe drumul spre cămin, mersul se transformă în fugă. Își dădu drumul la haină, lăsând-o să fluture în jurul ei. Alergă cât putu de repede, până își pierdu răsuflarea și își simți inima bătând cu iuțeală.

Mai târziu, tremurând sub cearșafuri, își dădu seama că nu se mai înfuriase niciodată cu adevărat pe cineva.

Iluziile sunt o formă de artă,
pentru persoana care le simte și numai
prin artă trăiești, dacă trăiești.

ELISABETH BOWEN

Când Lena se trezi devreme în dimineața următoare, nu mai era furioasă. Era uimită. Ce făcuse? Cum putuse ea să facă așa ceva?

O energie teribilă și de nestăvilit o făcu să sară din pat și să se îmbrace. Se întoarse la motel, scena crimei, ca și cum ar fi vrut să își demonstreze ei înseși că făcuse într-adevăr ce credea că făcuse. Că nu era o iluzie.

Oare se întâmplase cu adevărat? Ce putea să-i spună lui Kostos? Se ducea să se scuze? Își scrută inima.

Nu găsi nici o scuză acolo. Nu prea putea să definească tot ce era acolo: o fierbere ciudată de țipăt și teroare. Oare ce ar trebui să facă?

Pe măsură ce mergea de-a lungul coridorului i se făcu frică să vadă rămășițele dezastrului pe care îl produsese.

Se pregăti să bată, dar, când se apropie, văzu că ușa era deja deschisă. Se gândi la câte lucruri fuseseră

în cameră, la numărul de valize și la mormanele de haine. Acum se uita pe lângă căruciorul menajerei, într-o cameră curată și goală.

Tibberon: Vai, Len. Carmen mi-a spus ce s-a întâmplat.
Te simți bine?

LennyKI62: Da, mă simt bine. Un pic cam amețită poate.

Tibberon: Ai nevoie de companie?

LennyKI62: Îmi place compania ta, Tib, dar nu am nevoie acum.
Nici măcar nu sunt tristă. Sunt ușurată că s-a terminat. Se terminase deja de multă vreme.

Dragostea era o idee. Nimic mai mult și nimic mai puțin.

Dacă pierdeai ideea, dacă o uitai cumva, persoana pe care o iubeai devenea un străin. Tibby se gândi la toate filmele acelea despre amnezici în care oamenii nu-și recunoșteau nici măcar perechea. Dragostea trăiește în memorie. Poate fi uitată.

Dar poți și să ți-o reamintești.

La începutul verii, Tibby pierduse ideea de a-l iubi pe Brian. Din cauza sexului, a prezervativului rupt, a celei mai mari temeri care părea adevărată. Nu știa exact de ce. Dar știa, în schimb, că părțile cele mai întunecate ale procesului de maturizare se legaseră de el în acea noapte. Acele părți întunecate se lipiseră de el și înăbușiseră cumva ideea fragilă de dragoste.

Tibby își aminti în mod special sentimentul acela ciudat din noaptea când ideea de dragoste se evaporase. Vraja se rupsesse, visul se încheiase și realitatea îi luase locul. Își venise în fire și își dăduse seama că cele mai

bune calități ale lui erau de fapt cele mai rele și, mai mult, că faptul că Brian o iubea în mod inexplicabil era stupid și intolerabil. Se trezise dintr-un vis de dragoste.

Și totuși.

Acum iar era diferit. Visul se întorsese, iar ea nu știa dacă dormea sau era trează, ce era real și ce era iluzoriu.

O sună pe Lena, deși avea și Lena problemele ei.

– Ai idee ce se întâmplă? întrebă Tibby repede. Se săturase să facă pe mândra.

– Cu ce?

– Cu Effie și Brian!

Lena tăcu. Nu mai mult de o secundă, dar îndeajuns de mult încât Tibby să se prindă că Lena știa ceva.

– Păi, oftă Lena.

– Ce știi? explodează Tibby.

– Nu știu nimic sigur. Lena vorbea încet, dar serios. Adică știu că Effie a fost mereu îndrăgostită de Brian. Asta e însă poveste veche. Toată lumea știe asta.

Tibby simți că și-ar putea înghiți limba.

– Serios?

– Vai, Tib! E doar o pasiune nebunească. Știi tu, genul acela de pasiune juvenilă. Evident că Brian arată foarte bine.

– Da? Tibby deja nu mai respira.

– Tibby! Haide. Știi ce am vrut să spun. Nu încerc să te torturez. Pur și simplu îți prezint faptele.

Tibby se așeză cu fundul pe o mână.

– OK, reuși ea să îngăime.

– Vrei să vorbim despre asta?

Voia? Nu! Dar nu era nimic altceva pe lume la care să se gândească sau despre care să vorbească.

– Trebuie să știu, zise ea.

– Nu cred că e mare lucru de știut, spuse Lena, accentuând cuvintele ca să o consoleze pe Tibby. Effie e îndrăgostită de Brian, Brian suferă după tine. Cred că au vorbit de câteva ori la telefon.

– Au vorbit? Mâna lui Tibby amorțise. Urechea i se încălzise de la telefon.

– Tibby, nu vreau să fiu prinsă la mijloc. Vreau totuși să fiu sinceră cu tine.

– Nu au... ieșit împreună sau ceva de genul ăsta.

– Nu cred.

– Nu *crezi*?

Lena oftă din nou.

– E genul de chestie pe care Effie ar menționa-o. Crede-mă.

– Crezi că Brian o place?

– Nu am nici un motiv să cred asta. Dar cred că a avut o perioadă în care s-a simțit destul de singur.

– Pentru că se gândea că mă despart de el? întrebă Tibby aiurea.

– Pentru că te-ai despărțit de el.

– Ah!

– Tibby?

– Da?

– Nu vreau să te sâcâi, dar chiar ar trebui să-i spui adevărul lui Effie.

– Mda. Mersi.

După ce închise telefonul, Tibby se așeză la birou să-și pună gândurile în ordine.

Effie îl voia pe Brian. Brian era o persoană atrăgătoare. Normal. Toată lumea știa asta. Toată lumea îl voia. De fapt, Brian era mult mult mult mult prea bun pentru Tibby.

Era infam și dureros cât de mult contau lucrurile astea.

Da, Tibby uitase odată cum să-l iubească pe Brian, însă memoria îi era acum practic stimulată. Vai, cât de dureroase erau amintirile!

Normal că Brian era superb! Nu era ca și cum Tibby n-ar fi știut asta. Și nici măcar nu conta!

Dar toate celelalte chestii contau – că era sigur de sine și bun, că era optimist și putea fluiera Beethoven fără să îi pese de părerea celorlalți. Că o iubea pe Tibby! Știa cum s-o iubească mai bine decât oricine altcineva. Sau cel puțin așa fusese odinioară.

Acum ideea de a-l iubi pe Brian revenise. Acum nu-și mai amintea de ideea de a nu-l mai iubi. Când se gândea la Effie și la Brian, își dorea să-și amintească de ideea de a nu-l iubi.

O vrajă se rupsese din nou, un vis se încheiase, însă de data asta în sens invers. Acum vraja era să nu-l mai iubească. Visul din care se trezise era acela în care nu-l mai iubea. Așa i se părea ei. Cât de încurcat era totul! Cum să mai știi ce e real? Sau ce va fi real mâine? Era așa de confuză, că nu mai putea urmări ce se petrecea.

Cine era ea să se poată răzgândi, să-și schimbe atât de drastic realitatea? Oare va mai putea avea vreodată încredere în ea însăși?

În zilele următoare, și-ar fi dorit să lucreze mai mult la Movieworld. Acum că lucra mai puțin, avea destul timp să se holbeze le „Scenariu“ și să se gândească la lucrurile astea. Cu cât se gândea mai mult, cu atât știa mai puțin.

Încercă să-și scrie scenariul. Știa că va fi o poveste de dragoste. Dar nu reușea să se agate de nici un fir. Nu se gândea decât la curmarea dragostei, și nu putea să iasă o poveste de dragoste din asta.

* * *

Peter veni s-o vadă pe Bridget la laborator cu câteva zile înainte ca ea să plece acasă. Bridget avea etichete în buzunare și prinse de toate hainele. Ținea trei carioci diferit colorate în mâna stângă și una în mâna dreaptă.

Își evitase responsabilitățile de laborator pe aproape toată durata programului. Știa că-l impresionase pe David, directorul, pentru munca din casă, așa că putea să scape basma curată. Îi plăcea să stea afară la soare. Îi plăcea să stea cu mâinile în țărână. Dar partea asta nu îi plăcea. Așa că își păstră îndatoririle până spre sfârșitul taberei. Se gândi la Socrate înainte de cucută¹. Trebuie să plătești pentru răzvrătire.

¹ Socrate a fost judecat și condamnat la moarte prin ingerarea de cucută, o planta otravitoare. (n. tr.)

Îl văzu pe Peter și scoase eticheta pe care o ținea în gură, ca să-l salute.

– Cum merge? o întreabă el. Se schimbaseră amândoi de la acel sărut de pe deal, erau amândoi mai cuminți.

Bridget ridică din umeri.

– Bine.

Peter se uită în jur să se asigure că nu mai era nimeni pe-acolo.

– Nu voiam să plec fără să-mi iau la revedere.

Bridget dădu din cap.

– Îmi pare tare rău pentru ce s-a întâmplat.

– Probabil nu la fel de tare ca mie, spuse ea. Se făcu mică în sinea ei. Ce competiție ciudată!

– Nu-mi pot imagina cum e să te simți mai rău ca mine, zise el.

Doamne, ce bine semănau! Cădeau în extreme, chiar și acum.

– Mă face să îmi dau seama ce greșeală fac stând departe de familie atât de mult timp. Uit ce înseamnă ei pentru mine, înțelegi?

Înțelegea. Înțelegea foarte bine. Era viclean și însetat, în toate sensurile. Trăia în prezent, la fel ca și ea.

– Probabil ai dreptate, spuse ea, știind prea bine că Peter rata soluția mai profundă.

El îi zâmbi.

– Putea fi și mai rău.

Bridget ridică din sprâncene.

– Crezi?

– Am fi putut să ne dăm de-a dura pe deal.

„În momentul acela, ar fi fost doar gravitația de vină“, se gândi ea, dar nu o spuse cu voce tare.

– Mă tot gândesc la noaptea aceea. Mă simt de parcă ne-am fi ferit de un glonț, spuse el.

Bridget îl privi fără să spună o vorbă. Ba nu. Nu se feriseră de un glonț. Glonțul se ferise de ei.

Se gândi la Eric și, pentru prima dată în mult timp, reuși practic să și-l imagineze. Gura lui când era concentrat asupra unui lucru. Încruntarea frunții când era îngrijorat. Ușoara suprapunere a dinților din față când zâmbea. Amintirile cu el îi reveneau în salturi și Bridget înțelegea, în mod dureros, cum era să-i fie dor de el.

Bridget își dădu seama că se străduise destul de mult să nu simtă lucrurile acestea. În ciuda faptului că e-mailurile lui erau dulci și te puteai bizui pe ele, se ferise de sentimentele ei pentru el. Cu mult timp în urmă instituisese o politică personală împotriva persoanelor care lipseau, bazată pe teama că îți petreci toată viața fiindu-ți dor dacă îți permiți să îți fie dor.

Venise vremea să regândească politica. Dacă blocai durerea, blocai tot.

Eric o iubea. Avea încredere în el mai mult decât în ea însăși. Aprecia înțelepciunea de a iubi pe cineva așa de diferit de ea. Fusesse o prostie din partea ei să-l lase să plece, chiar și în mintea ei, chiar și pentru o zi. Ea avea de pierdut.

Când își luă la revedere de la Peter, îi fu milă de el. Va face din nou același lucru. Altădată, cu o altă fată dezorientată. Peter privea deja înainte,

descotorosindu-se de trecut – un trecut care acum o includea și pe ea.

Bridget își jură să nu facă asta niciodată.

* * *

Tibby o sună pe mama ei. Trist, dar adevărat.

– Ai auzit ceva? întrebă ea. Nu mai avea mândrie.

Deloc. Acest gest ar fi fost de neconceput dacă ar mai fi avut mândrie.

– Nu, scumpo.

– I-ai văzut împreună?

– Nu.

– Tu știi ceva. Îmi dau seama.

– Tibby!

– Mamă, dacă știi ceva trebuie să-mi spui.

Mama ei oftă, cum oftase toată lumea cu care vorbise Tibby.

– Tatăl tău i-a văzut la Starbucks¹.

– *Da?*

– Da.

– Împreună?

– Așa păreau.

– Lui Brian nu-i place Starbucks!

– Ei bine, poate îi place lui Effie.

Nu ar fi putut spune ceva mai nepotrivit. Tibby simți nevoia să plângă o vreme.

¹ Starbucks, cel mai mare concern internațional de cafenele din Statele Unite (n. tr.)

— Tibby, dulceată! Pari chiar supărată din cauza asta. De ce nu-i spui lui Effie s-o lase baltă? De ce nu-i spui lui Brian ce simți?

Tipic pentru mama ei. Erau cele mai proaste și mai puțin practice sugestii pe care le auzise în viața ei.

— Trebuie să plec, zise ea morocănoasă.

— Tib! Te rog!

— Vorbim mai târziu.

— Știi ce a spus tatăl tău?

— Nu. Ce?

— A spus că Brian nu părea fericit.

Tibby respiră ușurată. Ăsta fusese primul și singurul lucru bun pe care îl rostise mama ei de când vorbeau la telefon.

Ea nu poate pieri... Mereu frumoasă /
nemângâiat, o vei iubi la fel

JOHN KEATS

– **H**ei, Carmen?

– Da, Andrew.

– Ce se întâmplă?

Erau doar ei doi în holul gol al teatrului. Andrew Kerr părea că își dăduse seama că umilirea publică nu ține, așa că încerca să discute cu Carmen în particular.

– Nu știu. Își ascunse fața în mâini.

– Carmen, dragă! Relaxează-te! Spune-mi care-i problema.

– Nu știu care-i problema.

– Te descurcai atât de bine cu rolul ăsta! Chiar și Ian era de această părere. „E un miracol“, a spus el și știi ce i-am răspuns?

Carmen scutură din cap.

– I-am zis. „Hai să nu cobim“.

– Mersi mult, Andrew.

– Carmen, eu știu de ce ești în stare. Cred în tine. Vreau doar să știu de ce nu faci lucrurile cum trebuie.

– Cred că gândesc prea mult.

Andrew dădu din cap, înțelept.

— Aha! Foarte rău. Nu mai gândi atât de mult. Nu mai gândi deloc.

— O să încerc.

— Foarte bine.

Zece minute mai târziu, Carmen se întorcea pe scenă cu flori în păr și încerca să își spună replicile despre datoria de gazdă.

— Carmen! tună Andrew. Sper că nu gândești din nou!

* * *

„Mai e valabil pentru duminică?“ suna mesajul pe care i-l lăsase Leo pe robotul telefonic. „Ești acolo? Ești bine? Vrei să ieșim la cină? Ce se întâmplă?“ suna mesajul lui de sâmbătă.

„Te rog. Te rog, sună-mă, Lena“, zicea el duminică dimineața.

Așa că îl sună. Când o întrebă ce face, nu știu ce să răspundă.

— Poți să pozezi astăzi? întrebă el plin de speranță.

Oare putea? Ecoul unei temeri vechi se făcu din nou simțit, dar era departe, mai degrabă o reprezentare decât un sentiment adevărat.

— Bine, răspunse ea. Nu avea puterea să se gândească de ce n-ar face-o. Vin în jumătate de oră.

Făcu un duș. Pielea îi era rece și curată, un înveliș ciudat pentru sufletul ei ciudat. Nu încercă să își organizeze impresiile și temerile. Pur și simplu merse

până la clădirea în care locuia și sună la interfonul apartamentului 7B.

Sus, la ușă, Leo o trase în interiorul mansardei și o îmbrățișă și o sărută, de parcă fusese însetat de dragoste toată viața. Refuzul de a răspunde la mesajele telefonice avea un efect afrodisiac depresiv, dar eficient, se gândi ea în treacăt, chiar și printre tipii de treabă.

Lena își simți corpul mulându-se după al lui, iar buzele răspunseră instinctiv. Poate că și ea era însetată.

Leo era un pic cam timid când o trase în cameră. Închise ușa în urma lui, lucru pe care nu-l făcuse săptămâna trecută. Lena simțea că el nu vrea ca și celelalte camere normale să fie martore.

Halatul era pregătit. Patul era aranjat cu grijă. Micuța canapea roșie era împinsă lângă perete.

— Mă gândeam...

Își târșâia picioarele de emoție.

— Poți să stai iar pe canapea dacă vrei. Sau...

— Sau?

— Păi, mă gândeam că poate...

Lena arătă spre pat. Își dădea seama ca asta era ceea ce își dorea Leo.

— Exact. Pentru că... Păi, mi-am imaginat tabloul ăsta...

Nu putea să stea locului. Aproape că sărea în sus.

Lena vedea cât de mult își dorea el asta. Dar dacă era de dragul ei sau al artei, nu își putea da seama.

— Te superi? Dacă nu te simți în largul tău, să știi că înțeleg foarte bine.

În timp ce spunea asta, ochii lui o implorau să se urce în pat.

— Nu mă supăr, răspunse ea.

Dintr-un motiv oarecare, chiar nu o deranja. Era minunat felul în care aranjase totul. Își putea imagina cum își dorea el să fie tabloul. Era fericită pentru el.

Politicos, Leo o lăsă singură să se dezbrace, iar ea își scoase hainele, fără să se mai deranjeze cu halatul. Se întinse pe marginea patului. Își așeză capul pe un braț. Își desfăcu părul și îl lăsă să-i cadă pe umăr și să se răsfire pe cearșaf.

Leo bătu la ușă cu timiditate. Intră în cameră cu expresia reținută a unui om care nu se așteaptă să i se îndeplinească dorințele. Dar expresia i se schimbă atunci când o văzu.

— Este exact ceea ce îmi imaginasem, zise el, impresionat. Energia din corpul lui îl făcea să pară mai tânăr în ochii Lenei. Cum de ai știut?

— Așa aș picta eu tabloul, răspunse ea cinstit.

Se întrebă unde dispăruseră milioanele ei de straturi de timiditate. Era ciudat. Unde erau mușchii încordați, obrajii îmbujorați, incapacitatea de a se concentra asupra unui singur gând?

Poate că era depresie. Poate că după groaznicul incident cu Kostos, își pierduse voința. Poate că își hrănise atât de mult speranțele, încât, odată ce se pierduseră, nimic nu mai conta.

Dar nu se simțea chiar tristă. Probabil că ar fi știut dacă ar fi fost tristă cu adevărat. În trecut știuse.

Își dădu seama că se simțea bătrână. Se simțea obosită. Se simțea de parcă trăise un timp îndelungat și putea să își vadă eul cochet de săptămâna trecută de la o foarte mare distanță. Simțea că nu mai are aceleași lucruri de ascuns. Sau poate că îi lipsea energia să încerce.

Poate că îi păsa mai puțin. Se uită la Leo cum o privea, senin, cu pensula în mână. Poate că îi păsa într-un mod diferit.

Poate că era doar sentimentul de ușurare că epoca lui Kostos se terminase în cele din urmă.

– Frumos, murmură el.

Nu era sigură dacă se referise la ea sau la tablou. Poate că nu conta. Într-un fel ciudat, se simțea eliberată.

Îl privi pictând. Ascultă muzica pe care o pusese. Tot Bach, îi zise el, dar de data asta orchestral și coral. Simți că i se face somn. Minte i se relaxă, în timp ce se gândea, pe jumătate adormită, la marea și la cerul care se vedeau de la fereastra bucătăriei buniicii ei din Oia.

Probabil adormise, pentru că, atunci când deschise din nou ochii, lumina se schimbase. Leo își lăsase pensula deoparte și o studia.

– Îmi pare rău. Am adormit? întrebă Lena.

– Cred că da, răspunse el.

Ochii lui erau concentrați, dar într-un mod specific pictorilor. Aduna impresiile și le transfera pe pânză, fără să le păstreze.

– Cum merge? se interesă ea.

— Este... nu știu. Mi-e teamă să spun.

Asta însemna că totul mergea bine, deduse ea.

— Cred că ar trebui să fac o pauză de câteva minute, zise ea.

Brațul îi amorțise până la degete. Se ridică în capul oaselor și se duse spre marginea patului înainte ca el să pună jos pensula și paleta.

Leo se opri la jumătatea drumului spre ușă.

— Vrei să plec? o întrebă.

— Nu trebuie.

Leo o privi cum se întinde și cască, la marginea patului. La fel ca și ei, nu îi venea să creadă că nu mai este atât de inhibată. Se duse neîncrezător înapoi la tablou.

— Cât e ceasul? întrebă ea, scuturându-și brațul amorțit.

Era un ceas pe biroul lui.

— Aproape patru.

Ochii i se făcuseră mari de uimire.

— Doamne, chiar că am dormit.

Leo dădu din cap.

— Dormi foarte liniștit.

* * *

Viața lui Tibby se scufundase în tăcere. Lena pretindea că nu știe nimic. Mama lui Tibby pretindea că nu știe nimic. Carmen pretindea că nu știe nimic. Bee pretindea că nu știe nimic, dar Bee era în Turcia. Bee era singura pe care o credea.

Într-un moment acut de depresie, Tibby se trezi că vorbește la telefon cu Katherine. Nu se putea abține.

– Deci, l-ai mai văzut pe Brian în ultima vreme? întrebă Tibby ca din întâmplare, urând fiecare cuvânt pe măsură ce îi ieșea din gură. Și urând gura și corpul slab din care provenea.

– Da, spuse Katherine. Tibby bănuia că se uită la desene animate.

– V-a dus în tabără vineri?

– Îhî. Acum Katherine mesteca.

– Ai văzut-o pe Effie? Vai, ce rușine!

– Ce?

– Ai văzut-o pe Effie cu Brian?

– Effie?

– Da, Effie.

– Nu.

O senzație de ușurare îi inundă ființa. Poate că Lena și toți ceilalți spuneau adevărul până la urmă. Poate că nu se întâmpla nimic.

– Dar l-a luat o dată cu mașina, menționează Katherine, peste genericul de la *Indiciile lui Blue*.

– Da?

– De două ori.

Ce? Ce?

– Ești sigură?

– Mda. Și știi ce cred?

– Ce?

Tibby se concentra atât de tare încât aproape că își băgase tot receptorul în ureche.

– Are sâni mari.

În ultima oră de lumină naturală, Leo deveni tot mai agitat.

– Când se întoarce mama ta acasă? întrebă Lena, mișcându-și doar buzele, nu și capul.

– Abia mâine. S-a dus la Cape cu niște prieteni weekendul ăsta.

– Aha, spuse ea. Începu să se gândească la altă explicație.

Când se termină muzica, Leo puse jos pensula și paleta. Se duse la ea, iar lumina crepusculară îi dezvăluia doar jumătate din față.

– Am terminat? se interesă ea.

Leo nu răspunse, dar îi atinse ușor gamba, cu vârfurile degetelor. Își puse palma pe șoldul ei. Așteptă să vadă dacă protestează sau se trage înapoi, dacă bâjbâie după halat, așa cum făcuse data trecută. Ea se gândi să facă toate aceste lucruri, dar nu le făcu. Îi plăcea să îi simtă palma pe pielea ei. Voia să știe ce urmează.

Leo se așeză cu toată greutatea pe pat și se aplecă peste ea, sărutând-o. Lena își ținu respirația, când îi simți mâna atingându-i sânii. Continuară să se sărute, în timp ce mâinile lui îi explorau corpul, descoperind câteva lucruri pe care ochii nu le scoteau la iveală.

Leo se întinse lângă ea, iar ea îi descheie cămașa. Își dădu seama cât de neîndemânatică era, dar nu se simți rușinată.

Se miră de intimitatea sunetelor pe care le scotea, de mirosul gâtului și pieptului lui. Își împinse corpul

de-a lungul pielii lui musculoase. Era intim, dar nu în felul în care se simțise mai demult. Mintea îi era liniștită. Corpul îi era excitat, curios. Voia să știe cum va fi.

Nu era la fel ca atunci când era cu Kostos: pasiunea sălbatică, aproape chinuitoare, dorință amestecată cu durere. Era altceva. Era o plăcere mai simplă. Poate că nu trebuia să simți atât de multe ca să fie bine.

Acum doi ani, se oprise în momentul în care își dorea cu disperare să meargă mai departe. De ce să nu lase lucrurile să curgă? Ce mai aștepta?

Visase îndeajuns, fabulase îndeajuns. Citise despre asta, auzise despre asta și își imaginase cum ar fi. Știa despre ce este vorba.

— Am ceva, murmură el. Își dădu seama că voia să spună că avea un prezervativ și că o întreba dacă e pregătită, dacă era ceea ce își dorea.

Lena făcu o pauză, dar numai pentru o clipă.

— Da, șopti ea.

Către: LennyK162; Tibberon

De la: Beezy3

lau avionul înapoi spre D.C. Ajung sâmbătă. Poate chiar la timp pentru petrecerea familiei Rollins. Vreau mult de tot să vă văd.

Leo voia ca ea să rămână peste noapte, dar Lena își dădu seama că își dorea să se trezească în propriul pat. Știa că îi pare rău că trebuie s-o ducă acasă. O conduse sus, până la ușa, și o sărută până când ea îi închise, în joacă, ușa în nas.

– Hai să luăm prânzul mâine, înainte de cursuri, îi propuse el, înainte să plece. Eu aduc sendvișurile.

Lena se așeză pe pat și stătu așa mult timp, fără să aprindă lumina. Se gândi la diverse părți ale corpului ei și la felul în care se simțeau. Se spune că prima oară te doare sau nu te simți bine. Dar pentru ea nu fusese așa. Stătuse multe ore, goală, în patul lui, amețită și excitată printre cearșafurile lui și mirosurile de feromoni masculini. Era pregătită atunci când se întâmplase. Plăcerea ei era nesigură și nouă, dar fusese capabilă să se bucure de extazul mult mai intens al lui Leo.

Era muza lui, așa îi spusese. Combinația de erotic și artistic fusese o revelație pentru el. Lena era fericită din cauza asta. Mai ales dacă se gândea la propriul tablou și la faptul că și el era o inspirație pentru ea.

„Oare el știe că e mai mult de-atât?”

Lena își verifică gândurile. Se opri din meditat și se întoarse la ultima întrebare, nefiind sigură de înțelesul ei. Mai mult ce? Mai multă tristețe? Mai multă tragedie? Mai multă expunere pură, ca și cum te-ai întoarce pe dos? Oare asta era mai mult?

Și dacă Leo nu va ști? Și dacă nu va ști niciodată? Poate că acesta va fi norocul ei.

Cu Leo nu se simțea întoarsă pe dos. Era fericită că era așa. Se îmbracă într-o pereche de pijamale vechi, simțindu-se cu totul pe față.

Dar, când se trezi, cândva, dimineața devreme, plângea. Fața și părul îi erau ude, la fel și perna. Oare de cât timp plângea?

Plânsul continuă și când se ridică în capul oaselor și se întreabă ce-i cu ea, fără să vrea să plângă. Dar știa care era problema. Știa că eul ei din vis își permitea o tristețe pe care eul ei treaz nu și-ar fi permis-o niciodată.

În tot acest timp îl așteptase pe Kostos. Întotdeauna se gândise că prima dată va fi cu el.

Nu uita s-o lași în inima ta.

JOHN LENNON și PAUL MCCARTNEY

Pentru Tibby, zilele până la petrecerea de aniversare a părinților ei fuseseră un chin. Dar găsea o consolare ciudată în faptul că măcar merita această tortură.

Brian și Effie se purtau ca un cuplu. Deja nimeni nu mai nega.

- Sunt singurii rămași acasă, spusese Bee.
- Poate că sunt doar prieteni, sugerase Carmen.
- Brian se simte singur. Îi e dor de tine, zisese Lena.

Tibby nu credea nimic din ce spuneau prietenele sale.

Dacă Effie folosisese cu Brian măcar jumătate din tactica inteligentă pe care o folosisese cu Tibby, atunci nu mai exista speranță. Effie probabil că va purta un inel de logodnă data viitoare când o va vedea. Nici măcar nu va mai conta dacă lui Brian îi place sau nu.

Prostuța Effie de altădată, surioara neștiutoare care nu știa cât e ora dacă nu avea un ceas digital. Ha! În mintea lui Tibby, Effie se transformase în diavolul în persoană.

Subconștientul lui Tibby produse un nou vis, tocmai pentru această situație. Tibby îl visa noapte după

noapte, toată noaptea: Effie făcând chestii nerușinate în timp ce purta Pantalonii Călători. O singură dată în toate acele vise reușise și Tibby să-i poarte. Și când veni marea șansă, se trezi cu tot corpul înghesuit într-un singur crac.

— Vrei să anulez invitația lui Brian la petrecere? o întrebă mama ei cu o săptămână înainte ca Tibby să ia trenul spre casă.

— Mă mai gândesc.

Tibby o sună pe mama ei o oră mai târziu.

— Nu, trebuie să vină și el. Nu ar fi bine să-i spunem să nu vină. Și oricum tot trebuie să dau ochii cu el la un moment dat.

Timp de un minut nu spuse nici una nimic.

— Nu pot s-o exclud pe Effie, zise mama ei, menționând exact lucrul pe care îl aștepta Tibby.

— Nu poți?

— Scumpo, vin cu toții. Sunt ca familia noastră extinsă. Nici nu mă gândesc să nu-i invit pe Ari și pe George aici. Și Lena? Nici nu se pune problema. Și nu pot să spun să vină toată lumea cu excepția lui Effie.

— De ce nu? întrebă Tibby supărată.

— Tibby!

— Deci nu te-ar deranja să-mi anulezi mie invitația?

* * *

Tibby începuse să petreacă din ce în ce mai mult timp în fața televizorului. Lăsase baltă calculatorul și „Scenariul“. Se uita la toate serialele polițiste. La toate

emisiunile de înfrumusețare. La toate telenovelele. La toate programele de gătit. Până și la documentarele cu insecte și la cele istorice. Își cheltuisese aproape toate economiile pe un video cumpărat de pe eBay. Cu restul de bani mai cumpăraseră un play station la mâna a doua. Tot ce avea nevoie se găsea în televizorul acela micuț. O aștepta pe Maria Blanquette, dar nu mai apără.

Existau totuși momente de liniște când, poate în timpul nopții sau dis-de-dimineață, orele nenumărate de uitat la televizor o deprimeau într-atât, încât vedea tiparele mari ale vieții. Și apoi Tibby se gândea cu tristețe că, în timp ce ea se holba la ecran, Brian, cel care obișnuia să joace Dragon Master, era cu o fată și își trăia viața.

Către: Tibberon; Carmabelle; Beezy3

De la: Lennyk162

Pur și simplu nu-mi vine să cred că trimit un e-mail fulger să vă mărturisesc asta, dar nu aș putea să spun uneia dintre voi fără să spun și celorlalte.

Am făcut-o. Chestia aia. Sau mai bine zis am făcut-o amândoi. Eu și Leo.

Bee, cred că tu (nu-i așa) ești cea care a pariat pe o duzină de prăjituri că n-o să se întâmple înainte să împlinesc douăzeci și cinci de ani. Ai pierdut.

Nu că mă grăbeam sau ceva. Chiar nu. Puteam să mai aștept. Cred că mi-am dat seama că așteptam ceva care nici măcar nu exista. Trebuie să vă dau toate detaliile personal când o să fim toate. (Carmen??)

Mi-l imaginez brusc pe tata căutând prin calculatorul meu și citind tot ce scriu.

Cu dragoste, dragoste, dragoste, dragoste, dragoste,
A voastră iubitoare Lena
(iubita lui Leo)

Inițial, la întoarcere Bee trebuia să meargă de la Izmir la Istanbul, apoi la New York, după care până la Boston. Planul ei la vremea aceea era să stea o săptămână și jumătate în Providence, să se pregătească pentru tabăra de fotbal.

Dar la aeroportul din Istanbul își schimbă biletul spre Boston pe unul spre Washington, D.C.

Și, după un număr dezorientant de ore de zbor, lucrul care o făcu pe Bee fericită fu să le vadă pe Tibby și pe Lena fix în fața zonei cu bagaje, așteptând-o pe ea. Fugi spre ele, aproape sufocându-le de bucurie.

– Mă bucur așa mult că sunteți aici! strigă ea la ele.

– Ne-a fost dor de tine, spuse Lena în timp ce Bee le îmbrățișa și le tot îmbrățișa.

– Mi-a fost dor de voi, mărturisi Bee.

Erau prea multe de povestit, așa că nu se obosiră încă să înceapă. Merseră în centru la Angie's și se ghiftuiră cu clătite și șuncă, deși nu era încă timpul pentru micul dejun, și se simțiră fericite că erau împreună. Bee își dădu seama că toate erau de părere că va veni și clipa când toate vor fi împărtășite și toate vor fi scoase la iveală. O vor aștepta pe Carmen pentru adevăratele confesiuni.

Bridget era norocoasă, chiar era. În privințele care contau.

– Trebuie să mă ocup de niște lucruri acasă, spuse Bee după ce Tibby parcă mașina mamei ei în fața casei lui Bee. Dar vin la petrecerea părinților tăi mai târziu, OK?

– Bine. O să fim tu, eu, Len... Brian și Effie, zise Tibby mofluză.

– Vai, nu! exclamă Bee. Serios?

– Da.

Bee se întoarse spre Lena, care ridică din umeri.

– A făcut vreodată Effie ce am vrut eu?

– O să-mi aduc echipamentul de luptă, conchise Bee.

După ce făcu cu mâna prietenelor sale și se uită după ele, Bridget își dădu seama că nu avea cheie de la casă. Nu avea chef să bată la ușă. Își lăsă gențile în fața ușii și se duse în spatele casei. Încă mai știa cum să păcălească ușa de la bucătărie. O deschise răbdătoare cu o rangă. Intră hotărâtă înăuntru.

Tatăl ei era încă la serviciu, iar Perry probabil era în camera lui. Își luă gențile din fața casei și le duse la etaj. Fără să stea prea mult pe gânduri, desfăcu geanta de voiaj și începu să pună lucrurile în vechile ei sertarele goale.

Deschise o fereastră în camera ei. Când termină de despachetat se duse în bucătărie și deschise și acolo o fereastră. Făcu un mic tur prin curtea mică și neîngrijită, oprindu-se puțin să rupă câteva fire de hortensie din tufișul vecinilor. Așeză florile albastre într-un pahar, în mijlocul mesei din bucătărie.

Se uită în frigider. Nu era mare lucru pe acolo. O sticlă de bere de ghimbir. O jumătate de cutie de lapte. Niște cutii de la mâncare livrată acasă. O legătură de țelină ofilită în sertarul de jos.

În dulap erau niște conserve, cine știe cât de vechi. Apoi își aminti de cereale. Deschise ușa de la cămara și văzu un număr impresionant de cutii aliniat frumos. Și tatăl, și fratele ei erau mari amatori de cereale.

Găsi un castron și o linguriță. Își turnă un strat subțire de fulgi de porumb și apoi adăugă niște lapte, bucuroasă că nu era expirat. Se așeză la masa mică din bucătărie. Nu îi era foame și nici nu aveau gust prea bun, dar mâncă.

Lăsă castronul și lingurița în chiuvetă. Își lăsă geanta atârnată de scaun.

La bine și la rău, asta era casa ei și trebuia să-și aducă aminte cum să trăiască în ea.

* * *

Magia se evaporase. Farmecul dispăruse de tot. Se întorsese iar la Carmen-cea-cu-hanoracul, deși era de fapt prea cald ca să poarte așa ceva.

Rămase în pat, încercând să doarmă pe durata repetițiilor. Simți vechiul impuls Carmen-Distructiv și încercă să-l combată.

Julia avea grijă de ea. Îi aducea prăjituri și ceai de la cantină. Îi aducea pungi de chipsuri și îi împrumuta iPod-ul ei. Îi promise că nu o să mai vorbească nicio dată despre metru dacă ea crede că îi face mai rău.

— Mulțumesc, spuse Carmen, cu lacrimi în ochi.

Ar fi stat în pat toată ziua, dar premiera era peste patru zile și Carmen știa că, dacă lipsea la repetiția de

după amiază, Andrew o va mutila, deforma, dezmembra și de asemenea o va ucide.

Se târî nefericită până la teatru. Devenea din nou invizibilă, încetul cu încetul. Jonathan nici nu se mai obosea să flirteze cu ea.

Din nefericire, era încă vizibilă pentru Judy, care așteptă să plece actorii ca să o certe.

– Carmen, vin-aici, spuse ea, grăbindu-se să iasă prin spate.

Carmen simți că se sufocă, chiar făcând abstracție de cele treizeci și cinci de grade de afară și sută la sută umiditate.

- Nu-mi place să cred că am făcut o greșală.
- Nici mie, zise Carmen cu jale.
- Încerc să îmi dau seama ce e în neregulă cu tine.
- De unde să încep?

Judy se uită la ea cu asprime.

- Te împiedici.
- Știu.
- Și e prea târziu să găsim pe altcineva.

Carmen simțea cum îi bubuia inima.

- Și da, m-am gândit la asta.

Carmen nu mai făcea pe deșteapta. Nu avea nimic de spus.

– Știi, Carmen, majoritatea oamenilor obțin performanțe în actorie prin muncă și studiu. Sunt câțiva oameni care au instincte naturale foarte puternice și, când vine vorba de ei, este uneori mai logic să te dai

din calea lor și să-i lași să se desfășoare. Înțelegi ce vreau să zic?

Carmen dădu din cap, deși nu înțelegea exact.

— Așa că du-te acasă, dă-ți seama care este problema și vino mâine la repetițiile finale, și fă-ți treaba.

Carmen se uită neîncrezătoare la Judy.

— Și încă un lucru.

— Da.

— Ai încredere în tine. Nu asculta pe nimeni altcineva.

Carmen se chinui să nu-și dea ochii peste cap, dar i se păru un îndemn caraghios în momentul de față.

Judy ridică din umeri.

— Atât am avut de zis.

* * *

— Uite ce am cumpărat, îi spuse Bee tatălui ei, când acesta ajunsese acasă de la serviciu.

În primul rând era surprins s-o vadă pe ea, darămite grămada de legume și fructe proaspete și paste pe care le cumpăraseră de la noul magazin și pe care le lăsase pe masă.

— Stau acasă numai câteva zile și m-am gândit că am putea să pregătim cina împreună.

Cândva, demult, tatălui ei îi plăcuse să gătească. Obişnuia să asculte cântecele celor de la *Beatles* în bucătărie și le cânta în gura mare, așa că versurile își croiau drum în temele de școală ale lui Bridget.

Îl atinse ușor și prietenește pe umăr.

– Ce părere ai? Știi să faci sos pesto¹, nu?

El dădu din cap. Părea încordat, șocat și ușor panicat.

– Bine. Mă duc să-l chem pe Perry. El poate să facă salata de fructe.

Era o idee absurdă, dar Bee era ambițioasă în seara asta.

Îl târî pe Perry jos, clipind ca o cârțiță scoasă cu forța din pământ.

– Poți să te întorci la jocul tău după cină, îi spuse. Îl așeză la masă, lângă ea, cu un cuțit, o grămadă de fructe și un castron albastru.

– Pur și simplu cojește-le și taie-le cât de cât în cubulețe, explică ea.

Fu atât de uimit, încât făcu ce îi zise.

Bridget începu să taie usturoiul pentru pesto.

– Așa? îl întrebă pe tatăl ei. El se uită la ea, oprindu-se din spălatul busuiocului.

– Un pic mai mic, o sfătui el.

Băgă în priză un radio care nu mai fusese folosit de mult, o vechitură, și-l puse pe un post cu muzică veche. Dansă un pic pe acolo, în timp ce dădea brânza pe răzătoare.

– Penne sau linguini²? îl întrebă pe Perry, fluturând cutiile în fața lui. Tu alegi.

– Păi! Perry se uită când la una, când la cealaltă. Părea să-și ia rolul în serios. Penne?

¹ Pesto, sos italian care conține frunze de busuioc, usturoi, alune, ulei de măsline și brânză Parmigiano Reggiano. (n. tr.)

² Penne, linguini, tipuri de paste (n. tr.)

— Perfect, zise ea.

Găteau în liniște. Se auzea numai un cântec prostesc al formației *Carpenters* la radio.

— Ai luat semințe de pin? o întrebă tatăl ei.

Era așa de încântată că luase!

— Uite, îi răspunse, luându-le din spatele unei franzele.

— Unele persoane folosesc nuci, le spuse tatăl lor, dar eu prefer semințele de pin.

— Și eu, zise Bridget cu toată convingerea.

Perry dădu din cap.

După ce aranjă micuța masă de bucătărie, aprinse o lumânare și-l ajută pe Perry să transfere salata voluminoasă într-un vas mai mare, auzi la radio melodia *Hey Jude*. Simți un fel de bucurie tristă și ciudată. Se uită în altă parte și închise ochii, amintindu-și de cum era pe vremuri în casă, în bucătărie.

În dreapta ei, peste sunetul apei de la chiuvetă, îl auzi pe tatăl ei cântând două versuri din cântec. Doar două, dar îi aduseră o bucurie pe care abia o mai putea ține în frâu.

Numai mingile sar.

TIBBY ROLLINS

A aniversarea de douăzeci de ani a părinților ei era pentru Tibby, într-un fel, ca un accident de circulație care avea loc cu încetinitorul. Uneori era implicată în accident, alteori era doar martoră.

Mai era și faptul că avea un final cunoscut. Și, exact ca în cazul unui accident, Tibby nu îndrăznea să se uite, însă nici nu putea să nu se uite. Îngerii ei păzitori îi spusese să nu se uite, dar ea le spusese acelor îngeri să o scutească.

Lena îi adusese Pantalonii Călători. Lena și Bee o îmbrățișară atât de strâns, încât simți că i-au mai crescut două capete. Într-un final, le zise că trebuiau să plece.

Tibby discută cu diverși prieteni de familie. Se purtă ca și cum chiar scria un scenariu și chiar era studentă la Facultatea de Film, și nu doar făcea pe studenta, în timp ce, de fapt, se uita la televizor.

Prima oară când îl văzu pe Brian, acesta mânca pastă de năut. A doua oară mânca bușeuri cu creveți. A treia oară mânca sarmale în foi de viță. Cum putea să mănânce atât de mult?

A patra oară, era cu Effie. Trebuia să se întâmple și asta, în cele din urmă. Tibby se uită la Effie, care, într-un acces de nerușinare erotică, îl mângâia pe Brian pe spate. În fața tuturor. Lui Tibby i se făcu rău. Atât Lena, cât și Bee reapărură ca prin farmec lângă ea.

Effie arăta superb. Chiar arăta. Obrajii îi erau roz, picioarele îi erau bronzate, iar sânii ei arătau ca și cum erau gata să pună stăpânire pe întreaga cameră. Cîstit vorbind, Effie nu era nemaipomenit îmbrăcată. Nu era nemaipomenit machiată. Effie era fericită. Acesta era secretul.

Și, judecând după standardele astea de frumusețe, Tibby era o sperietoare ambulantă. Un Boo Radley¹ bântuind la petrecerea veselă a părinților ei.

Tibby petrecu ceva timp în camera ei. La un moment dat se duse în curtea din spate și o găsi pe Bee arătându-le pase de fotbal lui Nicky și lui Katherine. Tibby încercă să facă pe măscăriciul, organizând un concurs de scuipat semințe de pepene roșu, dar pe cine încerca să păcălească?

— Nu s-ar putea să se termine odată? o întrebă ea pe Bee, înainte de venirea tortului.

Într-un final, într-un iureș de urări călduroase și vecini beți, chiar se termină. Sfârși prin a le spune la revedere lui Effie și lui Brian. Își dădea seama că nu asta intenționaseră. Toată lumea părea stânjenită de situație.

¹ Boo Radley, personaj din cartea *Să ucizi o pasăre cântătoare* de Harper Lee, un fel de bau-bau de speriat copiii (n. tr.)

Tibby își păstră calmul. Și da, iat-o pe Effie, în-deajuns de aproape încât să îi simtă mirosul. Tibby își mișcă buzele și formă cuvinte din categoria adecvată evenimentului:

– Mulțumesc. Super. Mda. Bla, bla, bla.

Effie se îndepărtă.

Acum era rândul lui Brian. Tibby spuse din nou aceleași cuvinte stupide și robotice, însă Brian nu îi răspunse la fel de stupid și de robotic. Pur și simplu se uită la ea. Sufletul lui Tibby era distrus, totuși creierul încă îi funcționa. Continua să perceapă lucruri și să aibă gânduri.

Da, Effie era strălucitoare. Effie era o zeiță. Dar dacă se uita cu ochi sinceri, vedea că Brian, în ciuda faptului că era chipeș, nu părea atât de fericit. Era un al doilea Boo Radley, doar cu stomacul mai plin.

Tibby se opri în mijlocul propoziției din tâmpeniile pe care le debita. Destul. Brian o luă de mână. I-o ținu și se uită fix în ochii ei. Ea nu-și feri privirea. Era primul lucru curajos pe care îl făcuse în trei luni de zile.

Există un ritm firesc al evenimentelor pe care îl știi fără să îl știi. Ritmul îi dicta ca Brian să îi dea drumul la mână, dar nu o făcu. Continuă s-o țină, iar ea nu se împotrivi. Înainte să fie împins spre ieșire de un consilier juridic de la firma tatălui ei, Brian îi strânse mâna. Dar atât de repede și atât de subtil, încât nu era complet sigură că fusese intenționat sau că se întâmplase cu adevărat.

Îl privi plecând cu o senzație de tristețe, de lentoare, de parcă vedea lucrurile apropiate de la kilometri distanță. Se duse în camera ei fără să își mai ia la revedere de la nimeni.

Se urcă în pat și se uită în locul gol de la fereastră, unde stătea înainte cușca lui Mimi, unde Mimi își trăise zilele ei simple și necomplicate de porcușor de Guineea, pe talaș, mâncându-și granulele. Tibby își dorea să se întoarcă înapoi în timp, pe vremea când mai trăia Mimi. Pe vremea când mai trăia Bailey.

Se gândi la prima oară când îl întâlnise pe Brian. Bailey, desigur, fusese cea care se gândise la asta, care îi adusese împreună. Bailey era deosebită în privința asta. Înainte să moară, Bailey îi oferise lui Tibby toate lucrurile și toate persoanele de care ar fi putut avea nevoie pentru a duce o viață fericită. Iar Tibby le uitase sau le pierduse pe toate.

E atât de greu să îți trăiești bine viața, chiar dacă știi ce înseamnă asta.

Tibby își dorea ca măcar să se întoarcă în timp la momentul acela din iunie, când pierduse ideea de dragoste. Nu voia să anuleze partea cu sexul. Inițial își dorise asta, dar acum nu-și mai dorea. Ea și Brian se iubeau. Erau destul de maturi ca să știe ce fac. Voia să fie cu el în toate felurile, iar acela era unul dintre ele.

În timp ce se gândea la asta, își dădu seama că n-ar schimba nici faptul că se rupse prezervativul sau temerile ei legate de sarcină. Dacă ar avea cu adevărat dreptul la o dorință, nu ar vrea să fie lacomă sau

nerealistă. Nu poți să dai timpul înapoi sau să readuci morții la viață. Dacă ar avea dreptul la o dorință, ar avea cerințe mai modeste.

Își aminti că, pe când avea vreo patru sau cinci ani, o întrebase pe Carmen dacă era de părere că i se va îndeplini dorința pe care și-o pusese când suflase în lumânările de pe tort.

— Da, dacă ți-ai dorit ceva ce s-ar putea întâmpla cu adevărat, îi răspunsese Carmen filozofic.

Dorința lui Tibby era să poată păstra ideea de dragoste chiar în fața celor mai grele încercări. Pentru că asta nu izbutea. Eșua, mereu și mereu.

* * *

În seara aceea, Carmen încercă să își dea seama care era problema. Se plimbă prin campus. Stătu pe marginea dealului, acolo unde o întâlnise prima oară pe Judy. O sună pe Tibby, dar apoi își aminti de petrecerea aniversară a familiei Rollins și plânse pentru că nu era acolo cu ele.

„De ce suntem mereu despărțite?“ se întreba ea. O voce la telefon nu era întotdeauna îndeajuns. „De ce le-am ținut departe de mine în tot acest timp?“

„Pentru că avem Pantalonii, își zise ea repede. Pantalonii fac ca totul să fie în regulă.“

Se întoarse în camera de cămin și, fără să se obosească să se dezbrace sau să se spele pe dinți, sau să stingă lumina, se cuibări în pat.

Ceva mai târziu, când Julia intră în cameră, zăcea tot acolo, cu ochii deschiși.

– Ia uite ce am pentru tine, anunță Julia veselă. Era în ipostaza ei de Florence Nightingale¹.

– Ce? întrebă Carmen slab.

– Biscuiții aceia cu lapte și unt care îți plac atât de mult. Îi fac noaptea. Știi asta? Am trei în pungă și sunt așa fie-e-erbiniți!

Rosti „e“-ul târăgănat, ciripindu-l ca într-un cântec.

Carmen se ridică. Biscuiții erau, de fapt, felul de mâncare cel mai reconfortant din tot Sistemul Solar.

Dar, uitându-se la fața Juliei, îi trecu deodată ceva prin minte. Julia părea fericită. Nu la modul încurajează-o-prietenă, ci cu adevărat fericită. Pe cealaltă parte, Carmen se simțea – și arăta, cu siguranță – cu adevărat tristă.

În secunda următoare, alt gând îi trecu prin minte lui Carmen. Își aminti momentul de acum câteva săptămâni, când Julia era cea care arăta nefericită. Și se întâmpla tocmai când Carmen se simțea și arăta, cu siguranță, fericită.

Era o coincidență? Nu prea credea.

Julia era fericită când Carmen era nefericită. De fapt, nefericirea lui Carmen era lucrul care o făcea pe Julia fericită. Și, invers, fericirea lui Carmen îi provoca Juliei neplăcere.

Ceva nu se potrivea. Serios. Ce fel de prieten se bucură când îți merge rău?

Știa răspunsul. Nici un fel de prieten.

¹ Florence Nightingale, infirmieră devotată și pasionată, care a transformat spitalele în instituții sanitare moderne și a îngrijit răniții pe front în timpul Războiului din Crimeea. (n. tr.)

Se lăsă pe spate, cu mintea vâjâindu-i.

Se gândi la decizia patetică de a fi o prietenă mai demnă de Julia, la faptul că își spusese că, dacă slăbește și se adună, Julia o va plăcea mai mult. Cât se înșelase! Julia o plăcea tocmai pentru că era nedemnă de ea. De fiecare dată când Carmen dădea greș, Julia se simțea mai bine în pielea ei. În puținele dați când Carmen avea succes, Julia o disprețuia. Și chiar o sabota.

Julia păru să perceapă schimbarea de dispoziție, dar nu voia să renunțe.

– Cu unt sau cu gem? Și cu unt, și cu gem!

Chiar și acum, când era confuză și amărâtă, și plină de îndoieli, Carmen nu voia s-o dezamăgească pe Julia. Avea o idee fixă despre cum ar trebui să fie o prietenie.

– Nu, mersi, spuse ea. Sunt doar foarte obosită.

– Ești sigură? Sunt fierbinți. Măine-dimineată n-o să mai fie fierbinți.

Era greu să o refuzi pe Julia atunci când oferea ceva.

– Nu, mersi, spuse ea din nou.

Julia se înroși la față.

– Nici o problemă. O să le las aici pe birou.

– Mersi, răspunse Carmen sec.

Se forță să se ridice din pat, se spală pe dinți, își puse o cămașă de noapte și se băgă iar în pat.

– Te superi dacă sting lumina?

Julia înșfăcă o carte de pe podea.

– Cred că o să citesc puțin, spuse ea.

Carmen încercă să doarmă, dar nu putu. Dispera-rea ei era atât de mare, încât nu se putea gândi la un mod de a se simți mai bine.

Dar apoi își aduse aminte.

Sub privirea încruntată și banuitoare a Juliei, Carmen își luă manuscrisul de la capătul patului și se duse pe coridor. Se așeză la lumină și încercă să facă din nou cunoștință cu fata pierdută.

* * *

Când se trezi, Tibby mai stătu întinsă în vechiul ei pat câteva clipe și se lăsă să pătrundă încetul cu încetul în realitate. Apoi își dădu seama că răsufierea ei avea ecou. Era oarecum amuzant să respire în doi timpi.

Apoi își dădu seama că a doua răsufiere nu era a ei. Deschise ochii și o văzu pe Lena întinsă de-a curmezișul patului. Fața mică și răbdătoare a Lenei, construită cu mai multă precizie și mai multă finețe decât fețele obișnuite. Majoritatea oamenilor te bat pe umăr și te trezesc, dar Lena era fericită să aștepte în timp ce Tibby dormea.

— Bună, spuse Tibby.

Se întrebă cum putea s-o iubească atât de mult pe această soră Kaligaris și s-o urască atât de mult pe cealaltă.

Lena zâmbi. Părea mulțumită să zacă acolo în lumina soarelui.

— Când te întorci? o întrebă Tibby, ridicându-se într-un cot și sprijinindu-și capul în palmă.

— Mai stau câteva zile. Tu?

— Cred că o să iau trenul mâine-seară, împreună cu Bee.

Rămaseră tăcute o vreme, dar într-un mod prietenesc.

— Cred că ar trebui să te împaci cu Brian, spuse Lena într-un final.

Tibby parcă vedea cuvintele plutind în jos spre ea, ca niște pene ieșite dintr-o pilotă.

— Nu pot, totuși.

— De ce nu?

— Pentru că n-ar fi corect, zise Tibby, sperând în secret că Lena nu va fi de acord cu ea.

— N-ar fi corect față de cine?

— Păi, față de Effie, cred.

Lena studie gânditoare chipul lui Tibby. Părea că vrea să își proiecteze gândurile și cu privirea, nu numai cu vorba.

— Nu cred că ar trebui să îți faci prea multe griji din cauza lui Effie.

— Cum aș putea? Mi-a cerut permisiunea și i-am dat-o.

Lena părea tristă.

— Da, știu. Iar Effie e sora mea. Și nu vreau să îți iau partea împotriva ei. Nu e ca și cum nu m-am gândit la asta.

— Știu, Lenny, zise Tibby, scuzându-se.

— Am așteptat până să pot spune ceva, pentru că nu vreau s-o rănesc pe Effie.

Tibby dădu din cap. Își purtase mânia contra lui Effie ca pe o piele, protectoare și iritantă. Acum, Tibby simțea cum năpârlește, cum se strecoară afară, nu în

bucățele, ci ca un întreg. Și, ca o piele lepădată, rămasă fără trup, stătea uscată și ușoară ca o pană lângă ea. O acaparase în întregime, și totuși nu-i aparținea.

– Effie e puternică, înțelegi? Își revine.

„Eu nu-mi revin“, recunoscu Tibby în sinea ei.

– Ea îl iubește pe Brian. Dar îl iubește în stilul Effie. Ea merge în cerc în jurul lui cu o sută de kilometri la oră, iar el stă pur și simplu pe loc. Îl vede doar când ajunge în dreptul lui, dar tot crede că sunt împreună.

Tibby râse, în ciuda faptului că era tristă.

– Brian vrea să coopereze, dar nu e ceea ce îi trebuie.

Tibby se minună de recapitularea perfectă pe care o făcuse Lena.

Lena își schimbă poziția și se așeză turcește în fața lui Tibby, privind-o drept în ochi.

– Uite ce știu eu, spuse Lena.

Tibby se ridică și ea în capul oaselor. Lena alegea lucrurile importante cu mare grijă.

– Sunt unii oameni care se îndrăgostesc iar și iar, la nesfârșit.

Tibby dădu din cap, înțelegând melancolia care se citea acum pe chipul Lenei.

– Și sunt alții care nu pot să se îndrăgostească decât o dată în viață.

Tibby simți cum i se umplu ochii de lacrimi, la fel ca și Lenei. Știa că Lena vorbea despre ea și Brian. Dar totodată vorbea și despre ea însăși.

Încrede-te în Allah, dar leagă-ți cămila.

Proverb islamic

Bridget reuși să-l convingă pe Perry să meargă la o plimbare cu bicicleta. Făcuse ceva eforturi ca să împrumute bicicleta și casca de la tatăl vitreg al lui Carmen, dar în fața lui Perry se străduise să pară că e doar un impuls de moment.

– Ce zici? Mergem numai până-n parcul Rock Creek și înapoi.

Perry părea încurcat.

– Te rog?

Bridget se urcă pe vechea ei bicicletă, nelăsându-i prea mult timp de gândire. Se simți fericită când el o urmă, fără tragere de inimă. Perry nu fusese niciodată genul athletic, dar îi plăcuse întotdeauna să meargă pe bicicletă.

Era o zi frumoasă de vară târzie, nici pe departe la fel de călduroasă cum ar fi putut să fie. Din fericire, nu prea era trafic, de parcă mașinile ar fi stat deoparte intenționat, știind că este vorba despre o situație delicată.

Când ajunseră în parc, Perry mergea chiar lângă ea, ținând pasul.

Bridget se opri la intrare, așa cum promise.

— Vrei să ne întoarcem? îl întrebă ea.

Perry ridică din umeri.

— Putem să mai mergem, spuse el, făcând-o iar să se simtă fericită.

Se mai plimbară o oră cu bicicleta, după care se opriră la un chioșc să cumpere înghețată. Perry avea bani și se oferă să plătească. Se așezară pe iarbă lângă pârau și mâncară.

Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună! Voia să-l facă să vorbească despre mama lor și despre lucruri pe care și le amintea. Dar știa că trebuia s-o ia încet. Era foarte ușor să-l sperie. Va avea și alte șanse, dacă și le va crea.

Înainte să se urce iar pe biciclete, îl strânse puțin în brațe. Oare cât timp trecuse de când îl atinsese cineva ultima dată? Perry era un pic cam țeapăn, cam stânjenit. Probabil nu era ceea ce voia el, dar Bridget simțea în inima ei că Perry avea nevoie de așa ceva.

În drum spre casă, se opriră la magazinul de animale de pe Wisconsin Avenue. Perry iubise dintotdeauna animalele, dar nu avuseseră voie să aibă nici un animal, în afară de reptile, pentru că mama lor era alergică la părul de animale.

Luară mai întâi în brațe niște hamsteri, apoi un porcușor de Guineea obez. Perry luă în mână un șoricel alb, cu mare grijă. Apoi luară fiecare câte un iepure. Cel al lui Perry încercă să coboare pe tricoul lui și-l făcu să râdă.

Imediat ce se întoarseră de la magazinul de animale, mobilul lui Bridget începu să sune. Recunoscuseră numărul lui Eric și inima începu să-i bată cu putere. Nu avea semnal în Mexic, nu?

– Alo?

– Bee?

– Eric?

– Eu sunt, spuse el dulce. Unde ești?

Trecuse atât de mult timp de când îi auzise vocea, încât îi veni să plângă.

– Sunt în D.C. Tu unde ești?

– În New York.

– În New York? țipă ea de încântare. Nu se putu abține. New York nu era chiar la o aruncătură de băț, dar era mult mai aproape decât Baja. E totul în regulă?

– Totul e bine. Vreau neapărat să te văd, zise el cu tandrețe.

– Vreau *neapărat* să te văd. Indiferent ce se întâmplase în vară, judecând după sentimentele ei de acum, nu avea nici o îndoială că-l iubea.

– Cât e ceasul? o întrebă.

Merse să se uite la ceasul din bucătărie.

– Aproape douăsprezece.

– O să ajung la timp pentru cină.

– Aici?

– Acolo. Ai face bine să-mi mai dai o dată adresa ta.

– Vii aici? Țipa din nou.

– Cum altfel pot să te văd?

– Nu știu! strigă ea zăpăcită.

– Nu mai pot s-aștept până mâine, spuse el.

Carmen se îmbracă în dimineata aceea sub privirea atentă a Juliei. Se forță să se dea cu ruj, deși nu se simțea în stare. Uneori te poți păcăli pe tine însuși.

Nu luă nici una dintre cărțile pe care obișnuia să le poarte după ea. Nici măcar manuscrisul nu și-l luă. Nu se mai vedeau cuvintele de atâtea semne.

Luă în schimb punga cu biscuiți de pe birou când ieși pe ușă. Julia păru mulțumită măcar de asta.

Carmen ținu biscuiții până ieși pe ușă din față, după care îi aruncă la gunoi.

La repetiții stătu singură. Andrew o urmărea, dar o lăsă în pace. Judy o lăsă în pace. Carmen nu se simțea invizibilă pentru ei. Simțea că au încredere în ea să-și găsească drumul. Ori asta, ori renunțaseră la ea, lucru pe care Carmen nu-l credea cu adevărat.

Stătu în rândul din spate, în întuneric, și ascultă discursul dezlănțuit despre nimicnicie al lui Leontes. Se gândi la ideea pe care o avuse pe deal în seara în care o întâlnise pe Judy. Unde nu există nimic, este posibil să existe totul. Când nu locuiești nicăieri, locuiești peste tot.

Și-ar fi dorit să aibă Pantalonii acum, dar nu-i avea. Trebuia să se bazeze pe ea însăși. „Trebuie să fii ca o țestoasă, își spuse; trebuie să găsești o cale să-ți iei casa după tine.“

O văzu pe Hermione, mama pierdută a Perditei, venind pe coridor îmbrăcată și machiată ca o statuie. Era doar o fantezie, nu? Mama ta să se transforme în

statuie. William Shakespeare știa o chestie, două despre împlinirea visurilor. Mama-statuie stă exact acolo unde ai lăsat-o. Întotdeauna știi unde să o găsești. Nu se mișcă, nu se schimbă, nici măcar nu îmbătrânește.

Carmen se gândi la mama ei. Nu era deloc o statuie. Nu stătea locului două minute. Și totuși, chiar cu soțul ei nou, cu copilul ei nou și casa ei nouă – cu *fericirea* ei – Carmen știa mereu unde s-o găsească.

Se gândi la cum e să invidiezi fericirea altcuiva, iar gândul acesta îi provocă un șir dureros de sentimente. Nu voia să se gândească la Julia. Îi era teamă că va începe să se enerveze, că vechiul ei temperament va răbufni, și asta nu-i va fi de folos. Nu ar fi putut suporta așa ceva acum. Nu avea putere. Nu avea cele necesare.

Se gândi în schimb la tenișii lui Ryan. Atinse medalionul în formă de pantaloni care atârna de un lăntișor la gâtul ei. Fără să știe de ce, se gândi la Mimi, porcușorul de Guineea al lui Tibby.

Când ieșiră la prânz, Julia o aștepta afară. Carmen o văzu acolo așteptând-o cu două ceaiuri cu gheață, sendvișuri și pungi de chipsuri.

Îi făcu lui Carmen cu mâna, iar Carmen simți reacțiile obișnuite, oricât de depășite și de învechite erau. Simți recunoștință. Se simți nevoiașă și nesigură. Încă se mai agăța de noțiunea de prietenă, chiar dacă era una dezagreabilă.

Dar Carmen nu făcu nici o mișcare.

– Nu, mersi. Nu azi, spuse ea într-un final și trecu pe lângă ea.

* * *

Bridget se agita cu voce tare în cameră la Lena. Odată ce euforia că-l va revedea pe Eric se mai potoli, își dădu seama că avea probleme.

– I-am spus lui Perry că luăm iar cina împreună. Chiar părea că vrea. Nu pot să-l las baltă.

– Puteți mânca împreună, zise Lena.

– Împreună?

– Da. De ce nu?

Erau multe motive pentru care răspunsul era nu. Dar erau ele îndeajuns de puternice ca s-o împiedice pe Bridget să facă asta?

– Bine și atunci ce fac cu Eric?

– Ce *faci* cu Eric? întrebă Lena cu un zâmbet vi-clean. Numai tu poți să răspunzi la întrebarea asta.

Bridget se prefăcu că îi dă un pumn.

– Hai, mări! Unde-l duc?

– Acasă la tine.

– Acasă la mine?

Lena ridică din umeri.

– E singura idee pe care o am.

Bee nu adusese niciodată pe nimeni acasă la ea. Cel puțin, nu din gimnaziu. Nici măcar pe prietenele ei. Abia dacă se ducea ea însăși pe acolo. Și în nici un caz nu putea duce un iubit. Era prea ciudat și să se gândească la asta. Oare trebuia să-l întrebe pe tatăl ei? Oare ce-o să zică?

Și, mai îngrozitor, ce va crede Eric despre ei? Ce va crede despre ea când îi va vedea casa? Când îi va cunoaște tatăl și fratele? Voia să-l ferească de adevăr.

– Lenny, știi cum e casa mea.

– Cred că Eric se descurcă.

– Chiar crezi asta?

– Dacă e îndeajuns de bun pentru tine, Bee, chiar cred asta.

Când se întorcea de la Lena, lui Bee începu să îi crească adrenalina. Acasă, nu-și găsi locul. Începu să dea cu aspiratorul apoi să șteargă praful. Pulveriză Fantastik¹ pe pereți, încercând să facă să pară mai puțin gri. Deschise toate ferestrele. Aduse un ventilator din pod. Spălă pe jos. Găsi niște cutii în garaj și începu să pună în ele cele mai urâte lucruri – farfurii, poze, ziare, bucăți ciudate de mobilă. Le duse pe toate în pivniță. Scutură carpetele. Încercă să le rearanjeze astfel încât să ascundă grețos de uratele mochete din perete în perete. Curăță gresia din baie stând în genunchi. Mai fură niște flori din curtea vecinului.

Când tatăl ei ajunse acasă, părea că nimerise în alt loc.

– Bună, tată, spuse ea. Prietenul meu... de fapt iubitul meu vine să stea la noi o noapte. E în regulă?

Perplexitatea tatălui ei era aproape impenetrabilă. Trebui să-i explice de patru ori până să dea semne că înțelege cât de cât.

– Și unde o să stea? întrebă el într-un final, cu privirea pierdută.

– În sufragerie. Pe canapea.

– În sufrageria mea?

¹ Fantastik, produs universal de curățat (n. tr.)

– Da. Asta în caz că nu-l vrei la tine în cameră.

Zisese asta ca pe o glumă, dar nu fu luată ca atare.

– Nu prea cred, spuse tatăl ei serios.

– Atunci în sufragerie? E în regulă?

El dădu din cap, iar ea reluă procesul de curățenie, devenind mai agitată pe măsură ce treceau orele. La ora cinci îi înghesui pe amândoi în bucătărie.

– Fără căști pe urechi prin casă! ordonă ea.

Amândoi dădură din cap, cu frică.

– Încercați să circulați puțin. Dacă Eric vă întreabă ceva, aveți o bilă albă dacă răspundeți.

Dădură iar din cap. Nici măcar nu păreau jigniți.

– Luăm cina la șapte jumătate, bine? Tată, o să mâncăm ce-a mai rămas din pesto și o să mai fac o salată.

Din nou dădură din cap.

– Asta-i tot. Pur și simplu... fiți voi înșivă, termină ea, chestie care era cel mai puțin util lucru pe care l-ar fi putut zice.

Până pe la șapte îi pieri elanul. Plutea de-a lungul holului părându-i rău, simțindu-se tristă și neajutorată. Și-ar fi dorit ca Eric să nu vină la ea acasă. Și-ar fi dorit să nu-și oblige tatăl și fratele să opună o rezistență ostilă. Și-ar fi dorit să trăiască orice altă viață în afară de asta. Uneori nu poți obliga trecutul și prezentul să coexiste.

Însă, când trecu prin fața camerei lui Perry, observă că își făcea curat pe birou. Când coborî la parter îl văzu pe tatăl ei împăturind cu grijă cearșafuri și o pătură pentru canapeaua din sufragerie.

Credea că nu au nimic să-i ofere, dar aveau. Credea că toate eforturile ei erau în zadar, dar poate că nu erau. Credea că nu au puterea nici s-o rănească, nici s-o facă fericită, dar în acest moment știa că nu e adevărat.

Aveau puține de oferit, toți trei. Dacă ar putea însă pune la comun ce aveau, poate că începe să meargă mai bine.

* * *

Tibby îl sună pe Brian sâmbătă, spre sfârșitul după-amiezii.

— Vrei să ne vedem la masa de picnic? îl întrebă ea. Era locul lor special, locul primului lor sărut. Se afla sub un fag imens, într-un părculeț triunghiular, aflat la distanță egală de casele lor.

— Bine, încuviință el.

— Acum?

Tibby ajunsese acolo prima. Se așeză cu fața spre casa lui și se uită după el. Apăru în sfârșit, cu soarele apunând încet în spatele lui. Simți bucuria revărsându-i-se din piept. Era ceva pe fața lui care o făcu să se ridice și să-l salute cu brațele. Le puse curajoasă în jurul lui. El o lăsă.

Tibby se dădu un pas într-o parte ca să-i facă loc să stea la capătul mesei de picnic. Îi fu recunoscătoare când el se supuse.

Ce făcea această masă perfectă era faptul că, atunci când el stătea pe capătul ei, iar ea între picioarele lui, erau fix la înălțimea potrivită ca să se privească drept

în ochi și de asemenea să se sărute. O făcuseră de multe ori în trecut. De data asta nu încercă să-l sărute. Dar își lipi fața de a lui, astfel încât gura ei era aproape de urechea lui.

– Îmi pare atât de rău! spuse ea.

Brian se trase înapoi și se uită cu atenție la ea.

– M-am speriat. M-am panicat. Am uitat tot ce era important.

Uneori i se părea că el reușea să extragă tot ce era în mintea ei numai cu privirea. Uneori părea că vorbele ei îi stăteau în cale.

– Știam asta, Tibby. Am înțeles. Dar de ce nu ai vrut să vorbești cu mine?

Când clipi, lacrimi neașteptate i se prelinseră pe obraz.

– Pentru că pe tine nu te pot minți la fel de bine cum mă mint pe mine.

Brian dădu din cap, părând să înțeleagă până și asta.

– Promit să nu mai fac, spuse ea.

Ochii lui îi analizau cuvintele, dar lui Tibby nu-i era teamă. Știa că erau adevărate.

Îi luă tandru mâinile într-ale ei. Dădu brusc deoparte instinctele ei cronice de mândrie și de teamă. Nu mai avea treabă cu ele acum.

– Mi-a fost dor de tine, îi mărturisi ea. Aș vrea să putem da timpul înapoi.

Brian ridică din umeri.

– Nu putem.

– Nu putem? În agonia ei, cuvintele se întinseră ca peste o prăpastie. Oare se înșelase când crezuse că el o va ierta?

– Putem să mergem înainte, totuși.

– Împreună? Tibby nu făcu nimic să tempereze speranța abjectă care îi apără pe chip.

– Sper.

– Serios?

El dădu din cap.

– Totuși, nu mai merg la Universitatea din New York.

Tibby tresări.

– Din cauza mea. Pentru că am stricat eu totul. Era pregătită să înghită vina ca pe înghețată dacă el o accepta înapoi.

– E în regulă. Poate nu-i așa rău.

– O să mă revanșez. Serios. O să vin cu autobuzul în fiecare weekend.

– Nu trebuie să faci asta, Tibby.

– Dar vreau s-o fac. O s-o fac.

– Hai să vedem cum merge.

– Bine, zise ea, descurajată de rezerva și chibzuința lui.

Tibby își dădu seama că Brian avusese dreptate când spusese că nu mai puteau da timpul înapoi. Că va fi mai bine, că va fi mai rău, va fi oricum altceva. Inocența nu era unul dintre lucrurile la care te puteai întoarce.

– Poate facem cu schimbul, spuse el.

Viata este o călătorie în care
te îndrepti spre casă.

HERMAN MELVILLE

Probabil că Eric sperase la o cină intimă într-un restaurant unde să poată râde, să se sărute și să se joace cu picioarele pe sub masă după placul inimii. În loc de asta, primi niște pesto rece, o salată făcută aiurea și foarte multă liniște stânjenitoare din partea celor doi membri ai familiei lui Bridget, nu prea ieșiți în lume.

Poate că se gândise că o să doarmă într-un pat într-o casă frumoasă din suburbii, dar, în schimb, se alese cu o canapea aspră într-o casă pe punctul de a se dărâma, ocupată în mare parte de fantome.

Eric suportă toate astea cu foarte mult curaj, iar recompensa lui veni atunci când Bridget coborî la el în vârful picioarelor și îl conduse de mână în camera ei, închizând cu grijă ușa în urma ei. Știa că atât fratele, cât și tatăl ei erau în camerele lor, instalați confortabil cu căștile pe urechi, iar de data asta chiar se bucură.

Îl așeză pe pat, iar el gemu de plăcere când Bridget își ridică poalele cămașii de noapte și se așeză în brațele

lui, înfășurându-și picioarele bronzate în jurul taliei lui. Îl sărută lung și profund, înlănțuindu-l în încrângătura de membre, degete și păr moale.

— De ce te-ai întors mai devreme?

— Pentru asta, șopti el.

— Nu, pe bune.

— Pe bune.

— Serios?

— Mi-a fost dor de tine.

— Da?

— Mult de tot.

Ea îl îmbrățișă mai tare.

— M-am gândit tot timpul la tine. Pe plajă. Pe terenul de fotbal. În apă. Întins în pat *chiar* că m-am gândit la tine.

Expresia de pe chipul lui era atât de nerușinată că o făcu să râdă.

— Vorbesc serios, Bee. Fiecare fată pe care o vedeam îmi doream să fii tu.

Bridget se uita mirată la el. Era mult mai bun la treaba asta decât ea! Se simți deodată tristă pentru ea și fericită pentru el. Sau, mai exact opusul: se simți fericită pentru ea, că avea parte de o persoană atât de minunată ca el, și tristă pentru el, că avea parte de o persoană atât de nenorocită ca ea.

— Ție ți-a fost dor de mine? întrebă el.

Se uita gânditoare la el. Nu voia să mintă. Avea să îi spună niște chestii complicate și încă nu știa cum.

— Când mi-ai spus că pleci în Mexic, nu am fost sigură ce ai vrut să spui, zise ea încet. N-am fost

sigură dacă nu cumva însemna că vrei să... mergi pe drumul tău o vreme.

Toate trăsăturile lui părură să ia brusc un aer solemn.

– Chiar ai crezut asta?

– Nu eram sigură ce să cred.

– Mai crezi asta acum?

– Nu.

Știu răspunsul imediat. Eric își puse palmele pe obraji ei.

– Niciodată nu m-am gândit să o luăm pe drumuri separate. Niciodată n-am vrut asta. M-am gândit doar că, dacă suntem destinați să fim împreună, atunci ce mai contează o vară?

Bridget simți o durere în gât. El nu se îndoia de iubirea lui. Ea de ce o făcuse?

– Deci, asta înseamnă că nu ți-a fost dor de mine? întrebă el.

– Nu mi-am dat seama cât de mult până la sfârșit, răspunse ea.

– Și la început și la mijloc?

Bridget se scărpină gânditoare pe obraz.

– Cred că îmi era dor de ideea de a-mi fi dor, spuse ea. Dar cred că acum m-am prins despre ce a fost vorba.

El o lăsă să îi tragă tricoul peste cap. O lăsă să îl sărute. Răspunse atunci când ea trase de elasticul boxerilor lui și păru nerăbdător să o scape de cămașa de noapte. Dacă el avea încredere în ea, și ea avea să fie demnă de încrederea lui.

Poate că era ciudat să vrei să faci dragoste cu prietenul tău în vechiul tău dormitor, după o asemenea vară. Dar, fără îndoială, asta era ce voia.

Poate că era nevoia ei de a lega vechiul de nou. Poate că era dorința ei de a aduce niște amintiri ferice, un act de dragoste, într-o casă care văzuse atât de puține din astea.

* * *

Carmen purta florile Perditei în păr și tăcea. Vorbea doar când era pe scenă, iar în rest plutea ca într-un fel de vis. Nu se uită la manuscris timp de trei zile.

Cel mai greu îi era în acele ore din toiul nopții petrecute în camera ei. Îi era greu să fie insensibilă la încercările Juliei de a se băga în seamă. Îi era poate și mai greu să fie insensibilă la furia tăcută a Juliei.

„Tu nu vrei să fii fericită“, își spunea ea, ca să se apere de spiritul otrăvitor al Juliei.

Își purta costumul. Se bucura de căldura pielii ei și de senzația țesăturii noi. Îl asculta pe Leontes. Îi asculta pe Polixenes și pe Autolycus, și pe Paulina. Se afunda în limbajul luxurios și uita să mai gândească.

Își spunea replicile, dar nu se uita la Andrew, iar el nu îi spunea nimic. „Avem amândoi încredere în mine să o scoatem la capăt“, simțea ea.

* * *

Dimineața, Eric spuse că trebuie să plece. Poate că doar voia să plece. Dar îi promise lui Bridget că se

vor revedea în Providence peste câteva zile. Asta era o ușurare. Voia să exerseze dorul de el, însă nu chiar așa de repede.

Înainte să plece de acasă, Bridget mai avea câteva treburi de rezolvat. Ultimul consta în recuperarea cutiilor de lucruri pe care le ascunsese în pivniță când avusese acel acces de curățenie cu o zi în urmă.

Simțise că tatăl ei și Perry erau mulțumiți de unele schimbări, dar nu voia să exagereze. Dacă Perry voia să își păstreze calendarul cu *Stăpânul Inelelor* din 2003, n-avea decât.

Cobori în pivniță și începu să care pe rând cutiile sus. Când se duse după ultima cutie, se gândi să aprindă lumina să se asigure că nu uitase nimic.

Îi sări în ochi un raft pe care era așezat un șir de cutii frumos ordonate. Nu și le amintea – nici rafturile, nici cutiile. De când nu se mai uitase pe acolo? Se duse să le studieze mai bine.

Fiecare cutie purta o etichetă cu un nume sau un an, sau, în câteva cazuri, cu o perioadă de mai mulți ani. Totul era cu majuscule, dar recunoscuseră scrisul tatălui ei.

Cu sufletul la gură, dădu jos cutia pe care scria *Bridget*, din 1993. Oare era la grădiniță atunci? Sau în clasa întâi? Înăuntru, aranjate cu grijă, erau obiecte artizanale, bucăți de lut, compuneri și desene. Erau și fotografii, unele având pe spate notițe scrise de mama ei. Era o felicitare de la Greta. Un colier pe care își amintea că îl făcuse din mărgele. O fotografie cu ea, Tibby, Lena și Carmen. O schiță în creion pe

care i-o făcuse lui Perry, cu capul mic, ținând în mână o șopârlă.

Dădu jos cutia pe care scria *Marly, 1985–1990*. În ea se aflau poze de la nunta părinților ei, jurnalele mamei ei, desene pe care le făcuse ea, începutul unui jurnal de bebeluș pentru gemeni. Bridget nu știuse niciodată că mama ei desenase.

Mai coborî încă o cutie, *Bridget 1994*. Aici erau multe fotografii cu ea și Tomnaticele. Aici era primul trofeu câștigat la fotbal. Bridget scoase o cutie micuță de carton, în genul celor pe care le primești atunci când cumperi o bijuterie. O scutură și își dădu seama ce era înăuntru fără să se uite. Își aminti dințișorii ascunși sub pernă, când aștepta și, de obicei, primea bani.

Puse cutiuța la loc fără să o deschidă. Puse cutiile la loc pe rafturi și se așeză pe podeaua prăfuită.

Se gândi la munca imensă pe care tatăl ei o depusese ca să pună deoparte toate aceste lucruri, grija cu care păstrase fiecare obiect. Nu la vedere, dar totuși undeva. Și mama ei era acolo. Poate că nu duceau cea mai bună viață posibilă. Dar măcar trăiau.

Își puse brațele în jurul genunchilor, se îmbrățișă și își permise să plângă.

* * *

Lena își prelungi cu câteva zile șederea în Bethesda pentru că simțea că era nevoie de ea acolo. Effie urma să plece săptămâna următoare într-o călătorie de zece zile în Europa, dar până atunci Lena simțea că sora ei

ar putea avea nevoie de niște mici răsfățuri. Lena se pregătea mental pentru manichiuri nesfârșite, pedichiuri și tratamente cosmetice la domiciliu. Un lucru era drăguț la Effie: erau puține probleme în viața ei pe care o manichiură să nu le poată rezolva.

Lenei îi veni ideea să îl sune pe Leo, să îi spună unde era și de ce. Dar când îl prinse la telefon, decise să nu facă asta. El era fericit s-o audă și nerăbdător să îi povestească despre un nou tablou pe care îl începuse, dar nu avea nevoie să știe unde era și când o să se vadă din nou. Nu așa aveau să meargă lucrurile între ei. Lena știa asta și nu îi părea rău.

Chiar așa era? Onestitatea îi cerea să își mai pună încă o dată întrebarea asta. Nu, nu îi părea rău, hotărî ea, netezind așternuturile de pe pat cu mâna, încă uitându-se la telefon. Va fi fericită să îl revadă. Îl admira, era atrasă de el. Însă nu îi părea rău să renunțe la el. Interludiul din patul lui Leo fusese încântător și clarificator pentru ea, dar, chiar în timp ce se desfășura, simțise că era mai mult sfârșitul unei povești decât începutul.

Lena se duse pe la Tibby și pe la Bee în după-amiaza aceea să își ia la revedere. La puțin timp după ce se întoarse, auzi o bătaie în ușă și vocea lui Brian la intrare, și înțelese că el și cu Effie plecau la plimbare.

Închise ușa de la camera ei, se așeză pe pat și așteptă răbdătoare să înceapă gălăgia. După patruzeci și cinci de minute începu. Mai întâi, Lena auzi ușa de la

intrare trântindu-se. Apoi auzi pași apăsați pe scări și ușa de la dormitorul lui Effie trântindu-se.

Știa că nu trebuie să se relaxeze. Câteva minute după ce ușa de la dormitorul lui Effie se trântise prima oară, se trânti din nou, iar apoi ușa de la dormitorul Lenei zbură de perete.

– Nu-mi vine să cred ce-a făcut!

Fața lui Effie era roșie, iar ochii îi erau mânjiți cu negru. Probabil că fusese un fel de ambuscadă, pentru că Effie avea un instinct aproape infailibil când venea vorba de momentele când trebuia să se dea cu rimel negru rezistent la apă.

Lena deliberă cu ea însăși cu privire la cât să arate că știe. Decise să tacă. Când era vorba de Effie, de obicei tăcerea funcționa cel mai bine.

– De ce mi-a spus că se terminase? I-am dat șansa asta! De ce m-a mințit?

Gesturile lui Effie erau ample de indignare. Lena își ascunse mâinile sub ea.

– Brian e un idiot! De ce s-a întors la ea? După tot ce i-a făcut? Nu-i pasă de el! Nu-l iubește!

Lena deschise gura, deși n-ar fi trebuit s-o facă.

– De unde știi asta, Ef?

Își regretă imediat greșeala.

– Ce? Effie se apropie, aplecându-se asupra ei. Vrei să spui că îl iubește?

Lena adoptă un ton neutru, care să nu o angajeze cu nimic.

– Nu crezi că e posibil?

— Nu! Nu e posibil! Știi cum l-a tratat? Dădea din mâini, emfatic. Nu tratezi pe cineva așa dacă îl iubești!

Lena simți cum îi iau foc obrajii. „Vai, dar uneori așa faci.“

— Lena? Lena!

Lena își ridică privirea.

— Îi ții ei partea, nu-i așa? Știam că așa se va întâmpla! Îi ții partea lui Tibby, după tot ce a făcut!

— Effie, nu!

— Ba da! Recunoaște. Tibby m-a mințit, l-a tratat pe Brian ca *naiba*, m-a trădat și pe mine, chiar și după ce m-am dus la New York să îi cer *permisiunea*, și tu tot cu ea ții, în defavoarea propriei surori!

— Nu, Effie! Discuția luase o turnură greșită. Drumul spre manichiuri fusese abandonat.

— Așa e!

Effie plângea, iar Lena simți cum i se sfâșie inima. Astea nu erau lacrimi teatrale, ci lacrimi triste și din suflet.

Iar Lena simțea că atinseseră un punct mai profund și mai sensibil decât pierderea băiatului pe care îl iubea.

— Întotdeauna faci asta! Așa e! Așa a fost din totdeauna. Știi asta?

Lenei i se puse un nod în gât.

— Effie...

— Așa faci. Așa faci, Lena. Sunt singura ta soră, dar tu întotdeauna le preferi pe ele, și nu pe mine.

— Effie.

Lena se ridică să încerce s-o aline, s-o atingă sau să îi blocheze drumul, însă era prea târziu. Suspinând, Effie ieși în fugă din cameră.

Lena își dori să audă sunetul ușii trântite cu putere, dar nu se întâmplă așa. Ușa se închise încet, astfel că putu să audă lacrimile surorii ei. Acestea o afectau mai mult decât toate țipetele și ușile trântite la un loc.

Încercă să se ducă la ea în cameră, însă Effie nu îi răspunse. Ziua următoare, Effie refuză cu desăvârșire să deschidă ușa.

Lena ieși din casă timp de câteva ore în cursul după-amiezii, iar când se întoarse, ușa lui Effie era tot închisă. Tot nu voia să răspundă.

Lena își petrecu cea mai mare parte a serii în liniște, în camera ei, întrebându-se dacă nu cumva greșise. Oare chiar o alesese pe Tibby în defavoarea lui Effie? Nu părea atât de simplu. Într-un fel care era aproape supărător, simțea că alesese un fel de a fi, și nu altul. Alesese agonia lui Tibby în locul bucuriei lui Effie. Într-un fel ciudat, se alesese pe ea însăși.

* * *

Înainte să plece de acasă, Bridget merse la magazinul de animale și cumpără un iepure și un țarc pentru el.

– E pentru tine, îi spuse ea lui Perry, arătându-i-l în curtea din spate.

La început era speriat și nu voia să îl primească, dar, în timp ce îl ținea în brațe, se răzgândi încetul cu încetul.

Începu să se entuziasmeze când instalara țarcul sub sânger. Îl ținu în brațe și îl hrani cu niște frunze ofilite de țelină.

— Va trebui să cumpăr o sticlă de apă pentru el, menționa Perry ca pentru sine, dar și pentru ea. Și morcovi, și salată, și alte chestii.

— Poți să iei bicicleta mea dacă vrei, zise ea.

Perry dădu din cap. Ce bine arăta cu un pic de soare pe obraz!

O să vină iar acasă în următoarele săptămâni. Își promise că va face asta. Iar, între timp, Perry va avea animaluțului ăsta pufos și viu. Un motiv să iasă din camera lui și din casă. Ceva de care să aibă grijă, ceva care avea nevoie de el. Ceva care să își frece năsucul de gâtul lui și care să i se cațere pe cămașă, ca să se obișnuiască din nou să iubească un alt suflet.

Bridget bănuia că, de fapt, Perry avea nevoie de antidepressive, dar până când se va putea ea aduna să facă efortul acesta, un iepuraș era cel mai bun lucru.

Perry îl boteză Barnacle. Bridget habar n-avea de ce.

* * *

— Trebuie să iasă la un moment dat, nu? îi spuse Lena mamei ei în bucătărie, în dimineața următoare.

— Effie? întrebă mama ei.

— Da. Ai văzut-o?

— A plecat de dimineață. A dus-o tata la aeroport.

— Poftim? Glumești! Unde s-a dus?

— A plecat în Grecia.

Lena era uimită.

– A plecat deja?

– A sunat-o aseară pe bunica și a întrebat-o dacă poate sta în Oia o săptămână. Bunica a fost încântată. Vrea ca Effie s-o ajute la zugrăvit. Tata a schimbat bi-
letul de avion pe calculator.

Oare cum de ratase toate astea?

– A plecat azi-dimineață?

– Da.

Lena scarpină cu violență o pișcătură de țânțar de pe încheietura mâinii. Avea nevoie de un minut să se gândească.

– Părea în regulă?

Mama ei dădu primul semn că ar ști ceva.

– Depinde ce înțelegi prin „în regulă“.

– O să discute cu mine dacă o sun?

– Cred că ar trebui s-o mai lași câteva zile.

Lena se simți lovită.

– Așa de rău, hm?

Își țină privirea în pământ.

– Lena, draga mea, se simte trădată, îi explică mama ei, cocoțându-se pe un scaun înalt de bucătărie. Ari rareori stătea jos cu adevărat.

Lena își puse brațele pe masă.

– Brian nu o iubea, mamă. Trebuia să își dea seama de asta, mai devreme sau mai târziu.

– Cred că ai dreptate. Și cred că Brian i-a spus cam același lucru, în cel mai delicat mod posibil, continuă Ari.

— Chiar crezi asta?

— Da. Dar nu cred că de dragostea lui Brian îi este ei dor.

Carmabelle,

Multă baftă în seara asta! Baftă de două ori!

Te iubim mult,

Tibby + Bee + Lenny

P.S. Bee a ales garoafele albastre. Dă vina pe ea.

Lena se gândise că prezența ei acasă va fi necesară. Dar acum nu mai era. Nu putea să dea de Effie la telefon să îndrepte lucrurile și se simțea prea vinovată și prea nervoasă ca să stea pe acolo și să suporte tot felul de conversații cu tatăl ei despre planurile ei de viitor.

Îi veni o idee și mai nebunească.

Se jucă cu telefonul din biroul tatălui ei până reuși să dea de Tibby și de Bee în același timp. În două minute le prezentă ideea ei nebunească și amândouă se arătară de acord.

Odată ce se asigură că putea să împrumute mașina mamei ei, se duse sus să își facă bagajul.

— Hei, mamă?

— Da?

— Ai văzut cumva Pantalonii Calători?

Lena coborî în bucătărie să îi pună această întrebare, ca să nu țipe.

– Nu, nu cred.

– Credeam că sunt în cameră. Începu să simtă un fior de nervozitate. A intrat ieri cineva în camera mea să curețe sau să ia rufe la spălat?

Avea încredere în mama ei și în menajera de zi cu zi, Joan, dar câteodată mai venea o înlocuitoare.

– Nu. Joan a venit vineri. Atâta tot. Ești sigură că îi aveai? Că i-ai adus de la școală?

– Da. Mă duc sus să îi mai caut, spuse ea, urcând câte două trepte odată. Verifică peste tot, chiar și în locuri fără speranță, ca în sertarele de jos sau un cufăr pe care nu-l mai deschisese de luni întregi.

Știa că îi adusese acasă pentru Tibby, să îi poarte la petrecere. Tibby îi purtase și apoi îi dăduse înapoi. Îi dăduse înapoi, nu?

Lena își amintea că da, dar se îndoia îndeajuns cât să se simtă oarecum alinată pentru moment.

Era vârsta înțelepciunii, era vârsta nebuniei,
epoca speranței, epoca neîncrederii, era
anotimpul luminii, era anotimpul întunericului...

CHARLES DICKENS

Sosi și seara premierei și lui Carmen îi ajunsesese inima-n gât. Îi venea să verse, dar, din fericire, reuși să se abțină.

Veniseră fotografi, critici și sute de oameni. Andrew încerca s-o protejeze, simțea ea. O ținea de mână și o plimba prin culise.

Jonathan o sărută și-o atinse pe păr.

– Minunat, spuse Ian arătând spre ea, cu părul plin de flori. O sărută pe cap și ei îi veni să plângă.

Era ea în stare să facă asta? Știa cum s-o facă? Încercă să-și vină în fire.

Din culise, Carmen ascultă primul act și căzu în transă. Auzea cuvintele mai clar ca niciodată. Înțelegea mult mai bine fiecare cuvânt, fiecare combinație de cuvinte și, implicit, fiecare replică.

Erau adevărați profesioniști. Se simțea mândra că-i cunoaște. Dăduseră atât de mult din ei în cinci săptămâni de repetiții, încât ar fi putut crede că

dăduseră totul. Dar acum știa că păstrasera ceva pentru acest moment.

În timpul pauzelor, trăgea cu ochiul în teatru, uitându-se cum se umple din nou. Când fu aproape plin, iar luminile clipeau intermitent, observă trei persoane intrând în șir prin ușa din mijloc și i se opri respirația. Timpul își încetini curgerea pe măsură ce ele înaintau pe culoarul central: trei adolescente, toate la rând.

Lui Carmen i se păreau atât de mari, de luminoase, de frumoase și de magnifice încât se gândi că erau doar în închipuirea ei. Erau ca niște zeițe, ca Titanii. Era așa de mândră de ele! Erau bune la suflet și cinstite. Da, ele erau prietene adevărate.

Lena, Tibby și Bee erau aici, în acest teatru, și veniseră pentru ea. Marea ei seară era și marea lor seară. Bucuria ei era bucuria lor; suferința ei era și suferința lor. Era atât de simplu!

Erau de-a dreptul încântătoare, iar în prezența lor, și ea era la fel.

* * *

Alături de prietenele ei, Carmen redescoperi simplitatea pe care o pierduse. O ajutară să regăsească vocea Perditei, așa cum o înțelesese inițial. Era bine să te poți reîntoarce.

Dar cel mai mare miracol fu înțelegerea ultimelor scene din piesă: reîntâlnirea, sfârșitul înstrăinării, sfârșitul iernii. Înțelesese de la început sentimentul fetei pierdute și acum înțelegea, de asemenea, sentimentul fetei regăsite.

În fața a șase sute douăzeci de suflete, dintre care trei erau cele pe care le îndrăgea cel mai mult pe lume, iarna lui Carmen luă sfârșit și simți reîntoarcerea propriei extravagante.

* * *

Lena fredona o melodie veche de-a lui Van Morrison ce se auzea la radio în timp ce mergea cu mașina pe autostrada din New Jersey. O lăsase pe Bee în Providence și pe Tibby în New York, iar acum se întorcea la D.C. ca să-i dea mașina înapoi mamei ei. Era patru dimineața și trebuia să facă ceva să stea trează.

Începu să-i sune telefonul în buzunarul din față de la fustă. Încă o metodă să stea trează.

— Alo?

La început nu avu semnal, dar apoi auzi o voce insistentă, dar distantă.

— Lena?

— Effie? Tu ești?

— Lena, mă auzi?

— Da, eu sunt. Ești bine? Ești în Grecia? Închise radioul. Era ușurată că vorbea cu Effie mai devreme decât se așteptase.

— Da, sunt la bunica, răspunse Effie, înăbușit, dar plângând în hohote.

— Ef? Effie? Timp de câteva secunde Lena auzi suspine, dar nici un cuvânt, așa că se îngrijoră. Îmi pare rău, Effie! Te rog, vorbește cu mine. Ești bine?

— Lena, am făcut ceva de-a dreptul îngrozitor.

Chiar și la telefon, Lena simți brusc că acestea erau altfel de lacrimi decât cele de la plecarea lui Effie.

– Ce? Ce este? Lena încercă să nu iasă de pe carosabil.

– Nici nu pot să-ți spun.

– Te rog să-mi spui.

– Nu pot.

– Effie, ce ar putea fi? Cum ar putea să fie așa de grav?

– Este. Foarte rău.

– Să știi că mă îngrijorezi. Spune-mi odată sau o să intru în vreun șanț.

– O, Lena! Se auziră mai multe suspine.

– Effie!

– Am... Am... pantalonii tăi.

– Ce? Nu te-aud!

– Ți-am luat pantalonii.

– Pantalonii Călători?

– Da, zise ea plângând. I-am luat.

– În Grecia?

– Da.

– Effie. Măcar acum știa unde erau.

– Eram supărată și pur și simplu – eram supărată pe Tibby, pe tine și pe toată lumea și...

– OK, am înțeles, spuse Lena dezorientată de felul în care se împărțea acum vinovăția.

– E mai rău decât atât, să știi.

Lena își simți inima bătându-i cu putere, prevestitor.

– Ce?

– I-am purtat pe feribot și s-au udat.

– Da.

– I-am agățat pe sârmă pe terasă la bunica să se usuce. Nu m-am gândit...

Inima Lenei începu iar să îi sară din piept.

– Nu te-ai gândit că ce?

– Bătea vântul. Nu m-am gândit că s-ar putea – câteva cuvinte se pierdură în lacrimi – sau că aş putea să-i pierd.

– Ce vrei să zici, Effie?

– M-am dus să-i iau și nu mai erau. M-am uitat peste tot. În ultimele trei ore i-am tot căutat. Încă un șir de suspine. Lena, nu am vrut să-i pierd.

Effie luase Pantalonii. Acum Effie nu-i mai găsea. Dar nu îi pierduse. Nu erau pierduți.

– Effie, ascultă-mă. Nu se poate să-i pierzi! Mă auzi? Trebuie să-i găsești. Trebuie să fie pe undeva. Vocea Lenei era mai tăioasă ca niciodată.

– Am încercat. Serios că am încercat.

– Păi, continuă să încerci! Legătura se întrerupse. M-auzi? Effie? Effie?

Nu mai era. Lena aruncă telefonul pe locul din dreapta și apucă volanul. Simțea că-l poate strivi în degete.

Nu era cu putință ca Pantalonii să se fi pierdut. Erau magici, asta trebuia să îi protejeze. Nu erau genul de lucru pe care poți să-l pierzi. Erau pe acolo, Effie o să-i găsească. Nu trebuia să se gândească la altceva.

Lui Carmen îi fusese greu să vadă că se termină. Felicitările, admiratorii, mâncarea, șampania, rulourile mici cu ou. Unica ei bucurie de a-și prezenta prietenele celorlalți actori. Dar seara ajunsese în cele din urmă la final.

Îi fusese greu să-și ia la revedere de la prietenele ei când se îngrămădiseră în mașina mamei Lenei să plece noaptea, ca de dimineață să poată fi fiecare la datorie.

Întorcându-se din parcare, Carmen mai trecu pe la teatru, să savureze gustul premierei.

Judy și Andrew erau încă acolo cu mânecele suflecate și relaxați, rememorând încă o dată evenimentele serii. Îi fusese greu să nu plângă atunci când o îmbrățișară amândoi.

— Sunt mândră de tine, scumpo, îi spuse Judy la ureche.

— Nu am de gând să cobesc, zise Andrew. Dar când Carmen începu să plângă, văzu că și Andrew avea ochii în lacrimi.

Cel mai greu îi fusese să se întoarcă în camera de cămin.

Din fericire, Julia dormea deja când Carmen se strecură în patul ei. Carmen dormi un somn lung și binemeritat. Dar, cum se întâmplă de obicei dimineața, Julia se trezi.

— Cum a mers? o întreabă Julia tăios.

— Nu ai fost acolo?

— Nu, am avut alte planuri.

Ciudat, pentru că într-una din dățile când actorii fuseseră chemați la rampă, chiar o văzuse pe Julia în public. Știa că o văzuse, pentru că fusese uimită în acel moment de contrastul dintre acele trei faruri de prietenie strălucind ca soarele în ochii ei și Julia, o prietenă ca un bec de zece wați: ieftină, slabă, de cea mai joasă speță, falsă și fără strălucire.

– Bizar, pentru că eu te-am văzut acolo.

Julia se arăta din nou prefăcută și secretoasă.

– Nu, nu m-ai văzut.

În acest moment, Carmen ar fi putut să facă să răbufnească mânia care se adunase în ea. Se gândi la asta. Îi reveniseră puterile, așa ar fi putut să-i facă un scandal Juliei, demn de Carmen cea aruncătoare de pietre de altădată, iar Julia ar fi avut de suferit.

Carmen ar fi putut să o facă, dar nu o făcu. Mai demult Julia i se părea prea prețioasă ca s-o supere. Acum nu părea destul de prețioasă.

Începu să se îmbrace sub privirile răutăcioase ale Juliei.

– Nu știu care-i problema ta, sări Julia, înainte să apuce să iasă din cameră. Credeam că suntem prietene.

Carmen se întoarse. Se răsti puțin, în ciuda voinei sale:

– Nu suntem.

– Nu suntem? o îngână Julia, cu uimire și sarcasm deopotrivă.

– Nu. Și știi de unde îmi dau seama?

Julia se uita în sus, având aceeași expresie irascibilă pe care o avea și Carmen mai demult.

— De unde îți dai seama?

— Din faptul că ai vrut să dau greș. Dar nu am dat. Păcat pentru tine! Asta înseamnă că nu suntem prietene.

Înainte să plece, lui Carmen îi mai trecu ceva prin minte.

— Știi care e chestia cea mai tristă?

Julia stătea cu gura închisă. Nu răspundea nimic.

— După felul cum te porți, nu o să ai prieteni niciodată.

* * *

În timp ce se îndepărta de cămin, lui Carmen îi păru rău că se lăsase păcălită de un șarpe ca Julia. Dar într-un fel ciudat, era recunoscătoare că se întâmplase. În ceea ce privește prietenia, își trăise viața în Paradis. Legătura cu prietenele ei era atât de puternică, atât de caldă și de necompetitivă încât credea că așa trebuie să fie toate prietenii. Fusese răsfățată, fusese inocentă. Nu-și dăduse seama ce bună era prietenia ei și nici cât de rele puteau fi celelalte prietenii prefăcute.

Acum știa.

Dacă ar fi putut să dea timpul înapoi, oare ar fi făcut altfel lucrurile? Se gândi la asta.

Nu, probabil că nu. Era o vorbă veche — mai bine să-ți lași inima să fie rănită din când în când decât s-o ții ascunsă.

Dar, Doamne, puțină judecată n-ar strica.

Bieții pantaloni
Fără nimeni să îi poarte.

Dr SEUSS

Bee voia ca Eric s-o sărute pe gât, dar era prea neliniștită ca să stea locului și să-l lase să facă asta.

– S-o sun din nou?

– Ai vorbit cu ea acum zece minute, spuse Eric, cu buzele pe gâtul ei.

– Știu, dar dacă a aflat ceva? Dacă a vorbit cu Carmen?

Ea, Tibby și Lena nu făcuseră altceva decât să se sune încontinuu de când Lena declanșase alarma. Telefonul lui Bee sună înainte ca ea să se decidă. Era Carmen.

– O, Doamne!

– Ți-a spus Lena.

Starea de agitație a lui Bridget era așa de intensă, încât camera ei de cămin i se părea minusculă.

– Da.

Intenționat așteptaseră până miercuri, când era ultima reprezentatie a lui Carmen.

— Ce ne facem?

— Ce putem face? Să sperăm că Effie nu e orbită de furie și de gelozie.

Bridget tăcu pentru o clipă.

— Cumva îmi doresc să avem pe altcineva care să îi caute.

— Da. Dar pe cine mai avem?

— Bunica.

— Uf!

* * *

Lena o sună pe Effie în fiecare oră, timp de douăzeci de ore la rând. Bunica se enervase, însă ce putea face? O lăsa pe Effie să își asume vina.

— Încerc. Încerc totul.

Asta era tot ce spunea Effie.

Lena își dori să îl poată suna pe Kostos, să vadă dacă e acolo și dacă poate ajuta. Dar, din nefericire, rupsese toate legăturile cu el.

* * *

— Cred că știu care e problema, îi spuse Tibby Leinei la telefon, vorbind din camera ei din New York.

Se sunau una pe alta atât de des, încât abia se mai oboseau să închidă telefonul.

— Ce?

— Pantalonii nu vor ca Effie să îi găsească.

— O, Doamne! S-ar putea să ai dreptate.

— Se tem de ea.

Tibby bănuia că se identifică prea tare cu pantalonii, dar oricum.

- Poate că așa e.
- Și atunci ce facem?

* * *

Lena așteaptă încă douăzeci și două de ore, după care luă o decizie pripită, total opusă stilului ei de a fi.

- Mă duc acolo, îi zise ea lui Carmen la telefon.
- Ce?
- Mă duc în Grecia. Sunt online chiar acum. Îmi cumpăr un bilet.
- Nu.
- Ba da.

Se hotărâse. De fapt, era vina ei. Pantalonii fuseseră în posesia ei. Sora ei era nebuna care îi luase. Ea era cea cu bunica certăreață din Oia. Cine să îi găsească dacă nu ea?

- Când?
- N-am găsit bilet decât pentru joi, cel mai devreme.
- Oau!
- Tocmai am apăsat pe buton, Carma. L-am cumpărat.
- Ești neînfricăată. Cu ce bani?
- De pe cardul de credit.
- Al cui?
- Al mamei.
- Ea știe?
- Încă nu.
- Vai, Lenny!
- Nu poți pune preț pe Pantalonii Călători.
- Da, dar poate mama ta pune.

* * *

Lena deveni suspicioasă când Bee o sună marți să o întrebe pentru a treia oară numărul zborului.

— Ce se întâmplă? o întreabă ea.

— Nimic, îi răspunse Bee.

* * *

Când Lena ajunsese joi pe aeroportul Kennedy din New York, la poarta de îmbarcare pentru zborul spre Atena, fu surprinsă s-o vadă acolo pe Bee cu sacul de voiaj pe umăr, dar nu și uimită. Fu uimită să le vadă pe Tibby și pe Carmen stând acolo lângă ea.

Râse zgomotos. Pentru prima oară în multe zile. Era eliberator.

— Ați venit să îmi spuneți la revedere? întreabă ea, plină de bănuieli fericite.

— Nu, scumpo, am venit să îți spunem salut, răspunse Carmen.

Bee spuse că împrumutase bani de bilet de la tatăl ei. Potrivit lui Carmen, David avea vreun milion de mile de fidelitate pentru că mergea frecvent cu avionul, și îi dăduse și ei câteva când îl rugase. Părinții lui Tibby îi dăduseră un bilet deschis de avion drept cadou de absolvire, când terminase liceul în iunie, cu un an în urmă. Tot ei îi împrumutaseră o sută de dolari să își facă pașaport la urgență, bani cam greu de înapoiat, având în vedere că dăduse preaviz de exact o oră la locul de muncă.

— Poți să ne spui Cea care Cerșește, Cea care Împrumută, Cea care Fură și...? Bee se uită la Tibby.

— Cea care Folosește, zise Tibby.

— Mi-aș dori să fiu eu Cea care Fură, spuse Carmen.

— Mi-aș dori să fiu eu Cea care Împrumută, adăugă Lena.

— Nimeni nu vrea să fie Cea care Cerșește, remarcă Bee.

Trebuiră să se certe la biroul de emiterie a biletelor ca să primească locuri alături, însă când avionul decolă spre Grecia, toate patru stăteau una lângă alta.

Lena se uită la dreapta și la stânga ei, și râse din nou. Cât de neplăcut era să călătorească în condițiile astea! Dar era extraordinar să o facă împreună!

* * *

— Ești îngrijorată că o să te dea afară din echipă? întrebă Tibby.

În timp ce avionul se avânta prin spațiu, energia lor nesăbuită se risipea, orele treceau, iar ele începură să calculeze numărul de chestii pe care le rataseră și oamenii pe care îi supăraseră făcând nebunia asta.

— Doar dacă se descurcă fără mijlocăș.

Bee le explică faptul că antrenorul o să fie furios pe ea și o s-o amenințe o grămadă, dar că apoi o să o ierte exact la timp și o să joace meciurile din liga întâi.

Tibby își dădu seama că nu puteau vorbi despre durata acestei călătorii. Nu puteau să se gândească decât că vor găsi Pantalonii și îi vor aduce acasă, însă

cine știa cât va dura asta? Se îndreptau către a treia săptămână a lunii august și era greu să nu recunoască faptul că majoritatea școlilor începeau într-o săptămână și jumătate.

— O să iau notă proastă la cursul de scenarii, spuse Tibby.

În cele trei zile pe care le petrecuse la New York de când se împăcase cu Brian, făcuse progrese enorme cu povestea ei de dragoste, dar încă nu ajunsese la final.

— Trebuia să îmi strâng lucrurile din cameră săptămâna asta. Mama și cu David se mută în noua casă imediat după Ziua Muncii¹. Va trebui s-o fac mai târziu.

— Eric a zis că o să mă ierte că plec dacă mă îmbrac într-o burka² și promit să nu flirtez cu tinerii greci.

— Să știi că grecilor le plac blondele, o informă Lena.

— Brian s-a oferit să vină cu noi să ne ajute să îi căutăm, spuse Tibby.

— Leo ce-a zis? întrebă Carmen.

— M-a sunat aseară, răspunse Lena. Cred că o să fie plecat la Roma aproape tot semestrul.

— Ce trist! exclamă Carmen.

Lena ridică din umeri.

— Ba nu, de fapt. E în regulă. Cumva știam că nu o să se transforme într-o relație pe termen lung.

¹ În Statele Unite ale Americii, Ziua Muncii este sărbătorită în prima zi de luni din septembrie. (n. tr.)

² Burka, piesă de îmbracaminte de origine musulmană care acopera trupul femeii din cap până în picioare (n. tr.)

Tibby observă cât de diferit arăta Lena de acum față de cea din trecut, obsedată de Kostos, când, de fiecare dată când încerca să pară indiferentă, arăta de parcă tocmai furase o mașină.

– Așa e cel mai bine, o consolă Carmen. Lena, Leo. Numele voastre oricum nu sună bine împreună.

Tibby râse și o luă pe Carmen de braț.

– Super, Carma, mulțumim. Și cu asta s-a rezolvat. Lena râse și ea.

– Aveți o problemă de dragoste spinoasă? Întrebați-o pe Carma, spuse Bee.

– Ar trebui să ai o rubrică într-un ziar.

– Sau un blog.

– Cred că așa ar trebui, încuviință Carmen. Hei, v-am spus cine a venit la ultima reprezentație aseară?

– Cine?

– Păi, mama mea și David...

– Normal, zise Lena.

– Și tata cu Lydia.

– Serious? se miră Bee. Toți patru.

– Mda. La început au fost așa surprinși să se vadă, dar apoi s-au simțit super bine împreună că le-am zis să-și ia o cameră.

Tibby râse și le ascultă pe prietenele ei râzând, apoi se lăsă pe spate în scaun și le ascultă vocile familiare. Oricât de nefericită era din cauza Pantaloniilor, era fericită că erau în sfârșit toate patru împreună. Se simți un pic vinovată, ca și cum ar fi răs la o înmormântare.

Însă după aceea își dădu seama că Pantalonii n-ar vrea să se simtă așa.

— Fetelor, vă dați seama că asta e prima dată când suntem cu adevărat împreună de la excursia la mare de vara trecută? spuse Tibby, incapabilă să țină re-marca pentru ea însăși.

— Da, m-am gândit și eu la asta, zise Lena cu oare-care tristețe.

— Cum am putut să nu ne vedem atâta timp? între-bă Carmen.

— Tu întrebi? spuse Tibby, dar chiar când zise asta se simți plină de recunoștință că vechea Carmen revenise printre ele.

— Știți ce? interveni Bee.

— Ce?

— Nu cred că Pantaloniilor le e teamă de Effie.

— Păi, atunci ce se întâmplă?

Bridget se uită pe rând la fiecare dintre prietenele ei.

— Uitați-vă la noi. Cred că Pantalonii sunt mai deș-tepți decât credeam.

Cucurigu în sfârșit
Fantoma a și dispărut
Înapoi dedesubt,
În mormântul liniștit.
THEODOSIA GARRISON

Când ajunseră acasă la Valia era târziu și toate patru erau așa de obosite și de vlăguite, așa de nedumerite de timpul și de spațiul în care se aflau, de parcă inhalaseră dintr-o cutie de frișcă.

Lena fu sincer bucuroasă s-o revadă pe bunica ei și surprinsă să n-o vadă pe Effie. Se pregătise de o reîntâlnire stânjenitoare.

— Effie a plecat la Atena azi, le spuse Valia în treacăt, dar, câteva minute mai târziu, o trase pe Lena deoparte.

— A făcut tot ce-a putut, să știi. A încercat să găsească pantalonii aceia zi și noapte.

— Știu, bunico, zise Lena.

Așa obosite cum erau, aveau o misiune de îndeplinit. Lena găsi două lanterne și porniră pe străzile și cărările pavate cu pietriș de dedesubtul terasei înalte a Valiei.

— Exista numai sus sau jos aici, spuse Tibby, făcând semn cu mâna în josul stâncii, spre apa întunecată. Nimic nu e plat.

Asta îngreuna și mai mult găsirea lucrurilor, recunoscua Lena în sinea ei. Gravitația se folosea mereu de avantajul ei.

Valia scutură din cap, fără să-și ascundă îndoielile și, după o vreme, chiar și Lena își dădu seama de inutilitatea metodei lor. De ce să te chinui să luminezi mici părți de lume când soarele va face asta atât de bine în câteva ore?

— Ar trebui să ne culcăm, sugeră Lena. E cel mai înțelept lucru pe care-l putem face. Așa putem să ne trezim devreme și să ne punem pe treabă.

Într-adevăr, se puseră pe treabă de dimineață. Și totuși, oricât de îngrijorate erau de pierderea pe care o suferiseră și de misiunea pe care o aveau, nu putură să nu fie impresionate de ceea ce le dezvăluia soarele.

— Este cel mai frumos loc pe care l-am văzut vreodată. De o mie de ori mai frumos decât cel mai frumos loc! exclamă Carmen.

Lena era de aceeași părere. Simți o copleșire imensă, combinată cu o satisfacție profundă că putea împărtși cu ele toate astea. „Încă un cadou neașteptat din partea Pantaloniilor“, se gândi ea.

Le povesti despre formarea Mării Caldera, care era de fapt un crater gigant lăsat de ceea ce fusese probabil cea mai mare explozie vulcanică din istoria lumii. Scufundase tot mijlocul insulei, lăsând bucăți de stânci în jurul unui ochi de apă.

– Și celelalte insule? întrebă Bee, uitându-se peste apă la trei mase de pământ plutind în Caldera.

– Sunt petice de lavă, explică Lena.

Lena le conduse de-a lungul potecilor abrupte, pe unde credeau că vântul ar fi putut să ducă Pantalonii din curtea Valiei. Casele albe și bisericile în ruină, albastrul amețitor al cupolelor și porților, rozul orbitor al florilor de bougainvillea, totul era așa de amețitor încât era greu să te concentrezi asupra a ceea ce aveai de făcut. După câteva ore de stat în soare, luară o pauză la umbră și încercară să pună la cale o strategie.

– Nu m-ar mira să îi fi găsit cineva, spuse Tibby.

– Ai dreptate, încuviință Lena.

Merseră în oraș. Din fericire, majoritatea patronilor de magazine vorbeau un pic de engleză. Lena se duse la ei înarmată cu o fotografie.

– Căutăm ceva, îi explică ea unui om dintr-un magazin de haine. Scoase poza cu Pantalonii purtați de Tibby vara trecută, pe plajă. Arată spre Pantaloni.

– Am pierdut ăștia.

Proprietarul fu șocat.

– Ați pierdut fata? Își puse ochelarii și se uită mai de aproape la poză.

– Nu, ea e aici, explică Bridget. Am pierdut Pantalonii.

* * *

Găsiră un centru de fotocopiere în oraș. Folosind poza, măriră imaginea cu Pantalonii, tăiară capul lui Tibby și încercuiră Pantalonii cu o cariocă groasă,

neagră. PIERDUT PANTALONI scrise Lena în engleză și în greacă. Doamna de la centru le ajută cu traducerea. Lena puse adresa și numărul de telefon al bunicii sale. RECOMPENSĂ! scrise ea în greacă.

Cât așteptară să fie gata cele cincizeci de copii, Lena le oferi prietenelor sale un mic tur prin împrejurimi.

— Asta-i fosta fierărie a bunicului lui Kostos. Cred c-a vândut-o acum un an sau doi. Aici lucra Kostos, le explică ea. Aici ne-am sărutat pentru prima dată, adăugă ea ca o completare.

Le duse jos, la micul port.

— V-am arătat vreodată desenul pe care l-am făcut cu locul asta? E unul dintre primele care mi-au plăcut cu adevărat. Kostos și cu mine am înotat aici.

— Observ o oarecare temă a acestui tur, spuse Tibby.

— Ha, ha! râse Lena. Cum stăteau ele pe punte, se prefăcu astfel că o împinge pe Tibby în apă.

— Cum ai fi putut să nu te îndrăgostești aici? întrebă Bee.

Inspirată de gândurile ei de dragoste și de frumusețe legate de locuri străvechi și podele de pământ, Bee ridică brațele și făcu un salt arcuit în apă. Era palpitant de rece. Scoase capul din apă și țipă de bucurie.

Pentru că erau prietenele ei, și prietene perfecte în aproape toate sensurile, toate trei răspunseră la strigăt și săriră în apă după ea.

Toate țipară de cât de rece era. Înotară pe acolo, țipând în hainele lor ude și umflate. Bee ieși prima și le

ajută și pe celelalte care râdeau și tremurau atât de tare încât îi era teamă că o să se înece de bucurie și nebunie.

Stăteau toate una lângă alta pe ponton să se usuce la soare. Cerul era de un albastru perfect și fără nori.

Bee adora soarele. Îi plăceau hainele ei grele, ude learcă. Îi plăcea apa care se izbea de pilonii pontonului. Protestă cu voce tare când Tibby o atinse pe fluierul piciorului cu degetele reci de la picioare, dar îi plăcu și asta.

Apartinea prietenelor ei și ele îi aparțineau ei. Știa asta, deși Pantalonii erau momentan rătăciți.

— Copiile noastre trebuie să fie gata, spuse Carmen visătoare.

* * *

Au pus afișele peste tot în Oia și prin împrejurimi.

— Cred că ar trebui să punem și în Fira, sugeră Lena.

Așa că se duseră în seara aceea la Fira cu încă cincizeci de afișe. Le răspândeau în evantai, lipindu-le prin locurile cele mai populate de turiști, când Bee veni alergând.

— Lena! Cred că tocmai l-am văzut pe Kostos.

Lena simți cum îi urcă un curent electric pe șira spinării.

— Dar tu nu l-ai văzut niciodată pe Kostos, spuse Tibby, venind lângă ea.

— Da, bine, știu, dar l-am văzut în poze, insistă Bee.

Lena se uită în jur, încercând să fie calmă. Făcu încet o trecere calmă în revistă.

– Bunica zice că nu-i aici. Că nu a fost toată vara. Unde crezi că l-ai văzut?

Bee arată spre un colț cu o cafenea și un magazin de biciclete.

– Ce șanse sunt? Probabil că ți-ai imaginat, spuse Carmen. Stătu protectoare lângă Lena.

– Carma, nu uita că *locuiește* aici, sublinie Bee. Nu-i ca și cum pretind că l-am văzut în Milwaukee sau ceva de genul ăsta.

– Indiferent dacă era el sau nu, un lucru e sigur: bântuie pe aici într-un fel. Sunt prima care trebuie s-o recunoască. Oricum, hai să continuăm.

Lipiră afișe până la lăsarea întinericului. Lena își imagina tulburată că-l vede pe Kostos peste tot.

– Acum mergem acasă și așteptăm să ne sune lumea, zise Lena.

Când ajunseră acasă, Lena intră în bucătărie, unde Valia pregătise un adevărat festin.

– Bunico, Kostos nu e pe insulă, nu?

– Am auzit că toată vara călătorește. Nu l-am mai văzut. Am vorbit cu Rena, dar nu știu pe unde umblă.

Valia se prefăcea că este indiferentă în ce-l privește pe Kostos. Ca și Lena, petrecuse prea mult timp sperând.

Petrecură o noapte lungă și tihnită acasă. Valia se culcă devreme, dar le lăsă o sticlă de vin roșu. Stătură pe jos, bănd vin și vorbind, și vorbind, și iar vorbind.

Era o atmosferă magică, dar, când fu vremea să se ducă la culcare, observară toate că, deși puseseră atâtea afișe, nu sunase nici măcar o persoană.

Lena fu singura din grup care se trezi devreme, corpul ei părând să se adapteze cel mai repede la ora grecească. Se hotărî să facă o plimbare la răsăritul soarelui.

Făcu o plimbare lungă și liniștită. Mai întâi se gândi la Effie, apoi la bunicul ei, iar după aceea își permise să se gândească la Kostos.

Era potrivit oarecum să se plimbe și să vadă toate ruinele acestea. Aici, pe această insulă, locul unde își dăruise inima și o văzuse frântă, erau ruine peste tot, deși nu toate vechi.

Ruinele însemnau pierdere și totuși erau frumoase — liniștite, istorice, intelectuale. Nu tragice sau triste. Lena încercă să păstreze tot așa ruina ei, și reuși, într-o oarecare măsură. De ce să nu te bucuri de ce ai avut, în loc să-ți petreci timpul jelind că a trecut? Poate fi un dram de bucurie și în lucrurile încheiate.

Și totuși, o miră cât de mult se gândea la el aici, cât de des i se părea că-l vede. După colț, uitându-se pe fereastră, stând la o masă la o cafenea. Nu ca pe o fantomă sau ca pe amintirea lui Kostos, ci pe Kostos cum era el acum.

— E ciudat. Acum tot mi se pare că-l văd, îi mărturisii ea lui Bee mai târziu în ziua aceea, când întrebau oamenii de Pantaloni pe plajele Paradis și Pori.

— Și la ce te gândești în legătură cu el?

Lena reflectă la întrebarea asta în timp ce făcea duș înainte de cină.

După scena din motelul din Providence, Lena știa că se schimbase. Știa că distrusese tot ce mai rămăsese din relația ei cu Kostos. Doamne, cine știe ce-o fi gândind el despre ea acum!

Nu era cine credea el că era. Nu era cine credea ea că era. Dăduse dovadă de o urâtenie pe care el nu își imaginase că o avea. Dar oricum era o ușurare. Dacă asta era parte din cine era ea, el trebuia să știe. Nu trebuia să îl păcălească. Și era o parte din ea perversă, copilăroasă, care voia să fie nesuferită uneori.

Se întrebă care fuseseră sentimentele lui. Oare fusese vreodată cu adevărat în stare s-o iubească? Oare ea îl iubea cu adevărat? Era negreșit ceva frumos în așteptare și dorință. Povestea lor de dragoste rămăsese perfectă tocmai pentru că era imposibilă.

Dar putea el să-i iubească imperfecțiunea? Ar accepta el faptul că nu era mereu frumoasă? Accepta el imperfecțiunea în el însuși? Ar renunța să mai fie atrăgător de dragul ei?

Aveau dragostea lor imaginară. Fusese furtunoasă și frumoasă. Se întrebă însă dacă vreunul din ei ar fi avut destul curaj pentru dragostea adevărată.

* * *

În ziua următoare, își încercară norocul în portul din Athinios, unde trăgeau bacurile. Lipiră afișe și umblară din magazin în magazin, din restaurant în restaurant. Deja Valia le învățase să zică: „Ați văzut

pantalonii aceștia?“ în greacă. Ba chiar învățaseră și în franceză, și germană.

Existase o clipă de speranță când un vânzător ambulant de înghețată spuse:

— Oh, i-am mai văzut.

Dar, după ce îl chestionară toate patru, își dădură seama că se referea la faptul că văzuse fluturașii.

— Nu ne pierdem speranța, nu? întrebă Tibby. Nu putea să-și ascundă îngrijorarea.

— Nu, o asigură Bee.

— Îi găsim noi. Ei vor să îi găsim, spuse Carmen.

Tibby observă că nici una dintre ele nu era dispusă să creadă altceva. Sau cel puțin nu erau încă dispuse să recunoască.

* * *

Când se întoarseră de la Athinios, bunica Lenei aștepta după ușă. Practic o înhăță pe Lena imediat ce o văzu.

— Kostos e aici! zise ea. Apăsă cam tare pe umerii Lenei.

— Poftim?

— E aici. Și te caută.

Prietenele Lenei se strânseseră în jurul ei.

— Mă caută pe mine? îngână ea.

— O, Doamne, spuse Tibby.

— Vezi, e-aici, cum am zis eu, observă Bee.

— A spus că pleacă de pe insulă și că vrea să te vadă înainte să plece.

Inima Lenei începu să bată într-un ritm puternic, familiar.

— Unde s-a dus?

— A zis că te așteaptă în poiană. Ridică din umeri. Nu știi exact unde, dar a luat-o încolo.

Lena știa unde.

— Mulțumesc, bunico. Făcu o pauză, încercând să se adune.

— Te duci? Valia arăta de parcă era gata să se ducă ea, dacă Lena nu se grăbea.

— Da, mă duc.

După ce prietenele ei îi spuseră să aibă grijă și o încurajară, Lena urcă încet dealul. Era ciudat. Credea că găsisese o cale de echilibru în ceea ce-l privește pe Kostos. De ce îi bătea inima așa de tare?

Oare de ce voia s-o vada? Ce mai era de spus? Mai clară decât fusese nu putea fi. Era sincer surprinsă să vadă că nu-l speriasese pentru toată viața.

Oare ea va retracta ceva din ceea ce spusese? Voia să facă asta? Oare de asta îi bătea inima cu atâta putere?

Urcă sus, sus, până în locul unde stânca era mai teșită, formând un fel de platou. Era fericită să vadă cât de verde era din nou. Ploaia fusese generoasă anul acesta.

Da, unele dintre lucrurile pe care le spusese în seara aceea erau minciuni. Poate că pe câteva le-ar corecta dacă ar putea, însă reprezentau un fel de adevăr și avusese nevoie să-l scoată la iveală. Era bucuroasă că procedase așa, dacă numai astfel își va putea vedea mai departe de viață.

Inima îi tresări când îi văzu spatele în poiana lor. Erau niște sentimente pe care nu le puteai stinge, oricât de mult ar merita-o. El se întoarse și o văzu apropiindu-se.

Oare de ce părea că se bucură s-o vadă? Oare de ce se bucura ea atât de mult să-l vadă?

— Întotdeauna ne întoarcem aici, nu? spuse ea.

Kostos dădu din cap. Arăta mai bine. Nu în sens fizic neapărat. Arăta mai drept, mai plin, mai puternic. Ultima dată când îl văzuse în Providence arăta învins și plin de speranță, dar acum nu mai arăta așa.

El își suflecă pantalonii și se așezară unul lângă altul la marginea lacului. Apa era așa de rece încât Lena tipă, iar el râse.

Kostos își băgă picioarele în apă, după care se aplecă să se spele pe mâini. Lena își ținea mâinile în poală. Se uită la peticul de iarbă scurtă dintre ei.

— Am fost nefericit, îi zise el. Ea îl crezu, deși nu arăta prea nefericit acum.

— M-am purtat groaznic cu tine.

El își băgă din nou mâinile în apă și le scutură.

— Vreau să îți povestesc ceva, spuse el, uitându-se fix la ea.

— Bine, răspunse ea nesigură. Avea o bănuială că avea să joace un rol în povestea asta.

— Îți aduci aminte că m-ai întrebat dacă mă așteptam să-mi sari în brațe când mă vedeai?

Lena tresări. O spusese atât de crud atunci! Voise să-l rănească.

— Ei bine, așa crezusem, mărturisi el fără să clipească. Când am venit să te văd, mi-am luat haine pentru două luni. Mi-am imaginat că o s-o sun pe bunica mea să-mi trimită restul lucrurilor în cutii. Pentru că am crezut într-adevăr că o să-mi sari în brațe și o să fim împreună pentru totdeauna.

Așa dureros cum era să audă asta, Lena îi admiră sinceritatea.

— Sunasem la consulatul Greciei. Începusem demersul pentru o viză de studiu. Am completat cereri de transfer la trei universități aproape de tine.

Oricât de mult i-ar fi admirat sinceritatea, își dorea să se oprească.

— Adusesem un inel.

Lena își mușcă obrajii atât de tare, că simți gust de sânge. Cum putea să-i spună lucrurile astea? Era clar că era la fel de dureros pentru el să le spună ca și pentru ea să le audă. Nu reușea să găsească nici un răspuns.

— Nu credeam că o să ne căsătorim. Nu în primii ani. Dar voiam să-ți dau ceva ca să-ți arăt că nu o să te mai părăsesc niciodată.

Lena simți o lovitură în cap. Apoi lacrimile neașteptate. Simți că se înmoaie; își simți trupul schimbându-se.

Kostos era dur. Scrâșnea din dinți și își continua mărturisirea. Lena știa că nu se va opri până nu va termina.

— Am avut două servicii, aproape o sută de ore de muncă pe săptămână în ultimii doi ani și am cheltuit aproape tot ce am câștigat pe inel. Era bine să fiu distras

și de asemenea să mă gândesc că pot să mă revanșez față de tine.

Prietenele Lenei o tachinau pentru zumzetul pe care-l făcea când le simțea nefericirea. Se auzi făcând acel sunet și acum.

– Știi ce am făcut cu el?

Kostos se uita la ea atât de fix încât Lena își dădu seama că aștepta un răspuns. Scutură din cap.

– L-am aruncat în Caldera.

Făcu ochii mari de uimire.

– Știi ce-am făcut după aceea? Necugetarea cu care își spunea povestea părea să cuprindă necugetarea a ceea ce făcuse.

Lena scutură din nou din cap.

– Am intrat prin efracție în casa fostei mele soții și am furat inelul pe care i-l dădusem, și l-am aruncat și pe acela în mare.

Lena pur și simplu se holba la el.

– Nu a însemnat același lucru ca aruncarea inelului tău, dar mi-a dat sentimentul că s-a sfârșit.

Lena dădu din cap.

– Dar apoi Mariana a chemat poliția, iar eu am mărturisit infracțiunea și am petrecut o noapte la închisoare în Fira.

Povestea foarte sec.

– Nu! exclamă Lena.

Kostos dădu din cap. Chiar părea mulțumit de el însuși.

– Am și fotografii din alea de infractor, spuse el aproape vesel.

Lena se gândi la asta. Kostos cel atrăgător într-o poză de infractor. Era amuzant. Dar nu se putea abține să nu fie impresionată de el. Se felicitase pentru capacitatea ei de a se autodistrage. Se pare că o subestimase pe a lui.

– Bunicul meu a venit și m-a scos. Din fericire, am fost eliberat fără nici o amendă.

– Ce-a zis?

Era greu de imaginat.

– Păi... Fața lui Kostos redeveni solemnă. S-a făcut că nu s-a întâmplat nimic. Nu am vorbit niciodată despre asta.

Lena făcu din nou zumzăitul acela. Își dădu seama că mărturisirea aceasta făcea parte din penitența lui Kostos. Era și penitența ei.

Soarele începea să apună. Lumina roz de pe frunzele argintii de măsline era mai frumoasă decât orice mai vazuse ea vreodată. Știa că Valia avea să pună masa în curând.

– Pleci undeva, spuse ea.

– Iau primul bac de dimineață. Plec la Londra mâine.

– La Londra?

– Mă întorc la Școala de Economie. Mi-au pastrat un loc.

– Oh! Sigur că da.

Asta se schimbase la el, înțelese ea. Era neînfricat. Era mai hotărât ca niciodată. Mânia lui contra ei distrusese vina. Se forțase s-o uite.

Cât de puternic trebuie să fii ca să renunți la ceea ce îți dorești! E ca și cum te-ai târgui pentru un covor. Singurul tău argument e că poți pleca fără să cumperi.

– Pot să încep de unde am rămas. Am primit până și o cameră în vechiul meu apartament.

O durea gâtul.

– Dumnezeu! Parcă s-a dat timpul înapoi. E ca și cum ne-am fi întors în vara în care ne-am cunoscut. Este sfârșitul lui august, tu pleci la Londra, iar eu mă duc acasă și încep școala.

El o aprobă.

– Aproape că-ți poți imagina că nu s-a întâmplat nimic între timp, spuse ea.

Se uită la ea cu o mină gânditoare.

– Dar nu poți, nu-i așa?

– Nu, nu poți.

Lena privi cercul portocaliu frumos al soarelui oglindit în apa nemișcată. Își băgă mâinile în apă ca să destrame imaginea. Își duse mâinile reci și ude la obraji ei calzi.

Kostos se ridică, iar ea făcu la fel. El îi întinse mâna. A ei era încă udă.

– Bănuiesc că ar trebui să ne luăm la revedere, zise el.

Era mai ușor să fie împreună, să vorbească, acum că amândoi renunțaseră.

– Da. Bănuiesc că da.

– Mult noroc în toate, Lena. Sper să fii fericită.

– Mulțumesc. Sper să fii și tu fericit.

— Păi, bine atunci.

— Bine, pa.

Kostos își dresese gâtul când plecă. Lena se întoarse.

— E lună plină în noaptea asta, zise el, înainte ca drumurile lor să se despartă.

Imediat ce-l pierdu din vedere, Lena avu sentimentul vechi de dor. Nu dura ca o rană deschisă. Era durerea surdă a unei gripe pe cale să se instaleze.

Oare chiar se uitaseră unul pe altul? se întrebă ea. Părea mai degrabă că se uitaseră pe ei înșiși.

* * *

Lena fu tăcută în timpul cinei, privind fețele bronzate și dragi ale prietenelor ei, bucurându-se de atmosfera jovială. Îi plăcea cum râdea Valia când o tachina Carmen.

Imediat ce ajunsese acasă, voiseră să afle tot ce se întâmplase cu Kostos, iar ea le povestise. Dar încă nu știa cum să le spună ce credea ea despre cele întâmplate.

Se băgă devreme în pat. Ascultă cu o ureche râsetele de jos ale lui Bee, Carmen și Valia. O auzi pe Tibby vorbind cu o serie de operatori internaționali, încercând să-l sune pe Brian de pe telefonul ei mobil.

Mintea Lenei era așa de plină, încât se aștepta să se foiască în pat ore întregi. În schimb, adormi aproape imediat. Apoi se trezi brusc. Simți că visase ceva, dar se terminase prea repede ca să poată să înțeleagă ceva din vis.

Auzi respirația regulată a lui Carmen lângă ea. Felul special în care arăta Carmen când dormea o făcu pe Lena să-și amintească de alte sute de nopți de-a lungul anilor în care dormiseră una la alta. Aici, în Grecia, o făcea să se simtă fericită. Lumea era atât de des făcută din salturi și începuturi, însă în seara asta era rotundă și continuă.

Se uită pe fereastră și văzu mândra lună plină ce atârna deasupra Calderei, părând să se bucure de propria reflectare perfectă de dedesubt. Știa la ce se referise Kostos.

Mai petrecu un minut privind luna și brusc își dădu seama cu adevărat la ce se referise Kostos.

Se furișă ușor din pat, ca să n-o trezească pe Carmen. Își puse o pereche de blugi și un tricou verde-deschis. Își pieptănă părul și ieși în vârful picioarelor din casă.

Cine știe cât era ceasul? Cine știe dacă va fi acolo sau când va fi acolo. Dar picioarele ei mari erau încrezătoare în timp ce o conduceau pe deal.

Era acolo. Poate că stătea acolo de ore întregi; nu avea de unde să știe. Se ridică bucuros să o salute, deloc surprins. Fu îndeajuns o singură privire ca să-și dea seama că era în regulă să o ia în brațe.

Lena plânse în brațele lui. Nu erau deloc lacrimi de tristețe, erau din acelea care pur și simplu aveau nevoie să iasă afară. Plânse lipită de cămașa lui. Plânse pentru Pantalonii ei. El o ținu cât de strâns putu fără să o strivească.

Îi ordonase inimii ei să rămână mică și reținută, dar nu o ascultă. Ei, bine.

Frunzele netede părea zbârcite în lumina lunii. Lacul clipoceă. Era așa de bine să fie acolo. Erau niște brațe cum nu mai erau altele pe lume.

– Crezi că o să mă poți ierta vreodată? o întrebă Kostos.

Nu era nici o cerere în vocea lui. Lena simți că poate să zică ori da, ori nu și el nu o va îmbrățișa mai puțin.

– Poate, spuse ea încet. Poate că da.

– Iubești pe altcineva? o întrebă el. Era important pentru el, însă nu insistă să primească răspuns.

– Am încercat, spuse ea. Nu știu dacă pot. Vorbea în pieptul lui.

Simți cum dădea din cap deasupra capului ei. Îi simțea ușurarea din felul în care corpul lui căuta mai multe suprafețe să se unească cu al ei.

– Eu știu că nu pot, zise el.

Lena dădu din cap în pieptul lui. Stătură așa o vreme. Lena își dădu seama că soarele începea deja să lumineze cealaltă parte a mării. Era mai târziu decât crezuse. Sau mai devreme.

Kostos se desprinsese ușor și cu părere de rău de ea.

Lena simți aerul rece înlocuind toate părțile pe care el le atinsese. Înainte să plece, îi luă fața în mâini și o sărută, puternic și hotărât, și plin de pasiune. Era un nou tip de sărut. Era mai matur și mai hotărât. Ea știu, fără să se gândească, cum să-i răspundă la sărut în același fel.

Ultimul lucru pe care i-l zise fu ceva în greacă. O spuse cu emfază, ca și cum ea trebuia să știe ce înseamnă, dar bineînțeles că nu știa.

Și tot drumul în jos pe deal, în timp ce soarele rășarea, extinzându-se cu nepăsare peste intimitatea nopții, încercă să-și amintească cuvântul.

Era un cuvânt? Erau două? O frază poate? Fuseră cinci silabe, își zise ea. Așa era, nu? Încercă să și-o le amintească pe fiecare în parte, incantându-le ca pe o rugăciune pe tot drumul.

Primul lucru pe care-l făcu când ajunse în casă fu să le scrie cu un creion pe o hârtie liniată din bucătăria bunicii ei.

Scrise fonetic. Ce altceva putea să facă? Nu știa alfabetul grecesc destul de bine ca să scrie cum trebuie. Nu era sigură cum se reprezintă vocalele.

De ce o spusese așa? Ca și cum știa exact despre ce vorbea și ca și cum ea ar fi trebuit să înțeleagă.

Of! Întotdeauna o lăsa cu câte o problemă.

– Știi ce înseamnă asta? o întrebă ea pe bunica ei când coborî scările, scoțându-i ochii cu hârtia. Lena nu mai era chiar așa de discretă cum era înainte.

Valia își încreți ochii deja ridăți.

– Ce ar trebui să fie? întrebă ea.

– Nu știu. Speram să-mi spui tu. E în greacă.

Bunica păru încurcată.

– Asta numești tu greacă?

Lena respiră nerăbdătoare.

– Bunico, poți măcar să încerci?

Valia făcu mare caz că nu-și găsea ochelarii. Se uită iar la hârtie.

– Lena, iubito, cum să știu eu ce înseamnă? spuse ea într-un final.

În timp ce prietenele ei se dădeau jos din pat, se îmbrăcau și asaltau bucătăria făcând omlete din orice era comestibil în încăpere, Lena stătea la masă cu nasul în dicționarul grec-englez.

– Ce faci? o întreabă Tibby într-un final.

– O să-ți spun când o să știu și eu, răspunse ea.

Se îmbrăcară în costume de baie, rochițe de plajă, luară genți de paie, iar Lena le însoți pe plajă cu ochii încă în dicționar. Se împiedică de o piatră și se juli la genunchi ca un copil. Îi veni să plângă, la fel ca unui copil.

– Ce se întâmplă cu tine? o întreabă Carmen.

– O să ne spună când o să știe, zise Tibby pe un ton protector.

Lena era atât de concentrată încât se arse pe spate. Se ținu cu spor de dicționar când prietenele ei se duseră să ia înghețată. Încercă toate felurile de scris. Fiecare grupare de litere până când, în sfârșit, cu soarele în înaltul cerului, își dădu seama. Sau cel puțin așa credea.

„??po?a ??a“ era ceea ce spusese Kostos. Însemna „Într-o zi“.

Și, în sfârșit, înțelese.

Sus zburăm, spre înaltul
sălbatic și albastru.

Imnul Forțelor Aeriene Americane

În a cincea zi în Santorini, Lena reuși să dea de
Effie la telefon, în casa unchilor ei din Atena.

– Effie, eu sunt, spuse ea.

Își păstră vocea blândă, știa că lui Effie îi era
teamă să stea de vorbă cu ea.

– I-ai găsit? explodă Effie.

– Nu.

– Nu?

– Nu.

– Vai, nu!

O auzi pe Effie izbucnind iar în lacrimi. Oricât de
furioasă fusese pe ea, Lena nu își dorea ca sora ei să
se simtă așa.

– Vai, nu, zise Effie din nou.

– Știu.

– Din moment ce ai sunat, mă gândeam că poate
i-ai găsit, spuse Effie trăgându-și nasul.

Probabil crezuse că altfel Lena va fi prea supărată
s-o sune.

— Am sunat pentru că voiam să îți spun că... e în regulă.

Lena nu fusese sigură cu privire la ce-o să spună până nu spuse.

Effie își suflă nasul cu zgomot.

— O să fie în regulă, repetă Lena. Bine? Știu că n-ai vrut să se întâmple așa. Știu că ți-ai dat toată simlința să îi găsești.

Effie se zgudui de suspine.

— E în regulă, Ef. Te iubesc.

Effie plângea atât de tare și de mult, încât nu mai spuse nimic, așa că Lena așteptă răbdătoare până se potoli.

* * *

În a șaptea zi în Santorini, fetele înotară timp de ore întregi în Caldera, plutind cu burta în sus spre cer. Lui Carmen i se părea că amână momentul în care vor trebui să revină cu picioarele pe pământ. Pământul se învârtea, făcând timpul să treacă, iar ele trebuiau să se gândească la ce se va întâmpla mai departe. Și, în sfârșit, veni și acel moment, așa cum se întâmplă de obicei.

— Nu cred că mai putem sta aici multa vreme, zise Lena, așezată pe nisip și privind apusul soarelui.

Ea era cea care trebuia să rostească aceste vorbe.

Carmen se uită la degetele ei încrețite de apă. Și le duse la buze.

La început fuseseră atât de ocupate încercând să găsească Pantalonii, dar, după aceea, încetul cu încetul, vorbiseră mai puțin despre ei, speraseră mai puțin,

făcuseră mai puține. Se relaxaseră făcând plimbări lungi și fără scop, vorbind, mâncând și dezbătând diverse lucruri.

Deși situația de fapt era dureroasă, Carmen nu simțise în nici un moment că suferă de când venise în Grecia. Era prea bine să fie împreună. Era prea multă bucurie în asta, atât de îndelung așteptată și venită cu atâta întârziere.

Mai degrabă Carmen simțise un respect copleșitor față de înțelepciunea Pantaloniilor, pentru că știuseră cum să le aducă împreună. Pentru că știuseră că uneori absența e mai puternică decât prezența.

— Mi-aș dori să putem rămâne aici pentru totdeauna, spuse Carmen.

— Și eu la fel, zise Bee.

Carmen știa că nu vor să plece fără Pantaloni. Într-un fel, Pantalonii erau aici. Chiar dacă erau pierduți, erau peste tot în jurul lor.

— Cred că de fapt am pierdut Pantalonii cu ceva timp în urmă, remarcă Tibby absentă, îngropându-și palmele în nisip. Adică, eu cred că am pierdut ideea Pantaloniilor. Ne-au fost trimiși ca să ne țină împreună și cred că de fapt îi foloseam ca să ne ajute să stăm departe una de alta.

Carmen se gândi și ea la asta.

— Corect. Ca și cum, dacă aveam Pantalonii, era în regulă dacă nu ne vedeam.

— Cred că e adevărat, spuse Lena. Nu mă gândisem la asta.

– Ne-am bazat prea mult pe ei, interveni și Bee. Sau poate că ne-am bazat pe ei într-un mod total greșit.

Fără să se gândească, se mișcă astfel încât să formeze un cerc, așa cum făceau la Gilda's. Astăzi Pantalonii nu erau acolo, doar ele.

– Ne-au învățat cum să trăim vieți separate, dar am învățat un pic prea bine, spuse Carmen.

– Trebuia să îi fi pus la păstrare pe durata școlii, sugeră Tibby.

– Viețile noastre sunt diferite acum, zise Lena. Înainte eram despărțite numai pe durata verii. Acum suntem despărțite tot timpul. Era normal să fim împreună tot timpul. Acum normal e să fim despărțite tot timpul. E imposibil să știm cum să îi folosim.

Carmen simți că îi vine să plângă.

– Poate că pentru ei e prea dificilă sarcina de a ne mai ține împreună.

Bee o apucă pe Carmen de degetele încrețite și le ținu câteva secunde, apoi le dădu drumul.

– Nu se poate, spuse ea. Dar nici nu ne putem aștepta ca Pantalonii să facă toată treaba.

– Suntem toate în locuri diferite acum, zise Carmen, verbalizându-și cele mai ascunse temeri. Poate că timpul nostru s-a dus.

– Nu, se împotrivi Lena. Eu nu cred asta. Nu crezi asta cu adevărat, Carma, nu?

Carmen stătea acolo, nevrând să creadă așa ceva. Și apoi, din senin, îi veni o idee care o eliberă.

– Cred ca știu despre ce e vorba, spuse ea. Nu mai suntem în Bethesda și nu mai suntem la liceu. Nu mai suntem cu adevărat în familiile noastre și nu mai suntem în casele noastre. Acelea sunt locurile în care am crescut și acelea sunt vremurile pe care le-am petrecut împreună, dar nu suntem noi. Dacă ar fi așa, atunci și noi am fi pierdute, pentru că vremurile se duc și locurile se pierd. Noi nu suntem un loc sau un timp.

Se gândi la Pantaloni. Și-i imaginea zburând de pe frânghia de rufe în aer, plutind și avântându-se până când se dizolvaseră în cer și în mare.

– Asta e șmecheria. Noi suntem pretutindeni.

Ești bine-venit aici.

B., C., L. și T.

Epilog

În ultima noastră zi în Grecia, am făcut o plimbare lungă, care ne-a dus la marginea unei faleze pietroase ce dădea spre apă. Ne-am așezat cu picioarele atârând în gol, parte din aer. Cerul era senin, iar marea – perfect calmă.

M-am uitat la prietenele mele, bronzate, desculțe, pistruiate, ciufulite, fericite, neasortate, îmbrăcate una în hainele celeilalte. Tibby avea pantalonii albi ai Lenei, suflecați până la glezne, Carmen purta tricoul colorat al lui Tibby, Lena avea pe cap pălăria mea de cowboy de paie, iar eu îmi legasem părul cu eșarfa roz a lui Carmen.

Cerul și marea erau atât de liniștite și de constante, încât oricât de chinuiam să găsim în zare linia de demarcație dintre ele, orizontul care separa marea și cerul, timpul și spațiul, apa și aerul, nu o găseam.

M-am gândit la ce spusese Carmen despre noi. Nu suntem într-un loc sau într-un timp anume. Suntem peste tot, aici și acolo, în trecut și în viitor, împreună și despărțite.

Și am stat așa multă vreme, privind în tăcere, căci cusătura era invizibilă și culoarea era a eternității.

Și m-am gândit la culoare și mi-am dat seama ce fel de albastru era. Era albastrul moale, schimbător, profund, al unei perechi de pantaloni purtate îndelung.

Pantaloni = Dragoste

Ultima vară a Pantaloniilor Călători...

Lena, Carmen, Bridget și Tlbbby se reîntâlnesc după primul an de colegiu. Deși sunt încântate de revedere, ceva pare să nu fie chiar ca înainte. Cum poate să rămână la fel prietenia lor, când toate patru s-au schimbat? Nu cumva ar fi mai ușor să lase în urmă trecutul și să caute noi experiențe, pe cont propriu? Sau nimic nu e mai important decât o prietenie adevărată?

La astfel de întrebări trebuie să răspundă cele patru fete, membre ale Frăției Pantaloniilor Călători.

rao
international
publishing
company

ISBN 978-973-103-277-1

9 789731 032771

www.rao.ro
www.raobooks.com